

லக்ஷ்மி லக்ஷ்மி

K.M. MANI

மண்ணின் மலர்கள்

தொகுப்பாசிரியை:

சி. சீவாணி

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகப்

புனைகதையாளர்களின் படைப்புக்கள்

மலர்நிகழ்ச்சி
வெளியீடுகள்

201-1/1, ஸ்ரீ கதிர்சன் வீதி,

கொழும்பு - 13. தொலைபேசி: 320721

நகர்வெ நகர்வை

- ✱ முதற்பதிப்பு: மார்ச், 2001
- ✱ © மல்லிகைப் பந்தல் தொகுப்பு
- ✱ விலை: 110/=

MANNIN MALARKAL (Collection of Short Stories)

Written by: Students Writers' from
University of Jaffna.

அச்சுப்பதிவு: பூ.கே. பிறிண்டஸ்,
98 A, விவேகானந்த மேடு
கொழும்பு - 13.
தொலைபேசி: 344046 074 - 614153

தகவலுக்கான

ஒரு பதிப்புரை

1962^{ம்} ஆண்டு பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து 'கதைப் பூங்கா' என்ற பெயரில் சிறுகதைத் தொகுதியொன்று வெளிவந்துள்ளது. பல்கலைக் கழக மாணவர்களின் சிறுகதைகளின் தொகுதி அது.

அந்தத் தொகுதிக்குப் பேராசிரியர் கைலாசபதி முன்னுரை ஒன்று எழுதியிருக்கிறார். மிக அழகாகவும், அடக்கமாகவும், எளிமை-கவர்ச்சிகரம் நிரம்பியதாகவும் அந்தத் தொகுதி அந்தக் காலத்தில் அமைந்திருந்தது. பலராலும் வியந்து பேசப்பட்டது இந்தத் தொகுதி.

பல்கலைக்கழக மாணவ, மாணவியர்களாக மிளிர்ந்த 12 இளம் தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் தமது ஆக்கங்களை அத் தொகுதிக்காகக் கொடுத்து உதவியிருந்தனர். எழுத்துப் பயிற்சி பெற்ற இளம் எழுத்தாளர்கள் அவர்கள். செ. யோகநாதன், செங்கை ஆழியான், கோகிலா சிதம்பரப்பிள்ளை, அங்கையன், வெ. கோபாலகிருஷ்ணன், வாணி, செ. கதிர்காமநாதன், எம். ஏ. எம். சக்ரி, அ. சண்முகதாஸ், செம்பியன் செல்வன், முத்து சிவஞானம், க. நவசோதி ஆகியோரும் அந்தத் தொகுதிக்குக் கதைகள் எழுதிய படைப்பாளிகளாகும்.

இவர்களில் பலர் இன்று ஈழத்து இலக்கிய உலகில் விதந்து பேசப்பட்டு வரும் சிருஷ்டியாளர்கள் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதைப் படைப்புலகில் பல்கலைக் கழக மாணவர்களின் பிரவேசம் பலரை நிமிர்ந்து பார்க்க வைத்தது.

இவர்களில் பெரும்பாலோர் பிற்காலத்தில் மல்லிகை இதழ்களில் எழுதி, மல்லிகைக்கும் தமக்கும் பெருமதிப்பைத் தேடித் தந்தனர். புதிய எழுத்தாளராக மிளிர்ந்தனர்.

அதன் பின்னர் இப்பொழுது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த 13 படைப்பாளிகள் தமது சிறுகதைகளை ஒருங்கு சேர்த்து 'மண்ணின் மலர்கள்' என்ற பெயரில் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாகச் சிறுகதைத் தொகுதியொன்றை வெளிக்கொணர ஆவன செய்து ஒத்துழைத்துள்ளனர்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம் என்ற பெயரைக் கேட்ட மாத்திரமே எனது தேகமெல்லாம் சிலிர்த்துப் புல்லரித்து விடும். நெஞ்சு பழைய நினைப்புகளால் நெகிழ்ந்து போய்விடும்.

அது ஸ்தாபிதமானதே ஒரு தனிக் கதை.

நமது மண்ணின் இன்றைய கலைக் கோயில்து.

1974ல் பல்கலைக்கழகம் யாழ்ப்பாண மண்ணில் உருவாக்கப் பட்ட காலகட்டத்தில் ஏற்பட்ட பல்வேறு அநுபவங்களை என்னால் நினைத்துப் பார்க்காமல் இருக்கமுடியவில்லை. எத்தனை பிரச்சினைகள். முரண்பாடுகள். அந்தக் காலகட்டத்தில் மிகுந்த அரசியல் பலமும் மக்கள் செல்வாக்கும் மிக்க கட்சியான தமிழர் கட்சியொன்று யாழ்ப்பாண மண்ணில்ல, திருகோணமலையில் தான் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் அமைய வேண்டும் எனப் பெரும் பிரசாரம் செய்து வந்த வேளை.

குடாநாட்டுப் பிரதேச வெறியைத் தூண்டி விடுவதல்ல. நமது நோக்கம். யதார்த்தத்தின் அன்றைய உடன் தேவையை நாம் புரிந்து கொண்டு உழைத்தோம். ஒரு பல்கலைக் கழகத்தைக் கல்வித் தேவையின் அடிப்படையிலேயே நாம் நிறுவ வேண்டுமே தவிர. குறுகிய அரசியல் லாபம் கருதி அதை அரசியலாக்கிக் குறுக்கிவிடக் கூடாது. பிரதேசமல்ல இங்கு முக்கியம் உயர்கல்வித் தேவைதான் இங்கு பிரதானம்.

இந்த நோக்கத்தை முன் வைத்தே. முற்போக்காளர்கள் ஒன்று திரண்டு இயக்கம் நடத்தினர். மக்களைத் திரட்டினர். பல்கலைக் கழக உயர் கல்வித் தேவை குடாநாட்டு மக்களின் புதல்வர்களுக்குத்தான் அத்தியாவசியத் தேவை. பரந்து பட்டு இங்கு கல்லூரிகளில் கல்வி பயின்ற மாணவ மணிகளுக்கு இம் மண்ணில் பல்கலைக் கழகம் உருவாவது சிறந்தது. அதுவும் சகல போக்கு வரத்து வசதிகள். பிற்கால விஸ்தரிப்புக்குத் தேவையான காணித் தேவைகள் நிரம்பப் பெற்ற பரமேஸ்வராக் கல்லூரிப் பிரதேசமே பல்கலைக் கழகத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படவேண்டுமென்ப பகிரங்கக் கோரிக்கைகளை உள்ளடக்கிய சுவர் நோட்டீஸ்கள் ஒட்டினோம். சனங்களைத் திரட்டி பேரியக்கம் நடத்தினோம். கிராமத்தோறும் கூட்டங்கள் நடத்தி மக்களிடம் கருத்துக்களைக் கொண்டு சென்றோம். துண்டுப் பிரசாரங்கள் வெளியிட்டோம்.

இரவிரவாகக் கண் விழித்து நோட்டீஸ் ஒட்டிய காரணத்தால் மூன்று நாள் காய்ச்சல் கண்டு படுத்துவிட்டேன்.

நம்மை எதிர்த்தவர்களின் எதிர்பார்ப்புக்குப் பின்னால் ஒரு வர்க்கப் பார்வை புரையோடியிருந்தது. வசதி வாய்ப்புக்களைத் தொடர்ந்து பெற்று வந்த குறுகிய குழுவொன்றின் காரியக் குரலும் இழையோடியிருந்ததை மக்களுக்கு விளங்கப் படுத்தினோம். கமக்காரன். கருட்டுக்காரன். மற்றும் கண்டநிண்ட நாலு பதினெட்டுச் சாதியின்றை பிள்ளைகள் உயர் கல்வி கற்றுத் தங்களுக்குச் சமதையாகத் தலை நிமிர்ந்து பாரிய பின் விளைவுகள் வந்து விடும் எனக் கல்வியையும் அரசாங்க உத்தியோகத்தையும் தமது மூலதனமாகவும் பரம்பரைச் சொத்தாகவும் எண்ணிப் பல இடஞ்சல்களையும் இடையூறுகளையும் மறைமுகமாகச் செய்துவந்த மேட்டுக் குடியினர் கண்ட நிண்ட சாதியளும் நாளைக்குப் படிச்சுப் போட்டுப் பெரியாக்களாய் வந்தா எங்கட ஊரிலை எங்களைக் கணக்கெடுக்க மாட்டினம்!' எனத் தங்களுக்குள் புறுபுறுத்துக் கொண்டவர்கள் பலரை எனக்குத் தெரியும். 'பல்கலைக் கழகம்

தூரந்துலையிலையிலிருந்தால் இப்படிப் பட்டவையன் அங்கை வந்து போக ஏலாதுதானே?

இப்படியானவர்களின் வரட்டுத் தனமான அடிப்படைக் கருத்துக்களையே வாக்குச் சீட்டின் மகிமையாகக் கருதிச் செயல்பட்டு வரும் தமிழ் அரசியல் கட்சிகளும் தமது கருத்துக்களாகச் சுவீகரித்துக் கொண்டு கதைத்துத் திரிந்தனர்.

அந்தக் காலகட்டத்தில் தோழர் பீற்றர் கெனமன் உயர் கல்வி அமைச்சராக 'ஸ்ரீ மாவோ அரசாங்கத்தால் தற்காலிகமாக நியமனம் பெற்றிருந்தார். எமக்கு இது நல்ல வாய்ப்பாகப் போய்விட்டது. இது சம்பந்தமாக அவருடன் தொடர்பு கொண்டோம். எப்படியும் யாழ்ப்பாண மண்ணில் பல்கலைக் கழகத்தை நிறுவிவிட வேண்டும் என வற்புறுத்திக் கூறினோம். ஜனநாயகப் பற்றுக் கொண்ட பலரும் எம்முடன் கூட்டுச் சேர்ந்தனர்.

மறைந்த எழுத்தாளர் ச. இராசநாயகன் அவர்களும் இப்படியாக உழைத்த படைப்பாளிகளில் ஒருவர்.

அமைச்சர் எங்களைக் கொழும்பு வந்து செல்லும்படி கேட்டுக் கொண்டார். அவரது அழைப்பிற்கிணங்க தோழர்கள் வைத்திலிங்கம். எம். சி. சுப்பிரமணியம். வி. பொன்னம்பலம். விஜயானந்தன். ஐ. ஆர். அரியரத்தினம். நவரத்தினம். வேதவல்லி கந்தையா. நான் உட்பட யாழ் குழுவைச் சேர்ந்த பலர் கொழும்பு சென்று அமைச்சருக்கு எடுத்துரைத்தோம். எழுத்தில் எமது கோரிக்கையை மகஜராகக் கொடுத்து வந்தோம்.

வட்டுக்கோட்டையில் யாழ் பல்கலைக் கழகம் அமைவதை விட, பரமேஸ்வராக் கல்லூரி வளவில் அமைவதே சாலச் சிறந்ததாகும் என்பதே எமது கருத்தின் அடிநாதமாகும்.

பின்னால் நடந்த சம்பவங்களே வரலாறாக இன்று பதியப்பட்டு ஆவணப்படுத்தப்பட்டு விட்டன.

முதல் யாழ் வளாகத் தலைவராக முற்போக்கு எழுத்தாளர் அணியின் மூத்த எழுத்தாளரான நண்பர் க. கைலாசபதி பொறுப்பேற்றுக்கொண்டார்.

ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கே தனிப்பெருமை இது.

அதன் பின்னர் வளாகம் விரிவாக்கம் பெற்றுப் பல்கலைக் கழகமாக உயர்ந்து நிலைத்தது. கலைஞர்கள் மீது தனி அன்பும் பரிவும் மிக்கவரான பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் முதன் முதலாகத் துணைவேந்தராக நியமனம் பெற்றார்.

இன்று துணை வேந்தராக வீற்றிருப்பவர் பேராசிரியர் பாலசுந்தரம் பிள்ளை.

இதில் முக்கியமாகக் கவனிக்கத் தக்கது என்னவென்றால் இவர்கள் மூவரும் மல்லிகையின் மீதும் எனது உழைப்பு அர்ப்பணிப்பின் மேலும் பேரபிமானம்

கொண்டவர்கள். மல்லிகையின் வாசகர்களாகத் திகழ்ந்தவர்கள். அதிலும் பேராசிரியர்கள் வித்தியானந்தன். கைலாசபதி இருவரும் தமது கடைசிக் காலம் வரை மல்லிகையில் எழுதி மல்லிகையின் இலக்கிய நேர்மையைச் சிறப்பித்தவர்கள். இவர்கள் இருவரது உருவங்களையும் மல்லிகை அட்டைப் படமாக வெளியிட்டுத் தன்னைத் தானே கௌரவித்துக் கொண்டுள்ளது. பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த இன்னும் பலரும் எழுதினர்.

யாழ் வளாகம் ஸ்திரமான சமயத்தில் அந்த வளாகத்தின் முகப்பையும் இலட்சினையையும் அட்டைப் படத்தில் பதியவைத்து எனதும் எழுத்தாளர்களினதும் பெருமகிழ்ச்சியைத் தெரியப்படுத்தியிருந்தேன்.

இத்தகைய பல்வேறு பின்புலத் தகைமை கொண்ட யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி பயிலும் 13 மாணவ-மாணவியரது சிறுகதை நூலான மண்ணின் மலர்கள் தொகுதியை வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்ச்சியும் பெருமிதமுமடைகின்றேன்.

வரலாற்றில் எப்போவோ ஒருநாள் இந்தத் தொகுதி பேசப் படத்தான் போகின்றது.

இப்படியான ஒரு தொகுதியைத் தொகுத்துப் புத்தகமாக வெளியிடவேண்டும் என எனக்காக உழைத்தவர் செங்கை ஆழியான். அவர் யாழ் பல்கலைக்கழகப் பதிவாளராக இருந்த சமயம் அவர் செய்த இலக்கிய வேலைகள் பற்றி நாளைய உலகம் உவந்து சொல்லும்.

அவ்வேலைகளுள் இந்தத் தொகுப்பும் ஒன்று.

ஒருவேலையைப் பொறுப்பேற்றால் வெகு கச்சிதமாகவும், துப்புரவாகவும் கவன ஈர்ப்புடனும் செய்து முடிப்பவர் அவர். என் இனிய இலக்கிய நண்பர்.

இத்தனை கதைகளையும் தொகுத்து நூலுருவிலாக்க ஒழுங்கு செய்து தந்தவர் எழுத்தாளர் சிவாணி.

இந்தத் தொகுதிக்கு அணிந்துரை நல்கியவர் சம்பந்தில் மணிவிழாக் கண்ட. மல்லிகையின் இலக்கியப் பண்பை எப்பொழுதுமே மதித்துப் போற்றி வரும் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள். இவர்களுக்கு எனது ஆதர்சத்திக நன்றிகள்.

இதை அழகுற அச்சியற்றித் தந்துதவிய யூ. கே. அச்சகத்தினருக்கும் அட்டைப் படத்தை அழகுற வரைந்து தந்துதவிய ஓவியருக்கும் ஒப்பு நோக்கிப் படிதிருத்துவதில் உதவிய எம். பாலசிங்கம் அவர்களுக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

-ரிடாமன்ட் ஜீவா

அணிந்துரை

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பயிலுகின்ற மாணவர்களின் ஆக்கங்களாக அமையும் சிறுகதைகளைக் கொண்டதாக இத்தொகுதி அமைகின்றது. பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் சிறுகதைத் தொகுதி வெளியிடும் வரலாறு 1962 இலேயே தொடங்கி விட்டது. அப்பொழுது பேராதனை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி பயின்று கொண்டிருந்த க. குணராசா, செம்பியன் செல்வன், செ. யோகநாதன், க. நவசோதி, கோகிலா, வெ. கோபாலகிருஷ்ணன், செ. கதிர்காமநாதன், எம்.ஏ.எம். சுகரி, அ. சண்முகதாஸ் ஆகியோருடைய சிறுகதையாக்கங்களைக் கொண்ட கதைப் பூங்கா என்னும் தொகுதி பல்கலை வெளியீடாக வெளிவந்தது. 'இலங்கைப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் பூங்காவில் மலர்ந்த பன்னிரு சிறுகதைகள்' என தொகுப்பாசிரியர்கள் க.குணராசா, க. நவசோதி குறிப்பிட்டனர். அதனைத் தொடர்ந்து மூன்று தொகுதிகள் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் வெளிவந்தன. அன்று அத்தொகுதிகள் வெளிவரக் காரணமாக இருந்த க.குணராசாவே இன்று யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக மாணவர்களையும் ஊக்குவித்து இத்தொகுதி வெளிவர உதவியுள்ளார். கலாநிதி குணராசா (செங்கை ஆழியான்)வின் இலக்கிய உள்ளம் பல்கலைக்கழக இளம் மாணவர்களின் உள்ளங்களை நன்கு இனங்கண்டு தட்டிக் கொடுக்கும் பெருந்தன்மை பெற்றுள்ளது. அவருடைய முயற்சியினாலேயே யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் மன்றம் சிறுகதைப் போட்டியினை நாடாத்தியதும் மக்கள் வங்கியின் கொடையினாலே பெற்ற பரிசில்களை அப்போட்டியிலே வெற்றி பெற்றவர்களுக்கு வழங்கியதும் நடைபெற்றன. பதின்மூன்று சிறுகதைகளைக் கொண்டதாக 'மண்ணின் மலர்கள்' என்னும் தொகுதி வெளிவருகின்றது. இக்காலப் போக்குகளை நன்கு உணர்ந்தவர்களாகவும், அவற்றினால் தாக்குண்டவர்களின் உணர்வுகளையெல்லாம் விளங்கிக் கொண்டவர்களாகவும் இச் சிறுகதையாசிரியர்கள் விளங்குகின்றனர். இன்றைய இளம் சமுதாயத்தினரின் போக்குகளை நன்கு காட்டுவனவாக 'கனதி' என்னும் கதையும் 'முள்முருக்கு' என்னும் கதையும் அமைகின்றன. இன்றைய இளைஞர்களுக்கு ஏற்படும்

சலிப்பினையும் ஒரு கனதியான காரணத்தின் மூலம் அச்சலிப்பினை மாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்தினையும் குமுதினி சதாசிவமூர்த்தி எழுதிய கனதி என்னும் கதை வெளிப்படுத்துகின்றது. இன்றைய இளம் தம்பதிகளின் வாழ்க்கைப் போக்கு விசித்திரமாக இருப்பதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. மகிழ்ச்சியுடன் அமைய வேண்டிய குடும்ப வாழ்வைப் புரிந்துணர்வு, அடக்கம், அன்பு ஆகியன இல்லாமல் பாழடிக்கும் இளம் குடும்பங்கள் இப்பொழுது பெருகிக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்நிலையில் பிரியா முள்முருக்கு என்னும் கதை மூலம் வெளிக் கொணர்கின்றார். கொழுத்த சீதனம் வாங்கித் திருமணம் செய்தால் சில வேளைகளில் வாழ்க்கை எப்படி கொடுமையானதாக அமையும் என்பதை சித்தர் அனவரதன் 'வாழ்க்கை(யா)?' என்னும் கதையூடாகக் காட்டுகின்றார். சமகால அரசியல், சண்டை, பயங்கரவாதம் ஆகியனவற்றை ஊன்றி அவதானித்து அவற்றின் கோலங்களையும் குரூரங்களையும் 'விளையாட்டு', 'பாதை', 'விடிவு' போன்ற கதைகள் புலப்படுத்துகின்றன. 'அந்தணர் என்போர் அறவோர் செந்தண்மை பூண்டொழுகலால்' என்று வள்ளுவன் கூறுகின்றான். செந்தண்மை என்றால் என்ன? அது எப்படிப் புலப்படுகின்றது? என்னும் வினாக்களுக்கு விடையாக அமைகின்றது சிவானியின் 'என்னவன் இராமனல்ல...' என்னும் கதை.

உடுவில் அரவிந்தனுடைய 'விடிவு' இன்றைய சூழ்நிலையைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு கதை. அதில் அரவிந்தனுடைய மொழி நடையும் பின்னணி வருணனையும் சிறப்பாக அமைகின்றன. வ.வசந்தகுமார் கிளிக்குஞ்சினை ஒரு நல்ல குறியீடாகப் பயன்படுத்தி 'கிளிக்குஞ்சு' என்னும் கதையை எழுதியுள்ளார்.

பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் இந்த நாட்டு அரசியல், பொருளியல், சமூக, சமய நிலைமைகள் பற்றியும் தாம் வாழும் சமூகம் பற்றியும், மக்கள் தொகுதியின் உணர்வுகள் நடத்தைகள் பற்றியும் என்ன மனதில் வைத்திருக்கின்றார்கள் என்பதை இத் தொகுதியிலுள்ள கதைகள் வெளிக்காட்டுகின்றன. அவர்களுடைய எழுத்து வன்மை மேலும் கூர்மையும் கலைப் பண்பும் உடையதாக அமைய வேண்டுமென வாழ்த்துகின்றேன்.

பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்

பீடாதிபதி / பட்டப்பீன் படிப்புகள் பீடம்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

பொருளடக்கம்

இல	சிறுகதை	பக்கம்
01	வாழ்க்கை(யா)? - சித்தர் அனவரதன்	01
02	விளையாட்டு - அபிநவன்	08
03	கனதி - குமுதினி சதாசிவமூர்த்தி	12
04	பித்து மணங்கள் - இ. இராஜேஸ்கண்ணன்	19
05	வானதியின் கணவன் - இராகவன்	23
06	விடிவு - உடுவில் அரவிந்தன்	27
07	பாதை - தியாகு கணேஸ்ராஜ்	34
08	என்னவன் இராமனல்ல - சி. சிவாணி	39
09	கிளிக்குஞ்சு - வ. வசந்தகுமார்	47
10	ஒரு மரணமும் சில மனிதர்களும் - தாட்சாயிணி	52
11	முள்முருக்கு - பிரியா குணராசா	61
12	அப்பா பெயர் - நர்த்தனா	70
13	சீதனக் கவசங்கள் - அருந்தவசீலன்	74

வகக் காவலர்

வல்லிபுரம் அனவரதன் சித்த மருத்துவத் துறை மூன்றாம் வருட மாணவன். சித்தர் அனவரதன் என்பது அவரது புனைபெயர். 1973ல் வேலணையில் பிறந்த இவர் ஐந்திற்கும் மேற்பட்ட தரமான சிறுகதைகளைச் சஞ்சீவியில் எழுதியுள்ளார்.

வாழ்க்கை(யா)?

சித்தர் அனவரதன்

மரதன் ஓட்டம் ஓடிய வீரர்கள் எல்லைக் கோட்டைத் தாண்டியவுடன் வீழ்ந்து படுத்து விடுவது போல கடலைகள் அலையாய்ப் பொங்கிக் கரையில் வீழ்ந்து அடங்கிக் கொண்டிருந்தன. சூரியன் கடலில் மூழ்கிக் குளிக்க ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

கடல்மேல் சுற்றி வட்டமிட்ட ஆலா ஒன்று வேகமான நீர்ப்பாய்ச்சலில் மீன் ஒன்றைக் கைப்பற்றிய மகிழ்வில் ஆரவாரமிட்டவாறு பறந்து சென்றது.

கண்டல் வண்டலின் 'ஸ்பீக்கரில்' இருந்து காற்றில் தவழ்ந்து வந்த 'பிறக்கின்ற போது இறக்காத மனிதன் வாழ்கின்ற சரபம் அவன் முன்னோர் செய்த பாவம்' என்ற ஜேகதாசின் குரல் என்னை நிஜவுலகிற்கு அழைத்து வந்தது.

'உங்கள் எங்கட அப்பா காசு கொடுத்து வாங்கினது தானே?' அவள் கேட்ட என்னை உலுக்கிய கேள்வி மீண்டும் என் செவிகளில் அறைந்து கொண்டிருந்தது.

இளவயதிலேயே அம்மாவையும், என்னையும், என் பின் பிறந்த மூன்று தங்கைகளையும் தவிக்க விட்டு அப்பா தன் வாழ்வை முடித்துக் கொண்டு போய்விட்டார். ஆனாலும் அவரின் பென்ஷனும் அம்மாவின் ஆசிரியச் சம்பளமும் எம்மை மூன்று வேளை உண்ணவும் உடுக்கவும் குழப்பமின்றிக் கல்வியைத் தொடரவும் உதவின.

சிறுவயதிலேயே அப்பாவை இழந்ததாலும், என் கீழ் மூன்று தங்கைகள் இருந்ததாலும் என்னைக் குடும்பமும் சமூகமும் நிரம்பவே பரதித்தன.

'ழுத்த பிள்ளை'.

'ஒரே ஒரு ஆம்பிளைப்பிள்ளை'.

பலர் என்னிடம் அடிக்கடி இளவயதில் அறிவிக்கும் வாக்கியங்கள்.

‘பிள்ளையன்! நீங்கள் அப்பனில்லாத பிள்ளையன். நீங்கள் வடிவாப் படிச்சாத்தான் நாளைக்கு நீங்களும் உங்கட காலிவ நீக்கலாம்’ இது அம்மாவின் வழக்கமாகிவிட்ட புலம்பல்.

‘தம்பி! நீ ஒழுங்காயிருந்து வடிவாப்படிச்சு பெரியவனாகி உழைச்சாத்தான் தங்கச்சி மூன்றையும் கரையேத்தலாம்’ இது அம்மாவின் வழக்கமான ‘ஸ்பெஷல் அட்வைஸ்’.

இவற்றின் விளைவு நான் வெளிநாட்டுக் கொலவழிப் பெற்று பொறியியலாளனாகவும், தங்கைகளில் மூத்தவள் பட்டதாரி ஆசிரியையாகவும், இரண்டாமவள் டாக்டராகவும், மூன்றாமவள் விரிவுரையாளராகவும் மாறி விட்டிருந்தோம்.

பெரியவளை என் வெளிநாட்டு, உள்நாட்டு உழைப்பிலும், அம்மாவின் சேமிப்பிலும் நிறையவே சீதனம் வழங்கி வெகுசிறப்பாகத் திருமணம் செய்து கொடுத்திருந்தோம்.

இரண்டாவது தங்கை தன் சக டாக்டர் ஒருவரையே காதலித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆனாலும் அவளின் திருமணத்திற்கும் சீதனம் பெரும் தொகையில் தேவைப்பட்டது. கடைசித் தங்கைக்கும் சீதனம் அதிகளவில் வேண்டியிருந்தது.

அம்மா என் கலியாணத்தின் மூலம் அதனை ஈடுகட்ட எண்ணினாள்.

அதன் பலன் என் திருமணப்பேச்சு தொடங்கியது. எனக்கிருந்த கற்றல் தகுதிகளுடன், என் சிவந்த ஆறடி உயர், அழகான உடலும், குடிவெறி புகைத்தல் அற்ற தன்மையும் மேலதிகத் தகுதிகளாக அமைந்து எனக்கு ‘டிமாண்ட்’ ஐ ஏற்படுத்தின. இதனால் எனக்கான கேள்வி அதிகரித்தது.

முடிவில் பெரும் தொழிலதிபரின் ஒரே மகனான பிரியா எனக்கு நிச்சயிக்கப்பட்டாள். அதன் மூலம் இருபது லட்சம் ரூபா பணமும், இரண்டு வீடுகளும் டொனேஷனாகவும், சீதனமாகவும் அவரின் மிகுதி ஆஸ்திகளும் எனக்காகப் பெறப்பட்டன.

இந்த டொனேஷன்கள் மூலம் என் இரு தங்கைகளின் திருமணமும் இனிதே நடந்தேறியது. அதன் பின்னரே என் திருமணமும் நான்கு மாதங்களுக்கு முன் நிகழ்ந்தது.

பிரியா என் மனைவியானாள்.

எனக்குக் காதலிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை நிரம்பவே இருந்தது. அது வாழ்வில் சகலரும் பெற்றிருக்கக்க வேண்டியபேறு. ஆனால் பருவவயதில் அது ஒரு செய்யக் கூடாத பாவச்செயல் போலச் சமூகம் திணித்தமை, அதற்கான எதிர்ப்பு, வன்முறைகள், எனது பொறுப்புக்கள் போன்றன என்னை அதற்கு அனுமதிக்கவில்லை. உணர்வுகளைப்

பலவந்தமாய்க் கைது செய்து சிறையிட்டு சித்திரவதை செய்தேன்.

என் காதலி என் காதலுமட்ட உயரமானவளாய், கூந்தல் அடர் கருங்குழல் போல் முழங்காலின் கீழ் பரவியதாய்ப் பெற்றவளாயும், நற்குணங்களைக் கொண்டு புரிந்துணர்வுடன் நேர்மையாய் நடப்பவளாயும் அமைய வேண்டும். படித்தவளாய், அழகுடன் அன்பானவளாய் வாய்க்க வேண்டும் என்றெல்லாம் நிறையக் கற்பனையில் விரும்பியிருந்தேன்.

ஆனால், பிரியா அரையடிக்க கூந்தலுடன், என் மார்பளவு உயரத்தில்தான் அமைந்தாள். படிப்பும் மட்டுத்தான். குணங்கள் போகப்போகத்தானே தெரிய வரும்.

‘விரும்பியது கிடைக்காவிட்டால் கிடைத்ததை விரும்பக் கற்றுக் கொள்’ என்ற அறிவு மொழி என்னைத் தேற்றிப் பிரியாவை காதலிக்கக் கற்றுத் தந்தது.

நான் நிஜமாகவே அவளைக் காதலிக்கத் தொடங்கினேன். இரத்தம் உடலெங்கும் வியாபித்து நிறைந்திருப்பது போல என் மனசு முழுக்க அன்பு பரவியிருந்தது.

ஆரம்பத்தில் அவளும் என்னில் பிரேமையுடன் இருந்தாள். என் கவர்ச்சியிற் கவரப்பட்டு மயங்கிக் கிடந்தாள் போலும்.

நாட்கள் நகர நிலமை மாறத் தொடங்கியது. எமக்கிடையே இடைவெளி உருவாக ஆரம்பித்தது. எனக்குரிய மரியாதைகள் அவரோகணிப்பதைப் போல் தோன்றியது.

நான் பெண்மையின் மென்மையைப் பேணி மதிக்கும் கொள்கையைக் கொண்டிருந்தேன். அதைக் காயப்படுத்தக் கூடாது என்பதில் அக்கறையுடையவன்.

மறுதரப்போ மெல்லினம் வல்லினமாகும் முயற்சியில் இடறப்பட்டு விகாரப்பட்டிருந்தமை புரியத் தொடங்கியது.

தாம்பத்தியத்தில் சிலவற்றைத் தாங்கியே ஆக வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் தாங்கிக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அவை என் இயலாமை, பலவீனமாக நோக்கப்பட்டன என்பது இன்று வரை எனக்குப் புரிந்திருக்கவில்லை.

இன்று காலை நான் அலுவலகம் புறப்படும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தபோது கார் போகும் சத்தம் கேட்டது. என் உடைகளை மாட்டியவாறு சாப்பாட்டு மேசைக்கு வந்தேன். மேசையில் பிரியா சாப்பிட்டுவிட்டுப் போனதின் அடையாளங்கள் சிதறிக் கிடந்தன. இது கடந்த ஒரு மாதமாகிவிட்ட வழமைதான். ஆரம்பத்தில் இருவரும் ஒன்றாக அமர்ந்தே சாப்பிடுவோம்.

என் வீட்டில் அப்பா சாப்பிட்ட பின்னரே அம்மா சாப்பிடுவாள். அப்பா வரப் பின்னேரம் மூன்று மணியானாலும் கூட அம்மாவின் மதியச் சாப்பாடு அதன் பின்னர்தான். அப்பாவின் சாவின் பின் நான் சாப்பிட்ட பின்பே அம்மா சாப்பிடுவாள். இதில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை. அம்மா சொன்னாலும் கேட்க மட்டாள்.

பிரியாவிடம் இதை நான் எதிர்பார்க்கவில்லைத்தான். ஆனாலும் காலை எட்டு மணிக்கு நான் சாப்பிட வரமுன் வீட்டிலே இருக்கப் போகும் அவள் சாப்பிட வேண்டுமா? இப்படி நான் எதிர்பார்ப்பது என் தவறா?

என் சமூக வாழ்வு இதை எனக்குப் புகட்டியிருந்ததா?

ஆண் ஆதிக்கத்தின் எச்சங்கள் என்னுள் புரையோடிப் போயுள்ளதா?

எனக்கு முன் சாப்பிட்டதை ஆண் என்று என் ஆழ் மனதால் தாங்கி ஏற்றுக் கொள்ள இயலாதிருக்கிறதா?

இருவரும் ஒன்றாய் அமர்ந்து உண்ணலாம்தானே? அதைத் தவறு என்று காரணம் காட்டி என் மனது சமாளிக்க முயற்சிக்கிறதா? இது அவளின் வல்லின முயற்சியா?

யோசித்துக் குழம்பிக் கொண்டிருக்கையில் 'தம்பி புட்டு ஆறப்போகுது கடுமையாய் என்ன யோசனை? வேலைக்குப் போக நேரம் போகுதல்லவா?' என்ற சமையல்கார ஐயாவின் குரல் என்னை நிஜத்திற்கு கூப்பிட்டது.

அவசரமாய்ச் சாப்பிட்டோம் எனப் பெயர் பண்ணிக் கொண்டு 'டர்சிக் ரூயில்' புகுந்து தலைவாரி பவுடரைப்பூசியவாறு 'முர்த்தி அண்ணை! காலை எடுங்கோ நான் வந்திட்டன்' எனக்குரல் கொடுத்தேன். நேரம் எட்டு நாற்பதாகி விட்டிருந்தது.

'பீல்கேசு'டன் வெளியே வரும் போது வேலைக்காரப் பொடியன் தான் 'ஐயா! அம்மா ப்ரண்ட் வீட்ட போகவெண்டு ட்ரைவரை கார் எடுக்கச் சொல்லிக் கொண்டு போய் விட்டா' என்று பதில் தந்தான்.

எனக்கு கோபந்தான் முட்டிக் கொண்டு வந்தது. நான் ஒபீஸுக்குப் போற நேரம் தான் அவள் ப்ரண்ட் வீட்டை போக வேணுமா? கார் என்னை ஒபீஸில் விட்டு விட்டுத்தானே வரும். தவிர அவள் என்னிடம் ஒரு வார்த்தை கூட சொல்லவில்லையே?

ஸ்கூட்டரில் பிரியா நேற்றுப் பழகியபோது கியர்கேபிள் அறுந்ததும் அதனை மாற்றாததும் ஞாபகத்தில் வந்தன. எனக்கு ஆத்திரமாய்க் கிடந்தது. வேறு என்ன செய்வது சைக்கிளிலேயே புறப்பட்டேன். ஐந்து மைல் தூரம். களைத்து வியர்க்க ஓடினேன். அலுவலகத்தில் ஒரு மாதிரிப் பார்த்தார்கள்.

மதியமும் கார் வரவில்லை. வெய்யிலுக்குள் சைக்கிள் யிதித்து வீட்டுக்கு வந்தேன்.

பிரியா இன்னும் வரவில்லை.

மீண்டும் வேலைக்குப் போக வேண்டும் என்பதனால் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது தான் பிரியா வந்தாள்.

சாப்பிட்டு முடிந்த பின் அறைக்கு வந்து பிரியாவிடம் 'என்ன பிரியா விடிய நான் ஒபீஸுக்கு போறனான் என்று தெரிந்தும் என்னிடம் ஒன்றும் சொல்லாம காரைக் கொண்டு போயிட்டீர். மத்தியானமும் கார் கொண்டு வரவேயில்லை' என்றேன்.

அவளோ 'நான் ப்ரண்டிட்டப் போய் அவளுடன் படத்துக்குப் போயிட்டேன். அதுக்கு கார் வேணும். அதுதான் எடுத்தன்' என்றாள்.

'ஸ்கூட்டருக்கும் கியர்கேபிள் நீர் அறுத்து பூட்டாதது தெரியுமல்லவா? நான் வேலைக்கு என்னத்திலே போவது என எண்ணினீர்?'

'அது என்ற அப்பா வாங்கித் தந்த ஸ்கூட்டர் தானே! நான் அறுத்தா என்ன? நீங்க வேலைக்குப் போறதெண்டா சைக்கிள்ல போறது. இல்லாட்டி நடந்து சென்று பஸ்ஸில் போறது. காரும், என்றை அப்பா வாங்கித் தந்தது தானே!...?'

நான் உஸ்ணமானேன்.

'உனக்கு அவ்வளவு தியிரா? சுத்திப் போட்டு வந்ததுயில்லாம கதைக்கிறியோ? என்ன நினைச்சுக் கொண்டாய்?' நான் வெடித்தேன்.

'யிஸ்டர் அருண்...'

அவள் என்னைப் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டாள்.

என் பெயர் சொல்லி மனைவி கூப்பிடுவதில் தப்பு ஏதும் இல்லை எனத் தான் எண்ணியிருந்தேன். ஒருவருக்குப் பெயர் வைப்பதே அழைப்பதற்குத் தானே. புருசன் பெயர் சொல்லி அழைப்பது எம் கலாசாரத்தில் இல்லாதது. புருசன் பெயர் சொல்லி கூப்பிட்டாள் ஆயுள் குறையும் என்ற நம்மவர் நம்பிக்கையும் எனக்குத் தெரியும். ஆனாலும் நான் இவற்றிலிருந்து விலகி இருக்கவே எண்ணியிருந்தேன்.

இன்றுதான் அவள் முதன் முறையாக பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டிருக்கிறாள்.

என்னால் தாங்க முடியாமல் இருந்தது. இதிலிருந்து என் எண்ணத்தில்தான் மாற்றம் நிகழ்ந்துள்ளதே தவிர ஆண்மை இயல்பில் மாற்றம் உருவாகவில்லை என்பது புரிகிறது. என் ஆண்மை கொதித்தது.

'என்னடி சொல்லுறா?' என் குரல் கோபாவேசமாகப் பாய்ந்தது.

'உங்கள் எங்கட அப்பா காசு கொடுத்து வாங்கினது தானே' என்றாள்.

என்ன கதைப்பது, என்ன செய்வது என்பது புரியாமல், சிறுவயதில் இருந்தே பழகிய அனுபவத்தில் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு அலுவலகம் போய் சோட லீவ் எடுத்துக் கொண்டு இந்தக் கடற்கரை மணலில் இவ்வளவு நேரமாய் உட்கார்ந்திருக்கிறேன்.

நான் வாங்கப்பட்டவனா?

என்னை நான் விற்றுவிட்டேனா?

ஏன் விற்றேன்?

என் தங்கைகளுக்காக, அவர்களின் வாழ்விற்குத் துணைகள் வாங்குவதற்காக அம்மா என்னை விற்றாளா?

அப்படி என்றால் திருமணமும் தாம்பத்தியமும் - ஏன் முழு வாழ்க்கையுமே வியாபாரம் தானா?

எம் சமூகத்தில் மாப்பிள்ளை பெண்ணுக்காக விலை கொடுக்க வாங்கப்படுகின்றானா?

ஆணினம் உழைத்து வாழ முடியாததாகி விட்டதா?

அப்படியும் இல்லையே! நான் உழைத்து நான் உழைத்து பெரிய தங்கைக்கு இருபது லட்சம் காசும், வீடுவளவும் சீதனமாக கொடுத்துத் தானே திருமணம் நடத்தி வைத்தேன்.

நான் ஏன் வாங்கப்பட்டேன்?

எனது விலையை எது தீர்மானித்தது?

என் பெயருக்குப் பின்னால் உள்ள பட்டங்களா? எனது பதவிகளா? என் உழைப்புத்திறனா? என் அழகா? எது என் விலையைத் தீர்மானித்தது?

என் குடி, வெறி, புகை அற்ற தன்மையா? டிமாண்டை மேலும் கூட்டியதா?

பிரியாவின் தகப்பனால் என்னைவிட விலை குறைந்த ஒருவனை வாங்கியிருக்க முடியாதா?

அப்படி ஏன் அவர்கள் வாங்கவில்லை?

குடிவெறி அற்ற ஓர் ஆண் மகனை நன்கு உழைக்கும் ஒரு தொழிலாளியை வாங்கியிருக்கலாம் தானே? ஏன் அவனும் ஆண் தானே! அவனால் பிரியாவிற்கு வாழ்வு கொடுக்க முடியாதா?

பிரியா குடும்பத்தில் வசதி வாய்ப்புக்கள் நிறைய இருக்கின்றன. இப்படிப்பட்டவர்களால் தானே என் விலை உயர்ந்தது. அப்ப எனக்கான தரத்தை, கேள்வியை அவர்கள் தானே நிர்ணயிக்கிறார்கள். உண்மை உழைப்பை, பாசத்தை விட்டு விட்டு ஏன் பட்டம் பதவியை நாடுகிறார்கள்.

எம்மை வைத்திருப்பது தனக்கு மரியாதை அந்தஸ்து என்பதாலா? இதனால் பட்டம் பதவி கொண்டவர்களின் விலை கூடுகிறது. அவர்களின் எண்ணிக்கை குறைவதால் மற்ற ஆண்களின் விலையும் தரத்திற்கு ஏற்ப கூடிச் செல்கிறதா?

எந்த வசதியான குடும்பம் ஒரு சாதாரண - நன்கு உழைக்கும் தொழிலாளியான ஆணை மாப்பிள்ளையாக்க எண்ணுகிறது?

ஏன் அவர்கள் அப்படியானோரை விரும்புவதில்லை?

எனக்கும் தேவைகள் இருந்தன. என்னை நம்பியே அம்மா என் தங்கைகள் மூவரையும் வைத்திருந்தாள். அம்மாவும் இந்த சமூகத்தில்தானே இருக்கிறாள்! என் தங்கைக்கும் இதன் அங்கத்தவர்கள் தானே? அவர்களுக்கும் நாம் புருசன் வாங்கியே ஆக வேண்டும்.

இதற்காக, எனக்குக் கூடிய விலை தருபவர்களைத் தானே அம்மா தேர்ந்தெடுப்பாள்.

அப்படித்தான் நான் பிரியாவின் அப்பாவிடம் விற்கப்பட்டேனா? அவர் என்னை வாங்கி விட்டாரா?

இன்று தங்கைகளுக்காக, என்னை விற்று, கணவன்மாரை வாங்கிய நான் நாளை என் மகளுக்காக ஒருவனை வாங்க என் மகனை விற்பேனா? இது தொடர்கதைதானா? மாற்ற முடியாதா?

'என்ன மாப்பிள்ளை இதிலயிருந்து கடும் யோசனை? பொழுதுபட்டுவிட்டதல்லவோ? வாங்க வீட்ட போகலாம்' என் மாமா - பிரியாவின் அப்பா - என் சிந்தனைகளைக் கலைத்தார்.

மெளனமாய் எழுந்தேன்.

'பிரியா சின்னப்பிள்ளை செல்லம் கொடுத்து வளர்த்திட்டன். இப்ப உங்களைத்தான் அவன் தேடிக் கொண்டிருக்கிறான். யோசிக்காம வாங்க'.

'சரி மாமா' என்றவாறு சைக்கிளில் அவருடன் செல்கிறேன்.

மாமாவுக்கும் இதே அனுபவம் தானா? அதுதான் தேடி வந்து இதமாக கதைத்தாரா?

பிரியாவிற்கு என் வீது இருந்த பிரேமை முடிந்துவிட்டதா? ஆசைக்கு அறுபதும், மோகத்திற்கு முப்பதுமாக தொண்ணூறு நாட்கள் நகர்ந்து விட்டனதானே!

இனி இதுதான் நிலமையா?

இதுதான் வாழ்க்கையா?

நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

வாங்கப்பட்டவன் அடங்கத்தான் வேணுமா?

சு. கண்ணன் யாழ். பல்கலைக்கழக மூன்றாம் வருட மாணவன். அபிநவன் என்னும் புனைபெயரில் பல சிறுகதைகளைச் சஞ்சீவியில் எழுதியுள்ளார். அவரது சிறுகதைகள் சமூகத்தையும் சூழலையும் பிணைத்து குறியீடாகச் சமூகச் செய்திகளைத் தருவன.

விளையாட்டு

அபிநவன்

அந்த வளவை அடைந்த போதே இவன் மிகவும் களைத்திருந்தான். மேல் முச்சுக் கீழ் முச்சு வாங்கியது. வளவு, வெளிச்சம் எதுவும் ஊடுருவ முடியாத அளவிற்கு மரங்கள் அடர்ந்திருந்தது. மா, பலா, வேம்பு, தென்னை இப்படி வளவு முழுவதும் சருகுகள் நிறைந்திருந்தன. வளவின் தொங்கலில் விசாலமான வீடு, கதவுகள் யன்னல்கள் எல்லாம் கழற்றப் பட்ட நிலையில் இருந்தது. வீட்டின் முகட்டில் ஓடுகள் சில இருந்தமை அதிசயமாகத் தெரிந்தது.

அவன் மெதுவாக வீட்டை நோக்கி நடந்தான். 'சர் சர்' என்ற சருகுகள் மிதிக்கப்பட்டு அதிர்ந்தன. அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த பலா மரமொன்றை நோக்கினான். அதில் ஏறி ஒளிந்திருக்கலாமே என்று தோன்றியது. என்ன நினைத்தானோ சடுதியாகவே அந்த யோசனையை மாற்றிக் கொண்டான். வீட்டை நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தான். சருகுகள் அதிரும் சத்தத்தில் அணில்களின் கீச்சிடலும், பறவைகளின் ஒலிகளும் அமுங்கிப் போயின.

சருகுகளுள் மறைந்திருந்த கல்லொன்று காலில் தடுக்கியது. இவன் தடாலென விழுந்தான். அடுத்த கணமே சுதாகரித்துக் கொண்டு எழுந்து கொண்டான். வலது கால் பெருவிரலின் நகக் கண்ணிலிருந்து இரத்தம் கசிந்தது. உயிரைத் தொடும் வலி. தொடர்ந்து ஓடினான்.

வீட்டின் உட்பகுதி சருகுகளும் தூசியும் நிறைந்திருந்தது. சருகுகள் காற்றிற்கு அள்ளுண்டு வந்திருக்க வேண்டும். ஆங்காங்கே பறவைகளின் எச்சங்கள். விசாலமான வீடுதான். வீட்டுக் கூடத்தின் மூலைச் சுவரோடு அமைந்திருந்த கம்பமொன்றில் சிட்டுக்குருவிக் கூடொன்று. கூட்டில் இருந்து சத்தங்கள் எதுவும் வெளிவரவில்லை. என்றாலும் அதனுள் குஞ்சுகள் இருக்கவேண்டும் என்று தோன்றியது.

வீட்டினுள் ஆறு ஏழு அறைகள் இருக்கலாம். ஓர் அறையை எட்டிப் பார்த்தான். குசினி, புகடு, அடுப்புகள் எல்லாம் தூர்ந்து போயிருந்ததன்

அடையாளமாக. இரண்டு மூன்று நுனி கருகிய விறகுகள் அடுப்பொன்றில் செருகப்பட்டிருந்தன.

இவன் குசினித் தட்டுகளினூடாக ஏறி சுவர் விளிம்பை அடைந்தான். தூசி இழைகள் எல்லாம் இவன் உடலைப் போர்த்திக் கொண்டன. சுவரின்னூடாக நடந்து சென்று ஒவ்வொரு அறையாக நோட்டமிட்டான்.

குசினியிலிருந்து மூன்றாவது அறையில் கட்டப்பட்டிருந்த பிளாற் தட்டு இவன் ஒளிந்து கொள்வதற்குப் பொருத்தமானது என்று தோன்றியது. நேரடியாக அந்த அறையை அடைபவர்கள் இவன் பிளாற்றில் ஒளிந்திருப்பதைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது. கண்டுபிடிக்க வேண்டுமெனின் சுவர் விளிம்பினூடாக இந்தப் பிளாற்றை அடையவேண்டும். பிளாற்றின் மேலிருந்த சில பித்தளைப் பாத்திரங்கள் கள்ளர்களிடமிருந்து தப்பிக் கொண்டதற்கு இதுதான் காரணமாக இருக்கும் என்று தோன்றியது.

சுவரிலிருந்து மெதுவாக பிளாற்றில் இறங்கினான். தான் படுத்துக் கொள்வதற்கு ஏதுவாக, பிளாற்றிலிருந்த பித்தளைப் பாத்திரங்களை பிளாற்றின் மூலையில் சுவரோரமாக ஒதுக்கி வைத்தான். அஞ்சாறு கர்ப்பான் பூச்சிகள் சிதறி ஓடி கண நேரத்தில் எங்கோ மறைந்து போயின. உட்கார்ந்து கொண்டான். சுவாசிக்கும்போது தூசிகள் மூக்கை அடைப்பதை இப்போதுதான் உணர முடிந்தது. ஏதோ நினைவு வந்தவனாய், கழுத்தில் கட்டியிருந்த நூலின் முனைகளை மார்புகளுக்கிடையே தொட்டுப் பார்த்தான். 'அது' பக்குவமாய் இருந்தது. ஒரு பெருமூச்சுத் தோன்றி மறைந்தது.

கணேஸ், வரதன், விஜி, பிரிம்ஸ் ஆகியோரின் நிலைமை இப்போது என்னவாக இருக்கும்? பிடிப்பட்டிருப்பார்களோ? அல்லது? இவன்தான் சொல்லியிருந்தான்: "எல்லோரும் ஒரே இடத்திலை இருந்தால் ஒரேயடியாக பிடிபடுவம். ஒவ்வொருத்தரும் வேறே வேறே இடங்களுக்குப் போவம்".

அஞ்சு பேரும் ஒவ்வொரு திசைகளில் ஓடினார்கள். இவன் இங்கே வந்து ஒளிந்திருந்தான்.

இவனுக்கு நித்திரை கொள்ள வேண்டும் போல இருந்தது. மெதுவாக பிளாற்றில் குப்புறப் படுத்துக் கொண்டு வசதியாக கால்களை நீட்டிக் கொண்டான். பித்தளைச் செம்பொன்று வலது கால் பெருவிரலில் தடுக்கியது. உயிரைத் தொடும் வலி. செம்பை மெதுவாக காலினால் தூக்கி சுவரோரமாக விட்டான். வலிக்கிடையேயும் எப்படியோ சிறிது நேரத்திலேயே கண்ணயர்ந்துவிட்டான்.

ஏதோ ஓர் அதிர்வில் இவன் கண் விழித்தபோது, சுவர் விளிம்பில் இருந்த அணில் குஞ்சொன்று இவனை நோக்கி வானை இறுக்கியவாறு

கத்திக் கொண்டிருந்தது. சற்று நேரத்தில் கவர் விளிம்பினூடாக ஓடி எங்கே மறைந்து போனது. தூரத்தில் சருகுகள் அதிர்வது போல இருந்தது. காதுகளைத் தீட்டிக் கொண்டான். உண்மைதான். அவர்கள் வந்துவிட்டார்கள். இவன் வந்த வழியை அறிந்தோ அல்லது எதேச்சையாகவோ வந்திருக்கலாம். இவன் என்ன நினைத்தானோ பிளாற்றோடு பிளாற்றாக படுத்துக் கொண்டான். பல்லி ஒன்று சப்தித்தது. இவனுக்கு என்னவோ போல இருந்தது.

அவர்களின் இலக்கு இந்த வீடாகத்தான் இருக்கவேண்டும். இப்போது ஒவ்வொரு மரங்களையும் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கலாம். பலா மரத்தில் ஒளிந்திருந்தால் இப்போது பிடிபட்டிருக்கக்கூடும் என்று தோன்றியது. அவர்கள் வீட்டினுள் வந்தாலும் ஒவ்வொரு அறையாக எட்டிப் பார்த்துத் திரும்பிச் சென்றுவிடுவார்கள் என்றும் இவனைக் கண்டுவிட மாட்டார்கள் என்றும் திடமான நம்பிக்கை இருந்தது என்றாலும், ஏனோ வலது கை மார்புகளுக்கிடையே 'அதை'த் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டது.

அவர்கள் வீட்டினுள் பிரவேசித்திருக்க வேண்டும். தங்களுக்குள் ஏதோ மெதுவாகக் கதைத்துக் கொள்வது இவனுக்குக் கேட்டது. சத்தம் எதையும் ஏற்படுத்தக்கூடாது என்பதற்காக அவர்கள் மெதுவாக நடப்பதை இவனால் உணர முடிந்தது. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு அறையாகச் சோதனையிடும் முயற்சியாக இருக்க வேண்டும். இவன் அறையை நோக்கியும் ஒருவன் வரும் சத்தம். என்னதான் இருந்தாலும், இப்போது இதயம் வேகமாக அடிப்பதை இவனால் தவிர்க்க முடியவில்லை. கைகளையும், கால்களையும் பிளாற் தரையுடன் அழுத்திக் கொண்டான். வந்தவன் அறை வாசலில் இருந்தே நோட்டம் விட்டுத் திரும்பிச் சென்றுவிட்டான்.

அவர்கள் எல்லோரும் 'வீட்டில் ஒருவருயில்லை' என்ற தீர்மானத் திற்கு வந்திருக்க வேண்டும். அவர்களின் வேகமான செயற்பாடுகளிலிருந்து இதை உணர முடிந்தது. வீடே அதிரும்படி நடந்தார்கள். புரியாத மொழியில் ஏதேதோ பேசிக் கொண்டார்கள். பாஷை புரியாவிட்டாலும் அடிக்கடி 'கொட்டியா' என்ற வார்த்தையைப் பிரயோகிப்பதை உணர முடிந்தது. இவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. மனதுக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

அவர்கள் வீட்டிலிருந்து வெளியேறிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். கவர் விளிம்பினூடாக அவர்கள் வெளியேறுவதைப் பார்க்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. மெதுவாகக் கால்களைத் தளர்த்தி எழும்ப எத்தனித்தபோது, கால்களின் அருகே இருந்த செம்பு தடக்குண்டு மெதுவாக உருண்டு பிளாற் விளிம்பை அடைந்து பெருஞ் சத்தத்துடன் விழுந்தது. இவன் மீண்டும் பிளாற்றோடு பிளாற்றாக ஓட்டிக்

கொண்டான். வலது கையால் மெதுவாக 'அதை' எடுத்து வாயில் வைத்துக் கொண்டான்.

செம்பு உருளும் சத்தம் தவிர எந்தவொரு சவனமும் இல்லை. சத்தம் ஓய்ந்தபோது அவர்கள் இவனுடைய அறையை நோக்கி 'திடும்திடும்' என ஓடிவரும் சத்தம். அவர்கள் இவனுடைய அறையை அடைந்து விட்டார்கள். 'கொட்டியா கொட்டியா' என்று அவர்களுடைய வாயில் இருந்து வந்த வார்த்தைகள் இவனுடைய காதில் அறைந்தன.

நீண்ட நேரம் எந்தவொரு பிரதிபலிப்பையும் கண்டு கொள்ள முடியாமல், அவர்கள் ஓய்ந்து போனார்கள். தங்களுக்குள் ஏதோ ரகசியம் கதைத்தார்கள். அதன் பிறகு வீடே சவனமற்றிருந்தது.

இவன் முதுகை ஏதோ ஒன்று அழுத்தியது. மெதுவாகத் திரும்பி அதைப் பலமாகப் பிடித்துக் கொண்டான். "ஏகே 47" போன்ற அமைப்பில் மரப் பலகையில் செய்ப்பட்டிருந்த துவக்கு சிவாவின் கையில் இருந்தது. இவன் வாயில் நூல் சுற்றப்பட்டுவரும் வெள்ளை நிற பிளாஸ்ரிக் குழாய். முனைகளில் துளையிடப்பட்டு கறுப்பு நூலால் கோர்க்கப்பட்டு இருந்தது. அதை வாயில் இருந்து எடுத்துக் கொண்டான்.

"எல்லோரையும் பிடிச்சிட்டீங்களே?" என்றான் இவன்.

"அவங்களை உடனேயே பிடிச்சிட்டம்" என்றான் சிவா. சிவாவின் முகம் களைத்துப்போய் இருந்தது. இவனைத் தேடி அலைந்திருக்க வேண்டும்.

இவன் மெதுவாக எழுந்து, பிளாற்றில் கீழே அறையைப் பார்த்தான். சஞ்சி, விஜய், மகேந்தி, சங்கர் எல்லோரும் அங்கே நின்றுருந்தார்கள். அவர்களின் முகங்களும் மிகவும் களைத்துப் போயிருந்தன.

"எப்படியோ உன்னைப் பிடிச்சிட்டம்தானே" என்று நாடியை கையால் வழித்துப் பழிப்புக் காட்டினான் விஜய்.

'எண்டாலும் இவ்வளவு நேரம் உங்களை ஏக்காட்டிற்றன் தானே?' என்று இவன் பதிலுக்குப் பழித்துக் காட்டினான்.

'கணேஸ் ஆக்கள் எங்கே?' இவன்தான் கேட்டான்.

'அவங்கள் வெளியாலை மாங்காய் பிடுங்கிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். நீ கெதியாய் இறங்கு. இனி நாங்கள் இயக்கம். நீங்கள் ஆமி.' என்றான் சஞ்சி.

இவன் முகம் இறுகிப் போயிற்று.

அப்படியென்றால் நான் வினையாட்டுக்கு வரவில்லை என்று மட்டும் உறுதியாகக் கூறினான். பிளாற்றிலிருந்து அறையினுள் குதித்தான். வலது பெருவிரலில் ஏற்பட்ட வலியையும் பொருட்படுத்தாது அறையிலிருந்து வேகமாக வெளியேறிச் சென்றான்.

குமுதினி சதாசிவமூர்த்தி 1975ல் சாவகச்சேரி சங்கத்தானையில் பிறந்தவர். இவரது புனைபெயர் ச. ஆனந்தி. இவர் மருத்துவ பீட மூன்றாம் வருட மாணவி. இவர் சஞ்சீவியில் பல சிறுகதைகளையும் விஞ்ஞான ரீதியான கற்பனைத் தொடரையும் எழுதியுள்ளார்.

கனதி

குமுதினி சதாசிவமூர்த்தி

மழை இன்னும் தூறலிட்டுக் கொண்டிருந்தது. காய்ந்துபோன இந்த இறுக்கமான நிலத்திற்கு இது போதாதுதான். கிழவருக்குச் சற்றே சலிப்பாகக்கூட இருந்தது. அவராக முயன்று தன் வாணாளில் எட்டிப் பார்க்க விட்டிராத உணர்வு அது. ஆயினும் என்ன... தொடர்ந்து இரு நாட்களுக்கும் மேலாகக் கட்டிலிலேயே தஞ்சமாய் இருப்பது சலிப்புக்குக் காரணமாவது தவிர்க்கமுடியாது.

மந்தரமான அந்தப் பொழுதுக்கே உரியதாகக் காற்றும் சிறிது நனைந் திருப்பதாகப்பட்டது. இலையுதிர்ந்து நின்ற கூர்ச்சுகள் என்பாகக் கூரையை அணிவகுத்திருந்தன. மழையை ரசிப்பது எவ்வளவு இனிமை யானது! நீர்த்துளிகள் கூர்ச்சு வழியே ஓடி வந்தன. ஏதோ நினைத்துக் கொண்டாற்போலத் தயங்கித் தாமதித்தன. பிறகு படைரென விளிம்பிலிருந்து விலகி வேகமாக நிலத்தில் தெறித்தன.

இந்தத் தூறல் தணிந்திருந்தால் அவரை யாராவது சுகம் விசாரிக்க வந்திருப்பார்கள். அல்லது பெருமழையாய்ப் பொழிந்து கொண்டிருந்தாலும் குடையோடு வந்திருப்பார்கள். கிழவருக்காகப் பெரிதும் துன்பப் படுபவர்கள் போல. அடிவயிறு எழுந்து தொண்டையில் சிக்குவதாக ஒரு விக்கல் எழுந்தது கிழவருக்கு. சாக்குக் கட்டிலின் கீழிருந்த செம்பை எடுப்பதற்காகச் சற்றே திரும்பிக் கையை நீட்டினார். கண்கள் இருண்டு வர மீண்டும் ஆயாசமாகக் கட்டிலில் சாய்ந்தார். 'எனக்கும் தூறலாக இருக்கப் பிடிக்கவில்லைதான்'. மூடிய கண்களுக்குள் தெளிந்த நீல வானமும் "சோ"வெனப் பொழிகின்ற மழையும் தோன்றி மறைந்தன.

காலையில் அவரைப் பார்க்க வந்திருந்த சின்னான் சொன்னது மழைத்துளி விழுகின்ற பின்னணியில் மீண்டும் கேட்பது போலிருந்தது. "ஏன் சாயி... உந்த உடம்பை உப்பிடி ஆக்கிப்போட்டு இருக்கிறாய். காலை நிலத்தில் வைக்காம கட்டில்ல இருந்து சாப்பிடுற மாதிரிப் பிள்ளையினர் நிழல் இருந்தாலும் அதுகளை ஒதுக்கிப்போட்டு நீ கிடந்து

அல்லாடுகிறாய். நீ ஊருக்கு எவ்வளவு நல்லதைச் செய்தாலும் சனம் சவுக்கு மாதிரித்தான் நாக்கை வைச்சிருக்குது. வயதுபோன காலத்திலயும் உனக்கு ஆசை விடேல்லையாம். கோயில் குளமெண்டு போய்க் காலை நீட்டி இருந்துட்டு, மோனவை வீட்டில சாப்பிடுறதை விட்டிட்டு இப்பவும் வினையளைத் தேடிக் கொண்டு திரியிறியாம்..."

தூரத்தில் பெயர் தெரியாத பறவையின் கீதம் காற்றில் எழுந்து மறைந்தது. அதில் இழையோடுவது மகிழ்வா துன்பமா என இனங்காண இயலவில்லை. அந்த கீதத்தைப் போலத்தான் தன்னையும் இனங்காண முடியாமல் மற்றவர்கள் சவுக்கைச் சுழற்றுவது கிழவருக்குத் தெரிந்த சங்கதி. அந்த சவுக்குகளில் காயம் படுபவராக இருந்திருந்தால் அவர் எப்போதோ சிறு துணுக்குகளாய்ச் சிதைந்துவிட்டிருக்க வேண்டும்!

வாசலில் வெளிச்சம் இலேசாகக் கலங்கியது. நெற்றியைச் சுருக்கிக் கண்களைக் கூர்மையாக்கினார் கிழவர். வெளியே மழை சுத்தமாய் நின்றிருந்தது. சோமன் குடையைத் திண்ணையில் சாத்திக் கொண்டிருந்தான். நிமிர்ந்தபோது சாக்குக் கட்டிலில் அவரின் தோற்றம் அவனைக் குழப்பியிருக்க வேண்டும். இடது கையால் இமை விளிம்பைத் தேய்த்துக் கொண்டான். அவருக்காக யாரும் விசைப்படுவதை அவரால் அனுமதிக்க முடியாது.

அடிவயிற்றை உன்னிக் கொண்டு குரலை உயர்த்தினார். "வா...!" அந்தக் குரலின் கம்பீரம் அவன் கையை நெற்றியிலிருந்து விலக்கி விட்டது. அவர் காலடியில் முகம் மலர அமர்ந்தான். மூச்சு வாங்குவதை மறைப்பதற்காகப் போர்வையால் வயிற்றை மூடிக் கொண்டார் கிழவர்.

"உங்களுக்கு என்ன எண்டு பரியாரி சொன்னவர்...?"

"ஓண்டும் இல்லையாம்..."

அவரைப் பெற்றவர்களே, அவர் பெற்றவர்களே, அவரது கிழவியோ கூட உணர்ந்து கொள்ள முடியாத அவரை இவனாலா உணர்ந்துவிட முடியும்!

"அப்பிடெயண்டா ஏன் இப்பிடிப் படுத்திருக்கிறியன்?"

"ஓண்டும் இல்லாததால தான்..."

சோமன் நடு விரலால் உச்சி வகிட்டைத் தேய்த்துக் கொண்டான். அவனுக்கும் பதில் திருப்தியில்லை. கிழவி போன பிறகு அறிந்து கொண்ட உறவுகளில் அவனும் ஒருவன். கிழவர் கண் மலர்த்தி அவனைப் பார்த்தார்.

"என்னப்பு நீங்கள்...?" கோபம் போல முகத்தைச் சிணுங்கினான். பின் சிறிதாக தும்மினான்.

"அந்தத் துணியால தலையைத் துவட்டு..."

தலையின் கீழ் துழாவி ஒரு சிமிழை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்தார்.

“இதைப் போட்டுக் கண்ணப்பறங்களைத் தேய்ச்சுவிடு. அடுப்பில் காய்ஞ்சு சுள்ளி கிடக்கு. ஒரு தண்ணீர் போட்டுக் குடிச்சிட்டு வா...” இருமினார். நினைவுகள் ஈரமாவதாக உணர்ந்தான் சோமன். இந்த மனிசனைப் போய்ச் சனம் எப்பிடியெல்லாம் கதைச்சிருக்கு. திடீரெண்டு போய்விட்ட கிழவிக்கு, ஒரு கவலையும் இல்லாம, ஆரோ வீட்டுக் காரியம் மாதிரி சடங்கு செய்த மனிசன் எண்டுதானே சனம் இப்பவும் கதைக்கிறது. பேசாமல் தலை குனிந்து அமர்ந்திருந்தான். “ம்...! போ...!” மீண்டும் அவையையைய இராமல்.

கூடத்தின் ஒரு பகுதியைச் சமையல் பகுதியாய்ப் பிரித்திருந்த தட்டியை விலக்கிச் சோமன் உள்ளே புகுந்தான். ஈரக்காற்று எரிவதற்குத் தயங்கியிருக்க வேண்டும். வரிமடலூடாகப் புகை வளையமிடத் தொடங்கிற்று.

இராமல் சற்றே அடங்கக் கிழவர் நிமிர்ந்து படுத்தார். செறிவான வளையமாய் எழுந்து கலங்கித் தளர்ந்து குலைந்து போகும் புகை வளையம் கண்ணினுள் காட்சியாயிற்று.

கிழவர் திரும்பிப் படுத்தார். காய்ந்த சருகு காற்றில் புரள்வது போலத் தானே தனக்குக் கனமற்றிருப்பதை உணர்ந்தார். மனதினுள் மீண்டும் அதே கனவு மயக்கம். அவரை மற்றவர்கள் புரிந்து கொள்வதைத் தடுத்து அவருக்குள்ளேயே அவரைப்பற்றி ஒரு பெருமிதத்தைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டிருந்த அந்த எண்ணச்சுழல். அவரைவிட பன்னிரண்டு வயதே குறைவான அந்த உணர்வு பிறந்த பொழுது அவருக்கு இன்னமும் நன்றாகவே ஞாபகமிருந்தது.

ஒரு மாசி மாதமாக இருக்கவேண்டும்! காற்றுக் குளிர்ந்து போயிருந்த வேளை. கூட்டி நீர் தெளித்த ஆலமரத்தடிக்கீழ் மண்ணில் அந்தச் சிறுவன் தகப்பனின் கையைப் பிடித்தபடி இருக்கிறான். புராணபடனம் சந்திர மேடையில் விரிகிறது. கீதையின் கண்ணன் அர்ச்சனனுக்கு உபதேசிக்கிறான்.

சிறுவனைச் சுற்றிக் கடலை உடைபடும் சத்தம். இனிப்புகளைச் சொதக்கும் சப்தம். மெலிதான குறட்டையும்கூட. அவன் மட்டும் அதை யெல்லாம் கடந்த மோனப் பெருவெளியில் மிதப்பவனாக... சர்வபுலன்களையும் ஒடுக்குவதாக அந்தப் பெரியவரின் குரல்: “கடமைகள் இருப்பது செய்வதற்காகவே, விலகி ஓடுவதற்காக அல்ல. சுமையற்று பொருள் பூமியில் தரிக்காது. காற்றில் மிதக்கும் சருகுக்கு யாருமே பாதைகள் சொல்வதில்லை. அது சென்ற திசைக்கும் தடம் இருப்பதில்லை. சுமையுள்ள போதுதான் நீ கனமுள்ளவனாகிறாய். அப்போதுதான் உன் தடம் பூமியில் பதியும். நீ வாழ்ந்த அடையாளம் பூமி சொல்லும். ஆனால் அந்தச் சுமை உன்னை அமிழ்த்துவதற்கு நீ அனுமதிக்காதே. உன் கடமை

முடிகின்ற வேளையில் உன்னை வேசாக்கி உன்னைத் தன்னுள் அந்த மகாசக்தி எடுத்துக் கொள்ளும்...”

நிவவு பொழியும் இரவில் அவன் வீடு மீண்டபோது முன்னெப் போதையும் விடப் பூமியில் தன் கால்களை அழுந்தப் பதித்து உறுதியாக நடக்க முடிவதாக தோன்றியது. அடுத்து பொழுது புலர்ந்த வேளை அவன் மாறிவிட்டிருந்தான். வேலை...வேலை... கணமேனும் ஓய்வில்லாத கடமை... அம்மா தாங்கமுடியாமல் சொல்லுவாள், ‘ஏன் மோனை இப்பிடிக்கரைச்சல்படுகிறாய்? ... விளையாடித் தூங்கி வயதில் ஏனப்பு இப்படிக்கரைச்சல்படுகிறாய்?’ இதுதான் அளவில்லாத ஆனந்தம் என்றாலும் அவளால் புரிந்து கொள்ளத்தான் முடிந்திருக்குமா? ஆழ்ந்து துயிலும் வேளையில் எழுந்து அவனை நெறிப்படுத்துகின்ற கனவு மயக்கத்தைச் சொல்லியிருந்தால் பிள்ளைக்குக் காத்துக் கறுப்பு ஏதேனும் பட்டுவிட்டதாக அம்மா நிச்சயம் பயந்திருப்பாள்.

“அப்பு இந்தாங்கோ... ஒருவாய் தேத்தண்ணி குடியுங்கோ” கிழவர் மறுபக்கம் திரும்பினார். படகில் புகைவளையம் முற்றாக நின்றிருந்தது. எதிரே நின்ற சோமனிடம் தேநீரை வாங்கினார். நிமிர்ந்திருந்து ஆறுதலாய்க் குடித்தார். சோமன் மெளனமாய் அமர்ந்தான்.

“காலையில் எங்கே போயிருந்தனி மோனே...?”

“இப்ப விதைப்பு எவ்வே அப்புசரியான வேலை. முதலாளிக்கு நெல்லு வேண்டப் போயிருந்தனான். அங்கே நாளைக்கு வரச் சொல்லிப் போட்டான்கள். நாளைக்கும் போக வேணும்!”

“ஏன் சலிக்கிறாய்?... வேலை பிடிக்கேல்லையே...?”

“இல்லை அப்பு... எவ்வளவுக்கெண்டுதான் வேலை செய்யிறது, விடிஞ்சா இரவு வரைக்கும் வேலை... வேலை... என்ன சீவியெண்டு வெறுத்துப் போகுது...”

“ஒரே பாரமாய் போச்சு வாழ்க்கை. ஒருநேரம் ஓய்வே, நித்திரையோ, சந்தோஷமோ இல்லாமல் காரியம் செய்யிறதெண்டால் எப்பிடி அப்பு...?” கிழவர் பலமாகச் சிரித்துவிட்டார். சோமன் குரலில் சினுக்கம் தொனித்தது.

“நீங்கள் சிரிப்பியன் அப்பு... ஒரே நேரத்தில் எப்பிடி நூறு சுமையைக் காவுறது?” சலித்துக் கொண்டான்.

“அப்ப எது உனக்குச் சந்தோசமாய்த் தெரியுது...?”

“ஒரு நாளைக்கு ஒரு கொஞ்சம் வேலை செய்துபோட்டு நல்லா சாப்பிட்டு ஆறுதலா நித்திரை கொண்டு பிறகு ஒருக்கா ஊர் சுற்றி... எவ்வளவு சுகமான வாழ்க்கை அப்பு...!” கிழவர் மெளனமாக இருந்தார்.

“போதாததுக்கு நாட்டுப் பிரச்சனை வேற நிம்மதியான சீவியமே

இல்லை... இல்..." கிழவர் வேசாக இருமினார். சோமன் தலையணையைச் சரிசெய்து விட்டான். "இல்லை...இல்..." இருமல் தடுத்தது. ஒரு வீரியமான இளவயது தூங்கி எழுந்து உண்பது சுகமென்பதை அவரால்... வேறு யாராயினும் பரவாயில்லை எப்படி ஆமோதிக்க முடியும்! ஓலைக் கூரையில் 'சடசடவென' மழைத்துளிகள் தெறிக்கும் சப்தம் கேட்டது.

"மழை வந்திட்டு..." சோமன் சைக்கிளை நோக்கி ஓடினான். கிழவரின் கண்களில் அந்தக் கனவு மயக்கம்.

மரங்கள் விலங்குகள் கொண்ட பெரிய வெளி... ஒரு சிறுவன் பாரமற்றவனாக, நிலையாக நிற்கமுடியாமல்... காற்றில் மோதி... விலங்குகளைக் கோபமுட்டியபடி... விலங்குகள் தாக்கியும் மரங்களில் மோதியும் அவன் உடலெங்கும் சிராய்ப்புகள்... அவனால் அந்த வலி தாங்கமுடியாததாக... பாறைகளில் படிந்த அவனது இரத்தம் துர்நாற்றம் வீசுகிறது... எல்லா விலங்குகளும் அவனை விலக்கி ஓடுகின்றன.

பெரியவர் ஒருவர் அவனை நோக்கி வருகின்றார். அவன் கையில் ஏதோ கொடுத்து அவனது பாதையைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். அவனுக்குத் தலை கணம் கூடிவிட்டதான உணர்வு... கால்கள் பூமியில் பதிய அவன் உறுதியாக நடக்கின்றான்... மரங்கள் அவனில் பூவாய்ச் சொரிகின்றன. பறவைகள், விலங்குகள் அவனை வரவேற்பதாக, இனிமையாகப் பாடுகின்றன... என்ன ஒரு சுகமான பயணம்...!

"சாய்...! இந்த மழைக்கை பிரயாணம் செய்யிறதெண்டா எவ்வளவு கஷ்டம்...!" சோமன் குரல் அவரை நனவுக்கு மீட்டது. தலையைத் தட்டிவிட்டபடி கட்டிலின் விளிம்பில் அமர்ந்தான் அவன்.

"ஏனப்பன் எல்லாத்துக்கும் சலிக்கிறாய்...?"

"பின்ன என்ன அப்பு..." நீளமாய்ச் சலித்தான். கிழவர் நியமித்த உட்கார்ந்தார். கண்கள் வெளியே அடித்துக் கொட்டுகிற மழையை ஆழமாக உற்று நோக்கின.

"வாழ்க்கைக்கு ஒரு அர்த்தம் இருக்க வேணும் அப்பன்... ஒரு சமையுயில்லாமல் இருக்கிறது சுகமான வாழ்க்கை எண்டு நீ நினைக்கிறாய். கனபேர் அப்படித்தான். சந்திரனில் நடக்கிற மாதிரி தள்ளாடுகிற வாழ்வாகத்தான் இருக்கும் அது. அப்படி நடக்கக்கை திட்டமாய் ஒரு பாதை இருக்காது. உனக்குப் பாதையில்லாதபோது நீ மற்றவையினர் வழிக்குள்ள உள்நிடுவாய். அடிபடுவாய், ரணப்படுவாய்..."

கண்களில், குருதி வழியத் தள்ளாடி நடக்கிற சிறுவன் தோன்றினான். "ஒரு நேரத்தில என்ர செயல் உன்னையே விரட்டியடிக்கும், மற்றவைக்கும் வெறுப்பூட்டும்..."

தன் குருதியின் நாற்றம் தாங்காமல் சிறுவன் ஓடுகின்றான்.

விலங்குகள், பறவைகள் அவனை விட்டு ஓடுகின்றன.

"வாழ்க்கையில் கட்டாயம் ஒரு பொறுப்பு இருக்கவேணும். அப்பதான் நீ கனதியுள்ளவனாயிருப்பாய். நிறையற்ற பொருளுக்குப் பூமியில பாதை இல்லை. நிறையிருந்தாத்தான் அது பூமியில நிக்கும். உன்ர கணம் அதிகரிக்க உன்ர பாதம் பூமியில் அழுந்தப் பதியும். உறுதியா உன்னால நடக்க முடியும். உனக்கெண்டு ஒரு தனிப்பாதை தெரியும். மற்றவையைக் காயப்படுத்தாமல் வாழ்கிற இன்பம் புரியும்..."

சிறுவன் கையில் சுமையோடு உறுதியாக நடக்கின்றான். மரங்கள் பூச்சொரிகின்றன. பறவைகளின் கீதம் அவனை வரவேற்கின்றது.

"அந்த வாழ்க்கைதான் சந்தோசம். வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு பருவத்திலயும் சுமக்கவேண்டிய சுமையைச் சுமக்கிறதும், அதை இறக்கினை பிறகு அந்தச் சுமையின் கனத்தை நினைக்கும்போது ஏற்படுகிற சந்தோசமும் மாதிரி எதுவும் வராது. குடும்பம், நாடு, சமூகம், படிப்பு, வேலை எல்லாமே பாரம்தான். இந்தப் பாரம்தான் பாதத்துக்கு உறுதியைத் தந்து பயணத்துக்குப் பாதையைக் காட்டும். கடைசி வரைக்கும் அந்தப் பாரத்துக்குள்ள அழியாம இருக்கிற பக்குவம் கூட பாரத்தைச் சுமந்து நடக்கக்க தான் வரும். அது வந்திட்டுதெண்டா..." கிழவர் ஆறுதலாகக் கண்களை மூடிக் கொண்டார்.

"ஆறுதலாய் யோசி... உன்னை விளங்கும் என்னை விளங்கும் சுமை சுகமாகும்". வெளியே மழை பலத்திருந்தது. இருள் கனியத் தொடங்கி யிருந்தது. சோமன் விளக்கை ஏற்றிக் கள்ளிப் பெட்டியில் வைத்தான். மெளனமாய் அவரை நோக்கினான். எப்படியெல்லாம் அவரைப் பற்றிக் கதைச்சிருக்குதுகள் "உந்த மனிசனுக்கு ஆசை விடல்லை இப்பவும் தன்னைப் பெரிய ஆள் எண்டு காட்டுறதுக்கு ஓடித்திரியுது". "உந்த மனிசனுக்கு விசர்..." என கனயில்லாத மனிதர்கள் குறிப்பிட்ட அந்த மனிதரின் 'கனி' அவனுக்கு இப்போது தெளிவாகப் புரிந்தது.

"அப்பு போட்டு காலைல வாறன்..."

"கோயில தெற்கு முலைல நந்தியாவட்டைச் செடி வைச்சவிட்ட னான். நாளைக்குச் சந்தி ஒரு படல் வரிஞ்சு விடு..." கிழவரின் குரல் தளர்ந்திருந்தது. சைக்கிளைத் தள்ளிக் கொண்டு நடந்தபோது மழை பெய்த மண்ணே, பிரமையோ தெரியவில்லை தன் பாதம் மண்ணில் ஆழப் பதிவதாக சோமனுக்குத் தோன்றியது.

காலையில் குடிசைக் கதவைத் தட்டியபோது உள்ளே கேட்ட பேச்சொலி சோமனுக்கு வியப்பைத் தோற்றுவித்தது.

"அப்புவுக்கு ஏதேனும்..."

"வா... சோமு..." கிழவரின் குரலில் தளர்வைக் காணவில்லை. கிழவர்

மடியில் துணிக் குவியலுடன் அமர்ந்திருந்தார். துணிக் குவியல் தாளே அசையுமா என உற்றுப் பார்த்தபோது...

“யார் குழந்தை இது...” சோமன் கத்தியேவிட்டான்.

“ஆரோ ராத்திரி மழை பெய்யேக்கை என்ற வாசல்ல வைச்சிட்டுப் போட்டுதுகள்...” நெளிந்துபோன கரண்டியால் குவளைத் தேநீரை குழந்தையின் சின்ன வாயினுள் சரித்தார். நடுங்கும் கை சற்று இடைஞ்சலாகத்தான் இருந்தது.

“என்ன செய்யப் போறியன் அப்பு...” சோமன் கண் கொட்டாமல் குழந்தையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“பேப்பருக்கும் பொலிகக்கும் அறிவிச்சுப்போட்டு ஆரும் வந்து கேட்டா குடுப்பம் இல்லாட்டி ஏதாவது இல்லத்தில் ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேணும். அதுவரைக்கும் இஞ்சைசான் இருக்கும்...”

படலிலிருந்து புகை வளையமாகச் சுழன்றது. கிழவர் தேநீர் தயாரித்திருக்க வேண்டும்! சுழன்ற புகை ‘ஆ’வென விரிந்த பொழுது, இந்தப் புதினத்தைக் கதைப்பதற்காகப் பிளக்கப் போகிற ஊரின் வாயைப் போல சோமனுக்குத் தோன்றியது.

கிழவர் இடது கையைத் தரையில் ஊன்றிக் குழந்தையுடன் மெல்ல எழுந்தார். குழந்தை தரையை நனைத்துவிட்டிருந்தது. எழுந்து நின்றபோது கிழவருக்கு நடுக்கமோ தளர்வோ இல்லாது இருப்பதாக அவனுக்குத் தோன்றியது. அவரது காலடிகளை ஊன்றி நோக்கினான் அவன். கசிந்து போயிருந்த மண்தரையில் அவரது கவடுகள் தெளிவாகத் தெரிந்தன. அவனுக்குப் புது உற்சாகம் பிறந்தது. கூடத்தில் கிழவரின் நடுங்கும் குரலில் பிடிபடாமல் தாலாட்டு ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

உள்ளே போய் அடுப்பை ஊதினான் சோமன். கவாலை பிரகாசமாக மேலே மேலே ஏறத் துடித்தது. கட்டிலை விரித்துக் குழந்தையை வாங்கிப் படுக்க வைத்தான். கதவைத் திறக்கப் போனபோது கேட்டார்.

“எங்கே போறாய்...?”

“விதைப்பு நெல் வாங்க வேணும். ஆச்சிக்கு மருந்து வாங்க ரவுணுக்குப் போகவேணும். கோயிலடிக்கும் ஒருக்காப் போக வேணும். இண்டைக்குச் சிரமதானமெல்லவே... அதுக்கிடையில் பேப்பருக்கும் பொலிகக்கும் அறிவிச்சுப்போட்டு உதுக்குக் கொஞ்சம் பால்மா, துணிமணி சாமான் வாங்கிக் கொண்டு வாறன்” சொல்லிக் கொண்டு உற்சாகமாக நடந்தான்.

வெளியே வானம், மேகம் எதுவுமற்றுத் தெளிவாய்ப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. ஈர மண்ணில் அவன் சென்ற கவடுகள் தெளிவாய்த் தெரிந்தன.

கரவெட்டி, வதிரி இராஜேஸ்வரன் இராஜேஸ் கண்ணன் கலைப்பீட இறுதி வருட மாணவன். கவிதை எழுதும்பொழுது இவரது புனைபெயர் சத்திராதி இராகன். சொந்தப் பெயரில் தரமான சிறுகதைகளைச் சஞ்சீவியில் எழுதியுள்ளார். நாடகத்துறையில் நாட்டமுள்ளவர்.

பித்துமனங்கள்

இ. இராஜேஸ்கண்ணன். (வதிரி)

மார்கழி மாதத்து நிசப்த அதிகாலையின் கூதல் முழுவதையும் வாட்டி எடுத்தது. அந்தக் குட்டை நாயின் ஊளை ஒலி. காற்றில் மிதந்து வந்த அந்த வெறுமை ஒலியின் ஓலம் என் இதயத்தினுள் இனம் புரியாத ஒரு கனதியை இறக்கிவிட்டுச் சென்றது. நேரம் அதிகாலை நான்கு மணியிருக்கும். ஏதோ ஒரு பெரிய இழப்பிற்கு அச்சாரமாகவே அமைந்துவிடப் போகும் ஒலியோ அது? அந்த அவல ஒலியைக் கேட்டு விட்டு காற்றுக்கூட காதைப் பொத்திக் கொண்டது. அதன்பின் கண்கள் மூட மறுத்தன. கணங்கள் யுகங்களாக ஊர்ந்தன.

கணகலிங்கம் ஓவசியர் வீட்டில் ஒரே சனக்கூட்டம். ஆண்களும் பெண்களும் முண்டியடித்துக் கொண்டு உள்ளே போகிறார்கள். வாசலிலே கருகிப்போன பொன்னச்சி மரம். மார்கழி மாதத்திலும் துளிர் விடாத பெரிய பலாமரம். ஆளுரத்தில் வளர்ந்து நிற்கும் மழைப்புற்கள். அதன் நடுவே வாயில்வரை வகிர்ந்துவிட்ட ஒற்றையடிப் பாதை. நிலைகளும், கதவுகளும், கூரை ஓடுகளும் ஏன்... கவர்கள்கூட இடித்து எடுக்கப் பட்ட அரைகுறை நிர்வாண வீடு.

‘ஓவசியர் மாமி’ செத்துப் போச்சதாம்’ என்னைக் கடந்த சென்ற ஒரு சிறுவன் சொல்லிக் கொண்டே ஓடினான்.

ஓரிரவில் நாடுமல்லாம் பெயர்ந்து சென்ற வேளையில்,

‘மாமி எங்களோட வாவெனணை கூட்டிக் கொண்டு போறம். இங்கையிருந்து வெடிச் சத்தத்துக்கே செத்துப் போவாய்’ என்று நான் கேட்ட போது,

‘இந்த வீடு வாசல், சாமான் சட்டை விட்டிட்டு கடைசி வரையும் நான் வரமாட்டன். இதைல்லாம் கள்ளர் கொண்டு போக என்றை பொடி பொட்டை வந்து என்னத்தைப் பாக்கிறது. அதுகள் பாவம் இரத்தத்தைப் புளிஞ்சு சேத்த சொத்துகளைல்லே. நீங்கள் போங்கோ. நான் செத்தாலும் என்றை பிள்ளையளின்ரை வீட்டையே செத்துப் போறன்’ என்று

உறுதியாக சொல்லிவிட்ட ஓவசியர் மாயி இரண்டு வருடங்களின் பின்னே இன்றுதான் பிள்ளைகளின் வெறும் வீட்டிலே இறந்து விட்டான்.

வேகமாகச் சைக்கிளை உழக்கிச் சென்று நானும் சனக்கூட்டத்தினுள் சங்கமிக்கிறேன்.

செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு ஓவசியர் மாயியின் கணவன் கனகலிங்கம் ஓவசியரின் சகோதரர்களின் பிள்ளைகள் வந்திருந்தனர். ஓவசியரின் முதலாம் ஆண்டுத் திவசத்திற்குப் பின்னர் இன்றுதான் அவர்களை ஓவசியர் வீட்டில் நான் காண்கின்றேன்.

அந்த உறவுகள் ஆங்காங்கே நின்று ஏதேதோ குசுகுக்கின்றன. பார்த்துக் கொண்டிருந்த அயல் தம்முள் பேசிக் கொண்டது.

'என்னவாம் செத்தவீட்டை ஆர் பார்க்கப் போகினமாம்?'

ஒருத்தி தக்கு வைத்துக் கேட்டாள்.

'பெறாமக்களே வந்து நிண்டு ஆளையாள் பாக்கினம்'...

இன்னொருத்தி புட்டு வைத்தாள்.

'இந்த வீடு கிடக்கிற கேவலத்தில இஞ்சை வச்சு என்னெண்டு செத்த வீடு கொண்டாடுகிறது?'

பதிவை எதிர்பாராமலே பெறாமக்களில் ஒருவர் அயலவர் மத்தியில் கேட்டு வைத்த கேள்வி இது.

'பொடியாளுக்கு செத்த வீட்டை வீடியோ பண்ணியாவது அனுப்பி வைக்க வேணும். தாயின்ரை செத்த வீட்டை பாக்காவிட்டால் அதுகளின்ர மனம் என்ன பாடுபடும்?'

தமக்குள் குசுகுத்து எடுத்த முடிவை அயலவர் அறியும் வண்ணம் பெறாமக்கள் சூசகமாகப் பறைசாற்றிக் கொண்டார்கள்.

உயிரடங்கிவிட்ட ஓவசியர் மாயி எப்படியெல்லாம் கஷ்டப்பட்டு வாழ்ந்திருந்தான். தனது மூன்று பிள்ளைகளையும் ஆளாக்கி எடுப்பதற்கு அவன் பட்ட பாடுகள் வார்த்தைகளில் வசப்படாதவை.

கனகலிங்கம் ஓவசியருக்கென்ன வாழ்ந்த போதுங் கவலையில்லை, மடிந்த போதும் கவலையில்லை. அநுராதபுரத்திலே வேலை பார்த்த அவர் இறுதியாக நடந்த கலவரத்தின் பின் யாழ்ப்பாணம் வரவேயில்லை.

இன்னும் வராதபடியால் அவர் கலவரத்துக்கு இரையாகியிருக்க வேண்டும்.

ஓவசியர் இறந்த பின் இரண்டு மூன்று வருடங்களின் பின்னே தான் அவனை இவனைப் பல்லிழித்து ஒருவாறு சொற்பத் தொகைப் 'பென்ஷன்' ஒன்றைப் பெறமுடிந்தது மாயிக்கு.

கணவன் இறந்த பின்னர் இரண்டு ஆண்டுகளையும், ஒரே ஒரு பெண்பிள்ளையையும் படிக்க வைத்து, கலியாணம் முடித்துக் கொடுத்து வாழவைத்த வரலாற்றைக் கேட்டால் ஆட்வறி கூட அழுதே வெடிக்கும்.

முற்றத்து ஒற்றைக் கறுத்தக் கொழும்பான் மரத்துப் பழங்களை சந்தையில் நான் முழுவதும் காத்திருந்து விற்பாடு நடைபெறும். பின் வளவு முருங்கைக் காய்களைத் தெருவில் சந்தை கூட்டி விற்பாடு நடைபெறும். வீட்டில் தோசை கூட்டு வீடு வீடாய் கொண்டலைந்து விற்பாடு நடைபெறும். காழில் போட்ட தோட்டை விற்பாடு பிள்ளைகளுக்கு பாடசாலை 'யூனிபோம்' தைத்த நடைபெறும். இவைதான் அந்த மூன்று பிள்ளைகளுக்கும் இங்கிலாந்துக்கும், சுவீட்சலாந்துக்கும், விமானப் பாதைகளை சமைத்துக் கொடுத்தன என்பதை யார் சொல்லவார்? சொன்னாலும் கேட்பதற்கு அவள் செவிகளில் ஆன்ம அணுக்கள் எவையுமே இப்போதில்லை.

எவ்வாறு 'ஓவசியர் மாயியின்' அடுப்படியில் இருந்து நெய்த் தோசை சாப்பிட்ட ஞாபகங்கள் பசுமையாய் உள்ளனவோ, அவ்வாறே, அவள்பட்ட கஷ்டங்கள் கூட இன்றும் என்மனதில் நிகழும் சதையுமாகப் பதிந்துள்ளன.

'சரி சரி... கார் வந்திட்டுது 'பொடியை தூக்குங்கோ' மாயியின் உறவினர்கள் பொடிக்கு உறவினர்களாகி அமளிப்பட்டனர்.

'ஓவசியர் மாயியின்' முகத்தோடு நிலைத்து நனவிடைத் தோய்ந்த என் கண்கள் அத்தோடு மீண்டது.

இறுதி வேளையில் மாயியின் 'பொடியைத்' தூக்குவதற்கு ஒரு கை கொடுக்கப் போன என் கையில் அவளது தலையணைக்குக் கீழ் இருந்த அந்நிய நாட்டுக் கடிதம் கிடைத்தது. எனது சராசரி மனிதமனம் யாரது கண்களுக்கும் படாமல் அதனை மறைக்கத் தூண்டியது.

'ஓவசியர் மாயியை' அன்று பிற்பகலிலேயே வீடியோப் படப்பிடிப்பு மரியாதைகளோடு ஒரு பிடியில் அடக்கினார்கள்.

அதுவரை கைக் கெட்டிய அந்தக் கடிதத்தை வாசிக்கக் கொண்டிருந்த ஆவலை அடக்கிக் கொண்ட நான் அவசர அவசரமாக என் வீடு நோக்கி சைக்கிளை வலிக்கிறேன்.

வண்டன்,

12.05.1995

அன்பின் அம்மா!

'அம்மா நான்கள் போன நான் தொடக்கம் உன்னை இங்கே கூப்பிடுவதற்கு அலுவல் பார்த்தவாறே உள்ளோம். நிச்சயம் சரிவரும். உன்னைக் கூப்பிடுவோம். அப்பாவின் பென்ஷனில் 'அங்கர்' வாங்கிக்

குடி. உடம்பைக் கவனி. 'சுவர் இருந்தால்தான் சித்திரம் வரையலாம்'. வீடு கவனமெண்ண. மாம்பழத்தை, பிலாப்பழத்தை வித்து நல்ல சாப்பாடு வாங்கிச் சாப்பிடுவாணை. எமது பெரியப்பாவின் பிள்ளையளுக்கு கடிதம் போட்டுள்ளோம். அவர்கள் உனக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வார்கள்....

இப்படிக்கு

உனது அன்பு மகன்.

மீண்டும் காலையில் கேட்ட அதே அவல ஊளை ஒலி. மீண்டும் என் நெஞ்சில் இனம் புரியாத ஓர் கனத்தின் அழுத்தம்.

“இந்தக் குட்டை நாயின் தொல்லை பெருந்தொல்லை அடிச்சக் கொல்ல வேணும்”. அயல் வீட்டாரின் கனத்த வார்த்தைகள்.

நான் கனகலிங்கம் ஓவசியர் வீட்டுக்குச் செல்கிறேன். 'ஓவசியர் மாயி' செத்துக் கிடந்த அறையினுள் நுழைகின்றேன். 'ஓவசியர் மாயி' படுத்திருந்த படுக்கையருகில், புத்துறவுகளைக் கண்டு ஒளித்த அந்தக் குட்டை நாய் ஈனக்குரலில் ஊளை ஒலியால் ஆழமாக அழுது கொண்டிருந்தது.

என் கண்கள் பிறருக்காகப் பனித்த நாட்களில் இதுவும் ஒன்றானது. அவர்களுக்கு எங்கே தெரியும் முற்றத்து ஒற்றைக் கறுத்தக் கொழும்பான் பட்டமரமானது.

சபாரத்தினம் இராகவன் முகாமைத்துவ வர்த்தகப் பி. மாணவன். கரவெட்டியில் பிறந்தவர். ஆரம்பத்தில் ஸ்ரீநிதி என்ற புனைபெயரில் சிறுகதைகளை எழுதினார். இப்பொழுது சொந்தப் பெயரில் சஞ்சீவியில் சிறுகதைகளை எழுதி வருகின்றார். கவிதை, ஓவியம் ஆகிய துறைகளில் நாட்டமுள்ளவர்.

வானதியின் கணவன்

இராகவன்

நீங்களும் என்னைப் போல ஒரு பெண்ணாக இருக்கும் பட்சத்தில், அதுவும் மிக நெருக்கமான பேருந்தில் அடிக்கடி பிரயாணம் செய்ய நேர்ந்தால், அதிலும் கொஞ்சம் இளமையாக இருந்தால், என்னுடைய மனவுணர்வுகளை நிச்சயம் புரிந்து கொள்வீர்கள்.

நான் புத்தூர் பாடசாலையில் பெண் லிகிதராகக் கடமையாற்றுவேன். எனது சொந்த இடமான கரவெட்டியிலிருந்து தினமும் பேருந்தில் பயணம் செய்ய வேண்டிய கட்டாயம். எனக்கு இன்னும் கலியாணம் ஆகவில்லை. நான் அப்படியொன்றும் பெரிய அழகில்லை. ஏறக்குறைய சினிமா நடிகை கோவை சரளாவின் சாயலில் இருப்பேன். (சிலருக்கு சினிமா நடிகைகளை எடுத்துக் காட்டினால்தானே எளிதில் விளங்குகிறது)

எனக்கு அவ்வாறு நிகழ்ந்தபோது வீட்டிற்கு வந்ததும் அறையைப் பூட்டிக் கொண்டு விம்மி விம்மி அழுதேன். காலப்போக்கில் அவ்வாறான நிகழ்வுகளைத் தவிர்த்துக் கொள்ளப் பழகிக் கொண்டேன். இருந்தாலும், சில சந்தர்ப்பங்களில் தற்செயலாகவோ, தவிர்க்க முடியாமலோ அது நிகழ்ந்துவிடுகிறது.

பேருந்துப் பிரயாணத்தின்போது என் மீதான முகற் தொடுகை இன்றும் என்னால் மறக்கப்பட முடியாததாகிவிட்டது. தொடுகை மட்டுமா? என்மீது தொடுகை புரிந்தவனின் முகம் இப்போதும் எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது. இப்போது அவனைக் கண்டாலும் என்னால் அடையாளம் காட்ட முடியும். ஆனால் அவனை அதற்குப் பின் பேருந்தில் ஒருபோதும் காணவில்லை. எனக்குத் தெரியும் அவனது தொடுகை தற்செயலானதல்ல. வேண்டுமென்றே புரியப்பட்ட தொடுகை. இது அவனின் கையின் அழுத்தத்திலிருந்து நிச்சயமாக அறிந்து கொண்டேன். ஆனால் யாநிடம் முறையிட முடியும்? எவ்வாறு முறையிட முடியும்?

தவிரவும் நான் பெண் அல்லவா? மானம் என்பது இங்கே பெண்ணிற்கு என்றாகிவிட்டது. இதை யாரால் மாற்ற முடியும்.

நான் வழமைபோல் அன்று பாடசாலைக்குப் போன போது ரைப்பிஸ்ட் பத்மா அந்தத் தகவலைச் சொன்னாள்.

“செவ்வந்தி அக்கா! ஸ்கூலுக்கு இண்டைக்குப் புதுசா ஒரு ரீச்சர் வந்திருக்கிறா”

“எந்த ஸ்கூலில் இருந்து?” நான் விசாரித்தேன்.

“ஏதோ கொழும்பு ஸ்கூலிலை இருந்தாம்” பத்மாவின் குரலில் கொஞ்சம் கவலை கலந்திருந்தது. அந்தக் கவலைக்குக் காரணம் தெரியவில்லை. சில நேரம் கொழும்பில் அந்த ஆசிரியை கற்பித்த பாட சாலையின் பெயர் தனக்குத் தெரியவில்லை என்பதனாற்றான் அந்தக் கவலையோ தெரியவில்லை.

நான் என் வேலையில் மூழ்கிப் போனதால் அந்தப் புதிய ஆசிரியையை மறந்தே போனேன். பத்மாதான் மீண்டும் அதை ஞாபகப்படுத்தினாள்.

“செவ்வந்தியக்கா! புது ரீச்சர் வாரா. ஆளைக் கவனமாய்ப் பாருங்கோ”.

நான் என் வேலையில் இருந்து விடுபட்டு இந்த உலகத்திற்கு வந்து அந்தப் புதிய ஆசிரியையை ஆவலாய்க் கண்களை அகல விரித்துத் தேடினேன்.

“எட! வானதி!” என்னை அறியாமல் அவளைக் கண்டதும் நாலிலிருந்து அந்தப் பெயர் வெளிவந்தது.

“உங்களுக்கு அவலை முதல்லேயே தெரியும் போல” பத்மா என்னை மெதுவாகக் கேட்டாள். பத்மா தன் வேலையில் கவனம் செலுத்துகிறாளோ இல்லையே இப்படியான விடயங்களில் கவனம் செலுத்துவதில் கெட்டிக்காரி. தவிரவும் மற்றவர்களிடமிருந்து கேள்விகளின் மூலமாக விஷயமறிவதிலும் கைதேர்ந்தவள்.

“ஓமோம்! இவவும் நானும் ஒன்றாய்த்தான் பள்ளிக்கூடத்தில படிச்சனாங்கள்” பத்மாவின் கேள்விகளுக்குப் பிடிக்காடுக்காமல் பதில் சொல்ல முயல்கின்றேன்.

“அப்ப ரெண்டு பேரும் நல்ல சினேகிதம் எண்டு சொல்லுங்கோ” பத்மா மீண்டும் கேட்டாள். அவள் தொடர்ந்து கேட்கப் போகும் கேள்விகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கக் குரலில் சினத்தைக் காட்டியபடி சொன்னேன்: “விசர் கேள்வி கேட்கிறாய். ஒரே பள்ளிக்கூடத்தில படிச்சா சினேகிதியில்லாமல் வேறு என்ன இருக்கும்?”

என் குரலில் சினம் கலந்திருப்பதைப் புரிந்து கொண்ட பத்மா தொடர்ந்தும் என்னைக் கேள்வி கேட்பதை நிறுத்திக் கொண்டாள்.

நான் வானதியோடு ஒன்றாகப் படித்த நாட்களை ஒரு கணம் நினைத்துப் பார்க்கின்றேன்.

எங்கள் வகுப்பில் உள்ள பெண்களில் மிகவும் வசீகரமானவள். அதே நேரம் கர்வம் நிறைந்தவள். என்னிடமோ கர்வமோ வசீகரமோ இல்லை. ஆனால் நானும் அவளும் நெருங்கிய தோழிகளாக இருந்தோம். க.பொ.த உயர்தரப் பரீட்சை முடிவுகள் எங்களை வெவ்வேறு திசைகளில் பிரித்து வைத்தன. இன்று அவள் ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியை. நான் ஒரு கிளார்க்.

“செவ்வந்தி நீயா?” வானதியின் குரல் கேட்டு சிந்தனைகளைக் கலைத்தேன்.

“நானும் உன்னை எதிர்பார்க்கவே இல்லை” வானதியின் குரலில் ஒரு உற்சாகம் இருந்தது. அந்த உற்சாகத்தில் கலந்திருந்தது நட்பா, ஏனெனா எனப் பகுப்பாய்வு செய்ய என்னால் முடியவில்லை.

“நானும் எதிர்பார்க்கவே இல்லை” எனது பதிலில் ஏனோ உற்சாக மில்லை.

“அப்ப உன்ர நிலைமை என்ன மாதிரி? உன்ரை அவர் என்ன வேலை செய்யிறார்? உனக்கு எத்தனை பிள்ளையள்?” வானதியின் இந்தக் கேள்வி எனக்கு வேதனையையும் சிரிப்பையும் தருவதாக அமைந்தது.

“எனக்கும் இன்னமும் கலியாணம் நடக்கேல்லை வானதி” மிகவும் மெல்லிய குரலில் சொன்னேன்.

“என்னது கலியாணம் நடக்கேல்லையோ? இப்ப செய்யாமல் பிறகெப்ப செய்யப் போகிறீர்?”

அவளது கேள்விக்கு நான் என்ன பதில் கூறுவது?

என்னுடைய சொற்பச் சம்பளத்திலும், அப்பாவின் ஓய்வூதியத்திலும் குடும்பம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலையில் எப்படி சீதனம் கொடுத்து திருமணம் செய்வது? அது அவளுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது?

நான் அவள் பேச்சைத் திசைமாற்ற எண்ணினேன். “வானதி நீர் உம்மைப்பற்றி ஒண்டுமே சொல்லேல்லையே”

“என்னைப் பற்றிச் சொல்லுவதெண்டால் நிறையச் சொல்லலாம். எனக்குக் கலியாணம் முடிஞ்சு அஞ்சு வருஷம். என்ர அவர் ஒரு பாங்க் மனேஜர். எனக்கு ஒரு பொடியனும் ஒரு பொட்டையும். இப்போதைக்கு இவ்வளவு காணும் எண்டு நினைக்கிறன்” என்றபடி மெல்லச் சிரித்தாள். அவள் சிரிப்பில் ஒரு நளினம் இருந்ததை அவதானித்தேன்.

“அப்ப எதுக்கு கொழும்பிலயிருந்து மாற்றம் எடுத்தனர்?” நான் கேட்டேன்.

“என்ற அவருக்கு யாழ்ப்பாணம் பாங்குக்கு மாற்றம் வந்ததால நானும் மாற்றம் எடுத்துக் கொண்டு வந்திட்டன்” வானதி நிதானமாகச் சொன்னாள்.

“ஏன் அவரிடம் உமக்கு நம்பிக்கையில்லையே?” நான் அவளைப் புன்னகையோடு கேட்டேன்.

அந்தக் கேள்வியின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்ட வானதியின் கோபப் பார்வை ஒரு கணம் தோன்றி மறைந்தது.

“என்ற புருஷன் அப்படியான ஆள் இல்லை. அவருக்குப் பொம்பிளை யைக் கண்டா ஒரே கூச்சம். அவருக்கு என்னோட படிப்பிக்கிற ரீச்சர்ஸ் என்ற வீட்டை வந்தாலும் அல்லது வேறு யாரும் வந்தாலும் பெரிய வெட்கம் வந்திடும். அவையள் போற வரைக்கும் வெளியில் வரமாட்டார். அப்பிடித் தங்கமான மனிசன். அவர் இஞ்சை கஷ்டப்படக் கூடாது எண்டுதான் மாற்றம் எடுத்துக் கொண்டு வந்தனான்” முச்ச விடாமல் என் கேள்விக்குப் பதில் சொன்னாள்.

பாடசாலை முடிந்து நான் வீட்டுக்குப் போக ஆயத்தமானபோது, வானதியும் என்னுடன் வந்தாள். நாங்கள் பாடசாலை வாசலுக்கு வந்தபோது ஸ்கூட்டர் ஒன்று வானதியின் முன்னே வந்து நின்று.

வானதி எனக்கு உற்சாகத்துடன் சொன்னாள், “செவ்வந்தி! இவர்தான் என்ற ‘ஹஸ்பெண்ட்’”

நான் நியிர்த்து பார்த்தேன். எனக்கு ஒருகணம் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

அவள் கணவனுக்கு என்னை மறந்திருக்கும். ஆனால் எனக்கு அவள் கணவனை மறக்க முடியாத அளவுக்கு நினைவிருந்தது.

பேருந்துப் பிரயாணத்தின்போது என்மீது முதற் தொடுகை புரிந்த, அந்த பெயர் தெரியாத, முகம் மட்டும்தான் என் நெஞ்சில் ஆழமாய்ப் பதிந்து போன, அந்த மனிதன் இப்போது என் முன்னிலையில் வானதியின் கணவன் என்ற வேஷத்தோடு நின்றுகொண்டிருந்தான்.

வானதியின் அறிமுகத்திற்கு என்னால் எந்த உணர்ச்சியையுமே வெளிப்படுத்த முடியவில்லை.

“நானை ஸ்கூலிலை சந்திப்போம்” என்றபடி என் பதிலுக்குக் காத்திராமல் ஸ்கூட்டரில் ஏறி கணவனின் இடுப்பில் தன் கரம் பதித்துப் புறப்பட்டாள் வானதி.

“என்ற அவர் தங்கமான மனிசன்...” வானதியின் குரல் திரும்பத் திரும்ப ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. நான் பேருந்து நிலையத்தை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தேன்.

அப்புத்துரை அரவிந்தன் யாழ் பல்கலைக்கழக சித்த மருத்துவத்துறை மூன்றாம் வருட மாணவன். உடுவில் அரவிந்தன் அவரது புனை பெயர். அதிக சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். உணர்வுகள் அவரது சிறுகதைத் தொகுதி. கவிதை, ஓவியம், நாடகம் ஆகிய துறைகளில் ஈடுபாடு உள்ளவர்.

விடிவு

உடுவில் அரவிந்தன்.

குடாக்கடல் இடையிடையே தீவுக் கூட்டங்களை விழுங்கியபடி காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது. பொங்கி வழியும் அலைகள் அடிக்கடி வந்து துப்பரவாக்க முயற்சித்தாலும் கடற்சாதனைகளின் நடுவே சேர்ந்து கிடந்த குப்பை கூளங்கள் அழகி ஒருவித நாற்றம் கிளம்பிப் பரவியது. அந்தக் கெட்ட மணத்தை உள்ளெடுக்கச் சிரமப்பட்டோ என்னவோ கடற்காற்று வீசுவதும் ஓய்வதுமாகத் திணறிக் கொண்டிருந்தது.

நீண்டு பிறைவடிவமாக வளைந்து தெரிந்த கரையின் ஒரு கோடியில், மணலில் ஏற்றிவிடப்பட்டிருந்த தோணியொன்றின் விளிம்பில் அமர்ந்தபடி கடலை வெறித்தபடியிருந்தான் மரியதாஸ்.

கலைந்த தலை. நாலைந்து நாள் வயதான தாடி. ஒளியிறந்து கலக்கத்தை நன்றாக அப்பிக் கொண்ட கண்கள். வாயில் எப்போதோ இறந்து போன பீடி.

இவைதான் அவனுடைய இன்றைய அறிமுக விளக்கம்.

புறத் தோற்றத்தை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு ஒருவருடைய மன ஆழத்தை அறிந்துவிடலாம் என்று பொதுவாகக் கூறப்பட்டாலும்கூட, அவ்வாறு ஊகிக்கப்படுபவை சிலவேளை தவறாகவும் அமைந்துவிடக் கூடும் என்றாலும், மரியதாசைப் பார்ப்பவர்களுக்கு அவன் தன் மனதில் ஏதோ துயரை அடைத்து வைத்துள்ளான் என்பது புலப்படும்.

இந்தக் கடல்!

தாய்க்கு அடுத்தபடியாக அவன் கண் விழித்தது இதில்தான். தவறும் பருவத்தைத் தாண்டிய பின்னர் தத்தியடித்துத் திரிந்தது இந்த உப்புத் தண்ணீரிலேதான். கரையிலே முக்குளித்து அட்டை பிடிப்பது முதல் தூண்டில் போடுவதுவரை ஆரேழு வயதிலேயே கற்றுத் தேறிவிட்டான் மரியதாஸ். பதினைந்து வயதான பின்னர்தான் நடுக்கடலுக்குவர அவனுடைய தந்தை அனுமதித்தார்.

நடுக்கடலில் மீன் பிடிப்பது ஒரு சுகமான அனுபவம். மனித சஞ்சாரமே இல்லாமல் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை பரந்து விரிந்திருக்கும் கடலையும், காற்றிலே சறுக்கும் விதவிதமான பறவைகளையும், இடையிடையே துள்ளிப் பாயும் மீன்களையும் தவிர வேறெதுவும் துணையிருக்காது. இரவில் படகின் தள்ளாட்டத்திலேயே ஆனந்தமாகத் தூங்கிவிடலாம்.

அந்தக்கால நினைவுகளால் நிமிண்டப்பட்ட மரியதாஸ் மெல்லப் பெருமூச்சு விட்டான்.

“என்ன மரியதாஸ் அண்ணை கடும் யோசனையிலை நிக்கிறாய்?”

குறுக்கே புகுந்த குரல் கேட்டு நிமிர்ந்தான் மரியதாஸ். உக்கிப்போன தன்னுடைய சைக்கிளிலே பெட்டியைக் கட்டிக் கொண்டு நின்றிருந்தான் இராசன். வழக்கம்போல கடைவாயில் நிறைந்திருந்த வெற்றிலையை ‘புளிச்’சென்று துப்பியவன், காதிலிருந்த குறை பீடியை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

“என்ன கேட்டாய் இராசன்?”

இருமுறை பலமாக இருமிவிட்டுத் திரும்பக் கேட்டான் இராசன். தான் கௌலிவிட்ட பாலை மீனுடன் ஆரவாரமாகப் பறந்து சென்ற கடல் நாரையை அது போய் மறையும்வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு மரியதாஸ் சொன்னான்.

“நாங்கள் நெடுக உப்பிடியிருந்து என்ன செய்யப் போகிறம்?”

அவனுடைய விரல்கள் கலைந்திருந்த தலையை அளைந்தன. இராசனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

“ஏண்ணை உங்கட பகுதியிக்க ஏதும் குத்துப்பாடே?”

“அப்படி ஒண்டுமில்லை இராசன். நாங்கள் எத்தனை நாளைக்கு இப்பிடிக்க கரையிலை கழன்றடிக்கிறது? எப்ப கடலுக்க போப்போறம்? என்றைக்கு வயிறாற சாப்பிடப் போறம்? இந்தச் சின்ன இடத்துக்க எத்தனை பேரெண்டு வள்ளத்தை வச்சுக்கொண்டு நிக்கிறது? ஆ! இண்டைக்கு விடிய விடியச் வலிச்சம் ஏரண்டேரெண்டு கவலாய்க்குட்டியுள் தான் ஆப்பிடுது. தொட்டு நக்கவும் காணாது”.

மரியதாசின் வார்த்தைகளில் அப்பட்டமாக வெளிப்பட்ட நியாயம் இராசனை மெளனியாக்கியது.

மரியதாஸ் நகத்தைக் கடித்துக் கொண்டான். அவனுடைய மனத்திரையில் நேற்றைய சம்பவங்கள் யாவும் பட்டுண்டு விரிந்தன.

அந்தச் சிறு வளவிலிருந்து ஒரேயொரு தென்னை மரம் தனது சிறகுகளை விரித்து ஓரளவு நிழலையாவது ஏற்படுத்த முயற்சித்துக்

கொண்டிருந்தது. அதன் ஒருபுறம் ஒதுங்கி அமர்ந்தபடி அறுந்துபோன வலையை இணைத்துக் கொண்டிருந்தான் மரியதாஸ். தென்னை மரத்தினருகே கொண்டிலிருந்து கரும்புகையுடன் கலந்து வீசிய இறால் குழம்பின் வாசனை அவனை வேலையில் மன ஒருமைப்பாட்டுடன் ஈடுபடவிடாமற் செய்தாலும் வலையைத் தைத்து முடிக்கவேண்டும் என்ற உறுதியில் விரைவாகத் தைக்கத் தொடங்கினான்.

மரியதாஸ் மணமுடித்துச் சரியாக எட்டு மாதங்கள் ஆகின்றன. மனைவி கிறிஸ்ரினா கொழும்புத்துறையைச் சேர்ந்தவள். கடற்றொழில் கூட்டுறவுச் சங்கத் தலைவர் சிமியாம்பிள்ளைதான் கொண்டுவந்து பொருத்தி வைத்தார். ஓலைக்குடலில் அந்த இரு உள்ளங்களும் ஒன்றிணைந்து நடாத்தும் வாழ்வு பலருக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்தாலும், ஒரு சிலரின் கண்களை உறுத்தாமலும் விடவில்லை. நாக்கில் நஞ்சைத் தடவிக் கொண்டு இழிவாகப் பேசுவதையே பொழுது போக்காகக் கொள்வோரும் அந்த ஊரில் இருந்தார்கள். வார்த்தைகளின் நெருக்குதல்களில் இருந்து நழுவி வாழப் பழகிக் கொண்டதாலேயே அவர்களால் சச்சரவுகளுக்கு அப்பாற்பட்டவர்களாக இருக்க முடிந்தது.

“முகத்தைக் கழவிப்போட்டு சாப்பிட வாங்களேன்”

கிறிஸ்ரினாவின் குரலைக் கேட்டுக் குடிசையை நோக்கித் திரும்பிப் பார்த்தான் மரியதாஸ். முன்புறம் குடிசையைத் தாங்கிப் பிடித்த கப்பைப் பிடித்தபடி சரிந்து நின்றிருந்தான் அவன். இலேசாக மேட்டிருந்த வயிறு அவனை நேராக நிற்கவிடாமல் செய்து கொண்டிருந்தாலும், சரிந்து நின்ற விதம் அவளுக்கு அழகை அள்ளிக் கொடுத்திருந்தது. உப்புத் தண்ணீரைக் குடித்த மதர்ப்புடன் வீசிய கடற்காற்று அவளுடைய நீண்ட கூந்தலை அங்குமிங்கும் அலைத்துக் கொண்டிருந்தது.

மெல்ல அடியெடுத்து அவனை நோக்கி வந்தான் கிறிஸ்ரினா. அவள் நடக்கும்போது கொலுசொலி கேட்காதது மரியதாசின் மனதைப் பிசைந்தது. கொலுசுகளின் மெல்லிய ஓலி கேட்கும்போதெல்லாம் கிறிஸ்ரினா செல்லமாய்ச் சினுங்கும் அழகும் நளிளமும் அவனுக்கு நினைவு வரும். அவளிடமிருந்த கடைசி நுகையான அதையும் பத்து நாட்களுக்கு முன்னரே விற்றுவிட்டான். அந்தப் பணமும் கிட்டத்தட்டக் கரைந்துவிட்டது. பத்து நாட்களாக அந்தப் பணத்தைச் சமாளித்த கிறிஸ்ரினாவின் கெட்டித்தனத்தை மனதுக்குள் மெச்சினாலும் இனி அடுத்து என்ன செய்வது என்ற கவலை மரியதாசை ஆட்கொண்டு விட்டது.

அருகில் வந்துவிட்ட கிறிஸ்ரினாவின் பாதங்களைப் பார்த்தபடி மெளனமாக அமர்ந்திருந்தான் மரியதாஸ்.

“இவளுடைய பாதங்கள் எவ்வளவு அழகு! எத்தனை ஆசையாக

அணிந்திருந்தான். எவ்வளவு மனவேதனையைச் சுமந்தபடி கழற்றித் தந்தாளோ? பாவம் கிறிஸ்தினா” என எண்ணி வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“என்ன யோசனை. நானும் அப்போதையிருந்து பாக்கிறேன். வலையைக் கட்டுறதும் வானத்தைப் பாக்கிறதும் இருந்தீங்கள். இப்ப என்ர காலைப் பாக்கிறீங்கள்!” தலையைச் சாய்த்தபடி கேட்டான் கிறிஸ்தினா.

“விரல் மீன் மாதிரித் துள்ளிக் குதிச்சுத் திரிந்த உமக்கு ஆண்டவர் அடியாயம் பிடிச்ச வாழ்க்கையை அமைச்சிட்டார். போதாக்குறைக்குப் பிள்ளையொண்டும் பிறக்கப் போகுது. இந்த நேரத்தில எப்பிடியெல்லாம் உம்மைக் கவனிக்க வேண்டும். நான் ஒரு தரித்திரம் பிடிச்சவன்...!”

மரியதாசின் குரலில் விரக்தி தெரிந்தது.

“உந்தக் கதையை விட்டுப்போட்டுச் சாப்பிட வாங்கோ”

“இல்லை கிறிஸ்தினா எனக்கு பசிக்கேல்லை” தென்னை வேரை உடைக்க முயற்சித்துக் கொண்டே கூறினான் மரியதாசன்.

“அப்ப எனக்கும் வேண்டாம்” என்றவள் மெதுவாக அருகில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

“கிறிஸ்தினா...!”

“பின்னை என்னைண்டு கேக்கிறேன். எனக்கு மனக் கஷ்டம் என்று எப்பவாவது சொன்னேனா? நான் சந்தோசமாகத்தான் இருக்கிறேன்”.

ஒன்றுடன் ஒன்று முட்டி மோதிக் கொண்டு பறந்த கொக்குகள் இரண்டையும் அவளுடைய விழிகள் மலர்வுடன் பார்த்தன.

அது அப்பட்டமான பொய் என்பதை உணர்ந்தாலும், எதையும் காட்டிக் கொள்ளாத மரியதாசன் ஏதோ ஒன்றை நினைத்துக்கொண்டு கேட்டான்.

“கிறிஸ்தினா இன்னும் எவ்வளவு காசு யிச்சியிருக்கு?”

“இண்டைக்குச் செவவு போக முப்பத்தி எட்டு ரூபா இருந்தது... அதுக்கை இவ மோரியக்கா வந்து பிள்ளைக்குச் சுகமில்லை என்று கேட்டவ. அதுதான் இருபத்தைந்து ரூபாவைக் குடுத்திட்டன். பாவம் மனிசி! அந்தாளும் கடலுக்கை செத்துப் போச்சு தனியாக் கிடந்து கஷ்டப்படுகுது...”

மரியதாசன் ஒன்றும் பேசவில்லை. அவனுடைய மெளனம் அவளை உறுத்தியது.

“நான் செய்தது பிழையே?” கண்களில் நீரோடு பயந்தவாறு கிறிஸ்தினா கேட்கவே அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“நீர் செய்தது சரியப்பா. ஆர் சொன்னது பிழையெண்டு? சரி வாரும் சாப்பிடுவம். எனக்குப் பசிக்கிறது” என்றவாறு எழுந்து நீர்க் குடத்தை நோக்கி நடந்தான் மரியதாசன். முகத்தைக் கழுவிவிட்டு உள்ளே நுழைய கிறிஸ்தினா பின் தொடர்ந்தாள்.

அந்தச் சின்னக் குடிசையில் எல்லாம் அமைந்திருந்தன. ஒரு மூலை குசினியாகப் பயன்பட்டது. நடுப்பக்கம் சாப்பாட்டு அறை. அதுவே படுக்கையறையும் கூட!

வெறும் நிலத்தில் சம்மணியிட்டு அமர்ந்தான் மரியதாசன். இறால் குழம்புச் சட்டியில் சேற்றைப் போட்டுக் குழைத்து அவனிடம் நீட்டினான் கிறிஸ்தினர்.

அடுத்த நாளைப் பற்றிய கவலைகள் எதுவும் இல்லாமல், இன்றைய பொழுதை ஒருவாறு போக்கிவிட்ட மகிழ்ச்சி இருவர் முகங்களிலும் விரவிக் கிடந்தது.

இரவு.

நிலவு அள்ளிச் சிந்திய வியர்வைத் துளிகளில் நனைந்தபடி தன் உள்ளத்திலிருந்ததை எல்லாம் கிறிஸ்தினாவுக்கு மெல்ல மெல்லச் சொல்லத் தொடங்கினான் மரியதாசன்.

“அண்ணை! மரியதாசன் அண்ணை!” இராசனின் திடீர் உலுப்புதலில் உணர்வுக்கு வந்தான் மரியதாசன்.

“என்ன மரியதாசன் அண்ணை! துள்ளிப்பாஞ்சாய் அதுக்கிடையில் எங்கேயோ போட்டாய்?”

“இல்லையடாப்பா. நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்திட்டன். அதைப்பற்றி யோசிச்சனான்” தாடியை ‘கிரீச் கிரீச்’ என்று விராண்டியபடி சொன்னான் மரியதாசன். என்ன என்பது போலப் பார்த்தான் இராசன்.

மரியதாசன் தோணியை விட்டுக் குதித்தான். காதலியின் யிருதுவான வார்த்தை போல,காலைத் தடவிச் சென்ற அவையைப் பார்த்தவன் உறுதியாகக் கூறினான். “இது எங்கட கடலடா இராசன். அதுக்கு அங்கால போகாதே இதுக்கு இஞ்சால வராதே. கோவணத்தோட போ. குறுக்குக்கட்டோட வா! எண்டு சொல்ல இவங்கள் ஆர்? நான் இண்டைக்கு இரவு நடுக்கலுக்கை வள்ளத்தை விடுறதெண்டு முடிவு செய்திட்டன்... மக்களுக்கு நான் ஆரெண்டதைக் காட்டுறேன்”

“அண்ணை இதைன்ன பேய்க்கதை கதைக்கிராய். அவன் எங்கே எண்டு நிச்சிரான். உனக்கு உண்மையாய்ப் பனிதான் பிடிச்சிருக்கு... தங்கச்சிக்கு இது தெரியுமோ?” இராசனின் குரலில் அளவுக்கு அதிகமாகப் பயம் நிரம்பியிருந்தது.

“தெரியும். நேற்று அவளைத் தேற்றப்பட்ட பாடு...! பாரன் ராசன்

நாளைக்கு விடிய வள்ளம் நிறைய மீனோட வாறனோ இல்லையோ எண்டு. உனக்குப் பெட்டி நிறைய கும்மாவே தாறன். அதுவரையும் இதை ரகசியமாவே வைத்திரு என்ன?" என்று கூறிவிட்டு நடந்தான் மரியதாஸ். அவனுடைய நடையில் என்றுமில்லாத கம்பீரம் கவந்திருந்தது.

கடற்காற்று நீங்காரமிட்டபடி எதையோ சொல்லிக் கொண்டு போனது.

இரவின் பயணம் மெல்ல ஆரம்பித்திருந்த வேளை மரியதாஸ் வள்ளத்தைக் கடலில் இறக்கினான்.

சத்தம் போட்டு அழவும் முடியாமல் அவனைக் கட்டிக் கொண்டு கண்ணீரை மட்டும் கிறிஸ்டினாவால் பெருக்க முடிந்தது.

"இந்தக் கழுத்துக்கு வடிவான நகை, இந்தக் காதுக்கு நல்ல தோடு, காலுக்கு வெள்ளிக் கொலுசு. எல்லாம் இனி உமக்குக் கிடைக்கும். இந்த இரவேட எங்களுக்கு ஒரு விடிவு கட்டாயம் ஏற்படப் போகுது கிறிஸ்டினா! நான் போட்டு வாறன்!"

அவளுடைய காதுக்குள்ளே காற்றால் மிக மென்மையாக உரசி விட்டுப் போனான் மரியதாஸ்.

வள்ளம் மெதுவாக நகர்ந்தது. தீராத பசியுடன் காத்திருந்த இருள் மரியதாஸை முழுமையாக விழுங்கிவிட்டது.

கிறிஸ்டினா அந்த ஒற்றைத் தென்னையின் அடியிலே சிலையாக இருந்தாள். ஒளிக் கதிர்கள் கரையை எட்டித் தடவ முயற்சித்தன. கடலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த கிறிஸ்டினா ராசன் வந்து உரத்து அழைத்ததும் விழிகளை விலக்கினாள்.

'தங்கச்சி ஓடியா பிள்ளை!'

எழுந்து இரண்டெட்டில் ராசனை அடைந்தாள்.

'மரியதாஸண்ணை இன்னும் வரல்லையே?'

'இல்லை... அவர் ...' அவளுக்குத் தெரண்டை அடைத்தது.

'கருக்கலுக்கை தொழில் செய்யப் போனவர்கள் அண்ணையின்ரை போட் காத்து வளத்துக்குக் அள்ளப்பட்டு வாறதைக் கண்டுட்டுக் கரைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கறாங்க. ஆளில்லைப் பிள்ளை'

'ஐயோ!' என்று குமுறிக் கொண்டு ஓடினாள் கிறிஸ்டினா.

வெகு தொலைவில் தோணிகள் புறப்படும் இடத்திலே சனங்கள் கூடியிருந்தார்கள். நாறல் மீனில் மொய்க்கும் இலையான்களைப் போலக் குவிந்திருந்த கூட்டத்தைப் பிளந்து எட்டிப் பார்த்த கிறிஸ்டினா, 'ஓ' வென்று ஓலமிட்டபடி மயங்கி விழுந்தாள்.

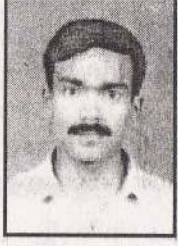
உள்ளே படகில் பெரும் பகுதியை மீன்கள் நிரப்பியிருந்தன. பலகாலம்

வலைப்படுத்தாமல் விட்டிருந்ததால் அவை நன்கு முற்றி முறுக்கேறிக் கிடந்தன. இன்னமும் உயிரைவிட மனமில்லாத பெரிய மீன் பாரையொன்று பூ முடியை மெல்ல மெல்ல அசைத்துக் காற்றை உள்ளாங்கிக் கொண்டிருந்தது.

படகில் பக்கப்புறச்சட்டங்களிலும், மீன்களிலும் ஒட்டிக்கிடந்த தசைத் துணுக்குகள் மரியதாஸ் இனித் திரும்பி வரமாட்டான் என்பதை எல்லோருக்கும் உணர்த்தின.

நடுக்கடலிலே துப்பாக்கிச் சன்னங்களால் குதறப்பட்ட அவனுடைய உடல் நாளை யாழ்ப்பாணக் கரையின் ஏதோ ஒரு ஒதுக்கைச் சென்றடையலாம். எத்தனையோ பேரின் சடலங்களை கரை சேர்த்த கடலன்னை, இங்கேயே பிறந்து வளர்ந்த அவனுக்கு இந்த உதவியைச் செய்யாமலா விடப் போகின்றாள்?

தியாகு கணேஸ்ராஜ் விவசாயபீட மூன்றாம் வருட மாணவன். காந்தியூரில் பிறந்த இவர் தரமான சிறுகதைகளைச் சஞ்சீவிக்கு எழுதியுள்ளார். “கணேஸ் காந்தியூர்” என்ற பெயரில் தனது ஆக்கங்களை எழுதும் இவர் நாடகம், கவிதை ஆகிய துறைகளில் நாட்டம் உள்ளவர்.

பாதை

தியாகு கணேஸ்ராஜ்

அன்றும் வழமைபோல் கதிரவன் கறுப்புத் திரை விலக்கி கழுத்தை நீட்டத் தொடங்கினான். காகங்களின் கரையும் ஒலியுடன் இரவு முழுவதும் தூங்காத எனக்குள் ஏதேதோ நினைவுகள் வழக்கிக் கொண்டிருந்தன. தூங்கும்போது இரண்டு மணியிருக்கும்.

இதோ, விடிந்துவிட்டது. எழும்ப மனயில்லாது புரண்டு கொண்டிருந்தேன். என் வீட்டுப் படலை திறக்கும் ‘கிரீச்’ சப்தம். யாராயிருக்கும். எட்டி யன்னல்களுள்ளால் பார்த்தேன். வழமைபோல் வீதி துப்பரவு செய்யும் பணியிலீடுபடும் பச்சைத் தொப்பிகள். படலை திறந்து இருபுறமும் பார்த்துச் சென்று கொண்டிருந்தன. பார்த்தவுடன் எனக்கு திடீரென நிரூபா ரீச்சரின் நினைவு வந்து சுறுசுறுப்பானேன்.

“ராசன் நாளைக்கொருக்கால் வெள்ளை நல்லூரடியில் கொண்டே விடுவியேயப்பன்”. தலை கலைந்து அழுக்காய்ப்போன அதே சிகப்புச் சீலையுடன், வெளிநிறிப்போன கன்னங்கள் உட்குழிந்திருக்க உயிரற்ற கண்களால் பார்த்து என்னைக் கேட்டது நிரூபா ரீச்சர்தான்.

ஒரு காலத்தில் ஊரில் நல்லாயிருந்த குடும்பம். துரை சேர், அவரை எனக்கு நல்லாப் பிடிக்கும். ஐந்தாம் ஆண்டு அவரட்டைதான் படிச்சனான். நல்லவர். நல்லாப் படிப்பிப்பார். அவரால்தான் நானும் ஜீனத்தும் கொலசிப் பஸ் பண்ணினனாகங்கள்.

ஜீனத்துரை சேருக்கும் நிரூபா ரீச்சருக்கும் ஒரேயொரு செல்ல மகன். என்னைவிட நல்ல கெட்டிக்காரன். என்னைக் காட்டிலும் நல்லா விளையாடுவான். எனக்கு அவனைப் பிடித்திருந்தது. அவனது குறும்புகளால் பல தடவைகள் பள்ளிக்கூடத்தில் அடிவாங்கியிருக்கிறான்.

நினைவுகளுடன் நான் வெளிக்கிட்டு முடித்து எனது சைக்கிளுடன் படலை சாத்திப் புறப்பட்டேன். என் வீட்டிலிருந்து மூன்றாவது வீடுதான் நிரூபா ரீச்சரின் வீடு.

வீடு திறந்தே கிடந்தது. போன கிழமைதான் ‘கரைச்சல் வேண்டாமப்பன், வேண்டாமப்பன். ஏன்?’ என கேட்கக் கேட்க ‘சும்மா இருங்கோ ரீச்சர்...’ என்றுவிட்டுக் கூட்டியது. இன்று சருகுகள் நிறைந்து... ‘சரக் சரக்’ ஒலியுடன் உள்ளே சென்றபோது துரை சேரின் படத்தின் முன்னால் ரீச்சர் அழுதபடி முழங்காலில் முகம் புதைத்திருந்தார்.

என்னைக் கண்டு கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு, “போவமே அப்பன்” என புறப்பட எழும்பினார். இரவு சாப்பிட வாங்கி வந்த பாண் மேசையில் இன்னமும் அப்படியே... “ஏன் ரீச்சர் சாப்பிடேல்லையே?”

“இல்லையப்பு என்னை ஒருக்கா அதில கொண்டே விடு” முற்றத்தில் வந்திருந்தார். நான் சொல்லி அவர் கேட்கப் போவதில்லை. பாணில் இலையான்கள் மொய்த்தபடியிருந்தன.

என் சைக்கிள் நல்லூரை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. கை தானாகவே பிற்பொக்கட்டைத் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டது. இரண்டு பொயின்ற துண்டித்தான் போக வேணும்.

“இண்டைக்கு ஆரோ பெரியவன் வாறானாம். பேர் விபரமெல்லாம் கொணர்ந்து காட்டுவானாம். ஊரெழு காம்ப்புக்கு ஒருக்காப் போகவேணும். உனக்கு நேரயிருக்குமேயப்பு”.

“ஓம் ரீச்சர்”

“அவர் என்னை மட்டும் தனியா விட்டுட்டுத் தான் போய்ச் சேர்ந்திட்டார். நான் என்ன பாவம் செய்தேனோ...” கண்கள் கசிந்திருக்க வேண்டும். சேலையால் துடைத்துக் கொண்டார்.

நல்லூர்க் கந்தசாயி சேரயிலடியில் சைக்கிளை நிறுத்தி, “இறங்குங்கோ ரீச்சர்...”

சிவப்பு நிற எழுத்துக்களில் அடையாள உண்ணாவிரதம். யாரோ பெண்மணி பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

“இரண்டு வருடங்களாகியும் இன்னும் எங்கள் பிள்ளைகள் எங்கே? எப்படியிருக்கிறார்கள்? என்பது தெரியவில்லை. எப்படியெப்படியோ எல்லாம் முயற்சித்துப் பார்த்தும் பயனில்லை. காணாமல் போனோர் பட்டியலில்...”

தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

நிரூபா ரீச்சருக்கு இது ஒன்றும் புதிதில்லை.

எத்தனையோ பட்டியல் பார்த்தாகிவிட்டது.

மனித உரிமை ஆணைக்குழுவிடம் மகஜர் கொடுத்துக் கொடுத்து அலுவலக வாசல் பழகிப் போனது.

இந்த உண்ணாவிரத முடிவிலும் மகஜர் சமர்ப்பிப்பார்கள். அவருக்கு

நம்பிக்கையில்லை.

“என்ற பிள்ளை...” ஈனஸ்வரத்தில் என் காதுகளுக்குக் கேட்கும் படியாய் சொல்லிக்கொண்டு கூட்டத்தை நோக்கி நடந்தார்.

பாவம் ரீச்சர்...

இரண்டு வருடத்திற்கு முந்தி அந்த சனிக்கிழமை எனக்கு நல்ல ஞாபகமிருக்கு. அப்ப நாங்கள் ஏ.எஸ் படிச்சுக் கொண்டிருந்தனாங்கள்.

“ஜீனத் வாவன்ரா ரீ குடிச்சிட்டுப் போவம்...” கண்ணன் கடையில் ரீ குடிச்ச பிறகு ஜீனத் சொன்னது இப்பவும் நினைவிருக்கு... “அட மறந்து போனான். அப்பாவுக்குக் குளிசை வாங்கேல்வ... ஒருக்கா ரவுணுக்குப் போகோணும்.”

“நானும் வாரான்”.

“வேண்டாமடா. இந்தா இப்ப வந்திடுவன். நீ போ...” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனவன்தான். இன்னும் காணவில்லை.

“கனபேரை ஆயி பிடிச்சிட்டுதாம்... சில பேரை விட்டிடாங்களாம். விசாரணை நடக்குதாம். விட்டிடுவாங்களாம்.” இவைதான் அப்போது பழக்கத்திலிருந்த வாக்கியங்கள்.

‘ராசன் உன்னோட தானே தம்பி ரியூசனுக்கு வந்தவன். ஏன் இன்னும் வரேல்வ?’ ‘ரீச்சர் என் வீட்டுக்கு வந்து கேட்டது இரவு ஏழு மணிக்கு.

விசயத்தைச் சொன்னேன். “பயப்படாதையுங்கோ வந்திடுவான்” எனக்குள் பயம் தொற்றிக் கொண்டாலும் ஆறுதலுக்காக சொல்லி அவரை அனுப்பினேன்.

மகன் வருவான் வருவான்... இன்று வருவான் நாளைக்கு விட்டிடுவான்கள்... பார்த்துப் பார்த்து ஏமாந்து சேர் நோய்வாய்ப்பட்டு... அடுத்த கிழமையே போய்ச் சேர்ந்துவிட ரீச்சர் மட்டும் தனியாளாகத் தேடத் தொடங்கி இன்று இரண்டு வருஷங்கள்.

“பார்க்காத காம்ப் இல்லை. கேட்காத ஆள் இல்லை. காங்கேசன் துறையிலிருந்து விடுபட்ட ஒரு பெடியன் அச்சவேலியில் இருக்கிறானாம். ஒருக்கா அவனைப் போய்ப் பார்ப்பமே” நான்தான் அவருக்கு எல்லாமே.

என்னைப் பார்த்துக் கண் கலங்குவார்.

என் தலையைக் கோதி... நிமிரும்போது நீர் முட்டி வழிந்திருக்கும் கண்கள். என்னால் தாங்க முடிவதில்லை. தன் ஒரே இரத்த உறவுக்காக தன் பாச மகனுக்காக ஏங்கும் அந்தத் தவிப்பை எத்தனை நாள்தான் தவிக்க விடப்போகிறான். ஆண்டவா உனக்குக் கருணையே இல்வையா?

அச்சவேலியில் அந்த விடுபட்ட பெடியனிடம் போய் குந்தியிருந்து விபரம் கேட்டார். “தெரியாது” இதுதான் பதிலாக இருந்தது. ரீச்சரின்

கையிலிருந்த படத்தைக் காட்டிக் கேட்டபோதும் “நான் பார்க்கவில்லை. சிலவேளை களுத்துறைப் பக்கம் கொண்டு போனாங்களோ தெரியாது..” என்றான். என் கண்கள் பனித்தது.

ஜீனத் யாருக்கு என்ன கெடுதல் செய்தான். ஏமாற்றத்துடன் திரும்பினோம்.

வரும்போது இருபாவைச் சந்தியடியில் அந்த அரசமரம் என் கண்களில் பட்டது. அன்று இவ்விடத்தை தானே இவங்கள் இரண்டு பேரையும் மறிச்சு...

இப்ப நாட்டில் என்ன நடந்து கொண்டிருக்கு என்று உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டுமெண்டில்ல. நீங்கள் படிச்சவர்கள் தானே?

இவன் தனது சைக்கிளை உதைத்துக் சென்றது மறக்கமுடியவில்லை. “ஏனடா இப்படிச் செய்தனி” என்று கேட்டதற்கு அவன் சொன்னது நினைவிருக்கு.

“இவங்கள் செய்தது சரியே. உந்த முஸ்லிம் சனத்தையெல்லாம் ஏன் கலைச்சவங்கள். அதுகளும் மனிசர்தானே. நீ என்ன நினைச்சாலும் பரவாயில்லை. எனக்கு உது புடிக்கேல்வ.” விளங்கியோ விளங்காமலோ அவனுக்கு அது பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

நினைவுகள் கலைந்து வீட்டிற்கு வந்தோம்.

இப்படி எத்தனை விடுபட்டு வந்தவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டுப்போய் களைச்சப்போனா ரீச்சர்.

கொழும்பில் தெரிஞ்ச ஒரு வரத்தியாரைக் கொண்டு அங்கினையும் தேடிப் பார்த்தார்.

ஐ.சி.ஆர்.சி காரர்களிடமும் எத்தனை தடவை போய் வந்தா. மனித உரிமை ஆணைக்குழு அவரின் கடிதங்களை வாங்கிக் கொண்டுதான் இருந்தது.

பலனேதுயில்லை.

நேத்தி வைக்காத கோயில் இல்லை.

காலம் போனதுதான் யிச்சம்.

இன்னும்கூட உண்ணாவிரதம் முடிய ஊரெழு போகத்தான் வேணும். எனக்கு இதிலெல்லாம் நம்பிக்கை இல்லை.

இவங்கள் எப்பவோ முடிச்சப் போட்டான்கள். நினைக்க நெஞ்சினுள் முள் குத்தும். அவனுடன் சிரித்திருந்த நாட்கள் நினைவில் வந்து கண்ணீர் வரும்.

மாலையில் ஊரெழு போனோம். பலனில்லை. ரீச்சரின் விகம்பலுடன் திரும்பி வந்தோம்.

காத்திருந்த நாட்கள்... மாதங்கள்... சென்று கொண்டிருந்தன.

அன்று வெள்ளை வான் ஒன்று என் படலையைத் தாண்டி சென்று

முடிய ஏதோ சத்தங்கள் கேட்க வெளியே வந்து பார்த்தேன். ரீச்சர் வீட்டிலிருந்து வான் புகை கிளப்பிச் சென்று கொண்டிருந்தது.

ஓடிச் சென்று பார்த்தபோது ஜீனட். பேச நா எழவில்லை. கண்களில் ஏனோ கண்ணீர் வந்தது சந்தோசமா துக்கமா ஏதோ... நா வெல்லாம் காய்ந்து போய் நெஞ்செல்லாம் ஏதோ மாதிரி எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. ரீச்சர் மகனைக் கட்டிப் பிடித்து கதறிக் கொண்டிருந்தார். எனக்கு ஏதும் பேசத் தோன்றவில்லை. அவனும் என்னைப் பார்த்தான் பேசவில்லை.

இரண்டு வருடங்களில் எப்படி மாறிவிட்டான். முகத்தில் கூட பெரிய தழும்பு இன்னும் எத்தனை... முகத்தில் தாடியுடன் முந்தியிருந்த ஜீனத்தின் சிரிப்பு, குறும்பு எல்லாம் தொலைந்திருந்தன.

“நான் கொழும்புக்குப் போகப் போறேன்” சொன்னான்.

நல்லதென்று சொன்னேன். ரீச்சரும் “இங்கே இருந்தால் பிறகும் பிடிச்சுப் போடுவான்கள்” என்று சொல்ல.

பாஸ் எடுப்பதற்காக முயற்சிக்கத் தொடங்கினோம். ஜீனத் ஏனோ எப்போதும் வெறுமையான முகத்துடன் பெருமூச்சு விட்டபடி ஏதோ மாதிரி இருப்பதை பலதடவை பார்த்திருக்கிறேன். தாயைப் பிரியப் போகும் சோகம்தான் என நினைத்துக் கொள்வேன்.

அன்று பாஸ் கிடைக்கப்போகும் நாள். பிளைட்டுக்குப் போகலாம் என்று திட்டம். திடீரென எனக்கு காய்ச்சல். மலேரியாவாக இருக்கும். வழமையாக வருவதுதானே. வந்துவிட்டது. படுத்திருந்தேன். காய்ச்சல் மூன்று நாட்களாகத் தொடர்ந்து வாட்டிக் கொண்டிருந்தது. இவனை ஏன் காணவில்லை. யோசித்தபடி புரண்டு கொண்டிருந்தேன்.

அடுத்த நாள் ஓரளவு குணமடைய ரீச்சர் வீட்டுக்குப் போனேன். “ரீச்சர் ஒரே காய்ச்சல். வரமுடியவில்லை. எங்கே உவன்” கேட்டேன்.

“தம்பி அவன் கொழும்புக்குப் போயிட்டான். ஏன் எனக்குக்கூடச் சொல்லாமல், என்ன அவசரமாகப் போய்விட்டானோ?”

“ஓமடா தம்பி.”

“கொழும்புக்கெண்டுதான் சொன்னவன். ஆனா...”

“என்ன ரீச்சர்?”

கண்களில் கண்ணீருடன் ரீச்சர். வழமையானதுதான். ஆனால் ஒரு நம்பிக்கை. இத்தனை நாட்களும் இல்லாத ஒரு மாதிரி அந்தக் கண்களில் ஏதோ வித்தியாசமான நம்பிக்கை. “அவன் தனர பாதையில போகிறான் தம்பி”

புரிந்து கொண்டேன். நல்ல பாதை. எப்போதும் அவன் என்னை விஞ்சி விடுகிறான்.

சிறீஸ்கந்தராஜா சிவாணி முகாமைத்துவ வர்த்தக பீடத்தின் மூன்றாம் வருட மாணவி. இதுவரை முப்பது சிறுகதைகள் வரை எழுதியுள்ளார். சஞ்சீவி, வீரகேசரி, தினகரன், மல்லிகை ஆகிய பத்திரிகைகளில் எழுதியுள்ளார். விமர்சகர்களின் கவனிப்புக்கு உள்ளாகியுள்ளார். ஓவியம், நாடகம், அறிவிப்புத் துறைகளில் ஈடுபாடு கொண்டவர்.

என்னவன் இராமனல்ல...

சீ. சீவாணி

வயதிற்கு வந்துவிட்ட பெண் தன் பெற்ற தாயின் பின்னே ஒளிந்து கொள்வது போல, கதிரவன் வயற் பரப்பின் எழில் கோலத்திற்குள்ளே ஒளிந்து கொள்கிறான். கறை படிந்த வானம். மாலைக் கதிர்களின் அணைப்பினால், தெளிவு பெற்று சிலிர்த்துக் கொள்கிறது. எங்கோ மெல்லக் கூவும் குயில் ஒன்று தனது கணவனின் சங்கீதத்திற்குத் தாளம் போட்டபடி வரம்பு வழியே நடந்து போகும் எறும்புக் கூட்டங்களை நளினப்படுத்தியது. இசை கவர்ந்த வேகத்தில் தம்மை மறந்து வரிசை குழம்பி நெளிந்தும், சுழித்தும் அவை விளையாடிக் கொண்டன.

இந்த ஊர் மிக அழகானது. அமைதியான சூழல். தாளம் பிசகாமல் வந்து விழும் சங்கீதத்திற்கு ஒப்பான காற்று. மனிதர்கள் குறைவாக இருந்தபோதிலும் மணிக்கணக்காக உட்கார்ந்து கச்சேரி வைக்கும் காசுகள். உப்புத்தண்ணீர் என்றாலும் மெள்ள மெள்ள உண்டாகும் சுகம்.

வயல் பரப்பினை அடுத்தாற் போல, சிறிய வெளிப்பிரதேசம். காட்டு மரங்கள் நான்கைந்து முற்றிப் பருத்து மதர்த்திருந்தன. இந்த இடத்தில் நல்ல தண்ணீர் கிணறு. நான்கு மைல் தொலைவிலிருந்து கூட நல்ல தண்ணீர் முண்டு கொள்வதற்காக வருகின்ற பெண்கள்... ஆண்கள்... சிறுவர்கள்.

வழுக்கிக் கொள்ளும் பாசிபடர்ந்த நிலத்தில் காற்சதங்கைகளின் சவசலப்புக்குள்ளே. மென்மையான பெண்மையோடு தண்ணீர் மெள்ளும் பெண்கள்.

பெண்கள் இல்லாவிட்டால் இந்த உலகத்திற்கு இரசனையும், அழகுணர்ச்சியும் கிடைத்திருக்காது என்பதனை மெய்ப்பிப்பது போலகைகளின் நளினத்தோடு தண்ணீர் எடுக்கின்ற அபரிமிதமான அழகு...

பிரமன் எத்தனை பெரிய வித்தகனாய் இருப்பான் என நினைக்கத் தோன்றுகின்றது.

தண்ணீர் எடுக்க வந்தவர்கள் ஒவ்வொருத்தர்களாக நகர்ந்து கொள்கின்றனர். காலில் மெட்டி, நெற்றி நிறையக் குங்குமம், ஒற்றைப் பின்னல் இடையோடு விளையாடிக் கொண்டிருக்க இடுப்பில் இருந்த செப்புக் குடத்தைக் கீழே இறக்குகிறாள் சாரதா.

சாரதா அரை மைலுக்கு அப்பால் வருபவள். அந்தணப் பெண். பாலுக்குள்ளே சற்று மஞ்சளைக் கொட்டிக் கலந்து கொண்ட நிறம். உச்சிவகிட்டில் முழித்துக் கொண்டிருக்கும் மய்களம், இவள் கல்யாணமானவள் என்பதனைக் காட்டிக் கொடுத்தது.

சாரதா கிணற்றுக் கயிற்றை எடுத்துக் கொள்கிறாள். எல்லோரும் போய் விட்டார்கள். தனிமையில் இந்த அமைதியான சூழலை அனுபவித்துக் கொள்வதில் உள்ள ஆனந்தம் பற்றி அவள் அதிகம் தெரிந்தவள். என்றாலும், திடீரென்று எதையோ நினைத்துக் கொண்டவளாக வாளியை எடுத்துக் கொள்கிறாள்...

மாலைக் காற்று மிக வேகமாக வந்து மோதிக் கொள்கிறது. இப்போது மல்லிகைப் பூக்காலம்... வாசனையின் சுகம் கன்னப்பரப்பை வருடிச் செல்லும் போது அவளுக்கு தன் கணவனுடைய ஞாபகம் வருகின்றது... அவளையும் அறியாமல் கன்னப்பரப்பு குழிந்து சிரித்துக் கொள்கிறாள்.

கிணறு இருக்கும் வெளிப்பிரதேசத்திற்கு அப்பால், நூறு யாழ் தூரம் தள்ளிச் சிறிய பிள்ளையார் கோவில்.... பிள்ளையாருக்குத் தினமும் தவறாமல் பூசை நடக்கும் ஆறு மணிப் பூசைக்கான மணியைத் தெய்வேந்திரம் குருக்கள் மிகவும் பக்தியோடு அடித்துக் கொள்கிறார்.

இருள் கவிழ்ந்து வரும் வேளை... நிரப்பிக் கொண்ட குடங்களை எடுத்துக் கொண்டு மெதுவாக நடக்கத் தொடங்குகிறாள். 'பத்திரகாளி அம்மன் கோவில்' இவளது கண்களுக்குள்ளே விழுகிறது.

கும்பாபிஷேகம் முடிந்து புதுமைப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் அதன் அழகு இவளுக்கு ஆனந்தம் தருகிறது. அந்த அழகை அள்ளிக் கொடுத்த கருணை பற்றி இவள் நெஞ்சுருக நினைக்கிறாள். மை பூசிய கண்கள் நீர் கசிந்து நனைகிறது. கும்பாபிஷேகம் முடிந்து மூன்று மாதங்களாகிவிட்டன. நித்திய பூசையோடு வெள்ளிக்கிழமைகளில் பிரசங்கம்.

இதனை அவளுடைய கணவன் சண்முகம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறாள்.

இளம் வயதிலேயே அறிவு பெற்ற, அனைத்தும் உணர்ந்த அவளுடைய கணவன், வன்சொல் பற்றி அறிந்திராத, அவளைத் தவிர வேறு எந்தப் பெண்ணையும் நினைவாலும் நெருங்காதவனை இராமன் என்று சொல்வதுதான் சரியாகப்படுமா?

இன்றைய இரவுவரை முப்பது இரவுகளுக்கும் மேலாக 'கம்பராமாயண' கதாப்பிரசங்கம் நடைபெறுகிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் சண்முகத்

தோடு சமஸ்கிருதம் படித்த 'முருகமூர்த்தி' கதாப்பிரசங்கத்தை அழகாக விரித்துக் கொண்டு போகிறார்.

பூசை முடிந்து பிரசங்கம் ஆரம்பமாகிறது. மேற்கு வானம் நன்றாக மங்கியிருந்தது. தண்ணீர்க் குடங்களைத் திண்ணையில் வைத்தவன் தூக்கத்தால் விழித்திருந்த மகளையும் வாரியனைத்துக் கொண்டு கோவில் வெளியில் வந்து அமர்ந்து கொள்கிறாள்.

அமைதியாகக் குருமணலில் கால் பரப்பி அமர்ந்திருப்பதில் ஒரு தனிச்சுகம் உண்டு.

இவர்களுடைய சிறிய திண்ணை, வீடு. கோயில் வீதியிலேயே அமைந்திருந்தது. சண்முகத்திற்குச் சாரதா தாய்மாமன் மகள் உறவு. சின்ன வயதிலிருந்தே உண்டான நேசம்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இந்தப் பகுதி ஒதுக்குப் புறமான தீவு என்றாலும் 'பத்திரகாளி அம்மனை' அநாதையாக விட்டுவிட சண்முகத்திற்கு இஷ்டமில்லை. பரம்பரையாக பராமரித்து வந்த கோவில். இடம்பெயர்விற்குப் பின்னர் பராமரிப்பின்றி பாழடைந்து போகின்ற நிலையினை உருவாக்கச் சண்முகம் விரும்பவில்லை. மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு தனிக் குடித்தனம் வந்துவிட்டான்.

அம்மனுக்குச் செய்யும் தொண்டும், குடும்பத்தைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பும் அவன் மனதில் நிறைந்திருந்தாலும் எந்த நேரத்திலும் கடவுளைப் பற்றிய எண்ணம் அதிகம்.

'சனசஞ்சடி இல்லாத இடத்தில் போய் குழந்தையையும் வச்சுக் கொண்டு இருக்கப் போகிறீயோ சண்முகம். 'ஏதும் ஒண்டெண்டா கூப்பிடி குரலுக்கு ஓடி வரறதுக்கு சனயில்லை... உந்தக் காட்டுக்க யார் வருவாள்'

சாரதாவின் தந்தை கணேந்திரக் குருக்களுக்கு இவர்கள் புறப்பாடு பற்றி விருப்பமில்லாவிட்டாலும் பத்திரகாளி அம்மன் மீது பற்றுதல் இல்லாமல் இல்லை.

முருகமூர்த்தி தன் சொல் வல்லமையினைப் புலப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

'வனவாசம் நிறைவுபெற்று இராமன் நாட்டுக்கு வருகிறான். பட்டாபிஷேகத்திற்கான நாள் குறிக்கப்படுகிறது'

ஏக பத்தினி வீரதன் ராமனுடைய முடிசூட்டு விழா காண அகலிகை வருகிறாள். இவளுடைய வருகையை அறிந்த சீதாப்பிராட்டி மாடத்திலிருந்து கீழே வருகிறாள்.

அந்தச் சம்பவத்தை அறிந்த அகலிகை இராமனுடைய பட்டாபிஷேகம் பார்க்காமலே திரும்பிப் போகிறாள்.

சாரதாவின் விழிகள் வித்தியாசப்படுகிறது. முருகமூர்த்தி கூறிக்

கொண்ட சில வார்த்தைகள் அவளுக்குப் புலப்படாமலேயே ஏதோ ஒன்றை நினைவுபடுத்துவதாக சாரதா திடீரென்று பழைய நினைவுகளில் ஆழ்ந்து போகிறாள்.

பத்ரகாளி அம்மன் கோவில் கும்பாபிஷேகம் பற்றி அப்போது கூட இருந்த குருக்களோடு சண்முகம் விவாதித்த வண்ணம் இருந்தான்.

இடம்பெயர்வின் போது ஏற்பட்ட சாவுகள், பீடைகள் பற்றியும் அம்மனுக்கு இந்தக் கும்பாபிஷேகத்தின் மூலம் ஒரு புனிதத் தன்மையை ஏற்படுத்த முடியும் என்பது அவனுடைய விவாதம்.

“இதுக்கெல்லாம் நிறையச் செலவாகும் தம்பி. எதுக்கும் யோசிச்சுப் பாத்திட்டு முடிவை எடுக்கிறது நல்லது”.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்துதான் இந்தப் பகுதிக்குத் தேவையான பொருட்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. போக்குவரத்துச் செலவு தொடர்பாக அதிக செலவு ஏற்படும் என்பது சுற்றி இருந்தவர்களின் கருத்து. அதனால் சண்முகம் இதுபற்றி எதையும் கருத்தில் கொள்ளாமல் கும்பாபிஷேகத்தை நல்லபடி முடிக்க வேண்டும் என்பதில் குறிக்கோளாக இருந்தான்.

திருமணமாகி மூன்று வருடங்கள். சண்முகம் குழந்தை, மனைவி இருவரிடமும் கொள்ளை பிரியம் வைத்திருப்பது சண்முகத்தின் ஒவ்வொரு செயற்பாட்டிலும் பிரதிபலிக்கும். சாரதாவுக்குச் சண்முகம் என்றால் கொள்ளைப் பிரியம்.

இவள் சிறுவயதிலிருந்தே படித்த கம்பராமாயணத்தில் இராமன் என்றால் ஒரு தனி விருப்பம். சண்முகத்தை அந்த இராமனோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதில் இவளுக்கு ஒரு மகிழ்ச்சி.

எந்த ஒரு தவறுக்கும் கடிந்து பேசாத சண்முகம் இவளுக்குத் தெய்வம் போலத்தான் கண்ணில் தென்படுகிறான். காலைவெழுந்து இவள் கவாயி அறையில் போடும் கோலத்திற்கு புன்சிரிப்பொன்றால் பதில் கொடுத்துப் பாராட்டி விவகம்போது இவளுடைய மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லாதிருக்கும்.

நிலாவொளியில் அவனுடைய குழந்தைத்தனமான முகத்தை இரசித்துக்கொண்டு தூங்கிப் போவதென்றால் அது தவிர இவளுக்கு வேறெதுவும் தேவையற்றிருக்கும். எந்த நேரத்திலும் கோப்படாத புன்னகை தவழ்ந்த வண்ணயிருக்கும் அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்து இராம பிரானுடைய திருமுகத்திற்கு ஒப்பிடுவதில் பெருமை கண்டான் சாரதா.

அன்போடு உருவான திருமண வாழ்க்கை. ஆசைக்கென்று அழகான குழந்தையொன்று. அம்மனுடைய பாதாரவிந்தங்களுக்கு பணிவிடை செய்து பொழுது கழிக்கும் வாழ்க்கையென்று இன்புற்றிருந்த பொழுதுகள்.

“சாரதா கோயில் கும்பாபிஷேக அலுவலக யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போய் வரவேணும். இண்டைக்கு விடிய வெளிக்கிட்டா நாளைக்கு வந்து சேர்ந்திடலாம். சார்தினி மாயியை துணைக்கு வந்து படுக்கச் செல்லவியிருக்கிறன்”...

ஒரு இரவுகூட கணவனைப் பிரிந்து வாழ விரும்பாத, தமிழ்ப்பெண் சாரதா. அவனுடைய அன்புக்காக அடிமையாகிச் சர்வமும் அவனென்றே வாழ்பவள். மறுத்துப் பேச அவளால் முடியும். ஆனால் இவள் கோப்பட்டாலும், புன்னகைத்தே இவளைச் சார்த்தப்படுத்தும் வல்லமை அவளுடைய இராமனுக்கு உண்டு.

வனவாசம் என்று இராமன் புறப்பட்டபோது, சீதாதேவியும் கூடவே புறப்படுகிறாள். காரணம், இராமனைப் பிரிந்துவாழ விரும்பாத சீதா பிராட்டி போலத்தான் இந்தச் சாரதாவும் இந்தத் தீவுக்கு வந்தாள்.

அம்மன் கோவிலைப் புனிதப்படுத்தும் வேலை இவனுக்குரிய கடமை. அதை நிறைவேற்றுவதற்கு இவளும் இசைவுபட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இவள் கணவனின் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்ய முடியாத பயந்தாள் கொள்ளியாகப் போய்விடுவாளா?

சீதாதேவியும் தனித்திருந்தாள் தானே? மாரீசனின் கொடுங்குணத்தால் மாயமான் தேடி இராமன் துரத்திக் கொண்ட போது... தனித்திருந்தாள் தானே...

இந்தச் சாரதாவுக்கு... துணிவில்லையா?... அவளுடைய இராமனுக்காக அவள் தனித்திருக்கத் தயாராகிவிட்டாள்.

மெல்லிய மாலை ஒன்று இருள்மாலை சூடுகிறது. மரம்விட்டு மரம் தாவும் வெளவால் கூட்டங்கள் வித்தியாசமான ஒலி எழுப்பிக் கொண்டு பறந்து செல்கின்றன. மழைக்காலம் என்பதால் ஈரம் படிந்த நிலம் பனை யோலைக் குவியலுக்குள் ‘தொப்பென்’ விழும் தேங்காய்களின் சப்தம் மனித நடமாட்டங்களாய்ப் பயப்படுத்தும்.

இல்லாதிருந்த பொழுது அதனது ஆசை அதிகரிப்பது போலச் சண்முகம் இல்லாத அந்த இரவு சாரதாவுக்கு அவனுடைய அன்பின் ஆழம் புலப்படுகிறது. எப்போது காலை விடியும் என்ற தவிப்பும் அவளிடம்.

மகளுக்குச் சோறூட்டித் தூங்க வைத்துவிட்டு கால் நீட்டி உட்கார்ந்து கொண்டு ‘கம்பராமாயணத்தை விரிக்கிறான்’.

மாயமானதைத் தேடிப் புறப்பட்ட இராமனைக் காணவில்லை என்று சீதாதேவி துன்பமுறுகின்றாள். எப்போது வருவான் என்ற நிலை அவளுக்கு. சாரதாவின் முகத்தில் புன்னகை தவழ்கிறது.

நேரம் பத்து மணியாகிவிட்டதைக் கோவில் கடிகார முள்

ஓலியெழுப்பி நிச்சயப்படுத்துகின்றது. மகள் அமைதியான தூக்கத்தில் படுத்திருக்கிறாள்.

வழுமைக்கு மாறாக வெளியில் கேட்கும் சப்தம் இவளை சிந்திக்க வைக்கிறது. நெடுநேரமாக விளக்கெரித்துவிட்டோமோ என இவள் அஞ்சிக் கொண்டு அதை அணைத்துக் கொள்வதற்கு எழுந்த பொழுது, திண்ணைக் கதவுடாக உள் நுழைந்த உருவங்கள் அந்த ஒளியை அணைத்துவிடுகின்றன.

சாரதா எதையும் உணர்ந்து கொள்ள முடியாத திடீர் மாற்றம் அவள் உள்ளத்தைத் தைக்கிறது. அழுத்தமான காற்பாதங்களும் மெல்லிய ஏதோ ஒன்றின் ஒளியும் அவள் மனதைத் திடுக்குறச் செய்கிறது.

மிகப் பயங்கரமான ஒரு ஆபத்துக்குள்ளே மாட்டிக் கொண்டோம் என்ற உணர்வு மட்டும் புலப்படச் சாரதா உரத்துக் கத்த முயற்சிக்க அவளால் முடியாமல் ஏதோ ஒன்று அடைத்துக் கொள்ள சர்வ நாடியும் அடங்கிப் போகிறது.

சீதாப்பிராட்டி, இராவணனால் கடத்தப்படுகிறாள். இராமன் அவளோடு இல்லை. துடித்துத் துவண்டு இருள் மங்கிப் போகும் நிலையா அது? சாரதாவுக்கு ஏன் இந்த இராமாயணம் நினைவுக்கு வருகின்றது?...

மகளுடைய மெல்லிய அழகூரல் பின்புறத்திலிருந்து வருகிறது. இவளை எதற்காகக் கடத்துகிறார்கள்? சாரதாவுக்கு மயக்கம் வருகிறது... .. பின்பு எதுவுமே அவளுக்குத் தெரியாமல் போக...

நீண்ட நேர மயக்கத்திலிருந்து அவள் தெளிந்து கொண்ட போது... சாரதா? என்ன பாவம் செய்தாள்? பூமியின் பாரம் முழுவதும் இவளுடைய தேகத்தில் இறங்கிவிட்டதாய் அந்த வலி - ஆடைகளற்ற தேகம்?

“அம்மாளாச்சி...”

இவள் அவறுகிற போது... வெளிவராத அந்த வாக்கியங்கள் எல்லாமே எல்லாமே முடிந்ததா? ஒன்று இரண்டல்ல அந்தக் கும்பல் முழுவதும் இவளைக் கதறக்கதற... சூறையாடியதா?

சாரதாவுக்குத் தான் உயிரோடிருப்பதை நம்ப முடியவில்லை. எப்படி முடியும்? அரக்கர்கள் வேட்டையாடிப் போன பூமிய் பெண் வாழ முனைவாளா? சாரதா அழுதாள் நிறைய அழுதாள்... எங்கே கிடக்கிறோம்... எந்த நிலம் என்று அடையாளம் காணமுடியாமல் இருள் சூழ்ந்த காலைப் பொழுது, கைகளால் விலத்திப் பார்த்தாள். பனையோலை மட்டுமே இவளுடைய கைகளுக்கு அகப்படுகிறது. அனுபவித்து முடித்த பின்னர் ஓலைகளால் இவள் உடலை மறைத்திருக்கிறார்கள்.

“அரக்கர்கள்”

உடல் முழுவதும் வலியெடுக்கிறது. தழையவிட்டுப் பின்னிய கூந்தல் கற்களுக்குள்ளே செருகுண்டு கிடக்கிறது. பிறாண்டல் காயங்களிலிருந்து கசியும் குருதியின் மெல்லிய ஓட்டம் இவளை உணர்வுக்குக் கொண்டு வருகிறது.

எல்லா வலிகளையும் அடக்கிக் கொண்டு இவள் எழுந்து கொண்ட போது...

காலைச் சேவல் ஒன்று கதறி ஆர்ப்பாட்டம் செய்தது. ஆடைகளற்ற தேகத்தைக் கொண்டு இவள் எப்படி தனது இருப்பிடம் அடைந்து கொள்ள முடியும்? சேவல் போர் முழக்கம் செய்கிறதா?

“அந்தணப் பெண்ணே உனக்கு இப்படியொரு நிலையா? பெண் ணொருத்தி தன்னிலத்தில் தனித்திருக்க முடியாமல் போன நிலை... இது தேசமா...? இது மனிதர்கள் ஆள்கிற நாடா...?”

இயற்கைகள் ஒன்று சேர்ந்து ஏதேதோ பேசுவதுபோல இவளுக்குப் பயம் கொடுத்தது.

பின்னிரவு அவளுக்கு ஓரளவு பயன் கொடுக்கிறது. பனையோலையால் தேகத்தை மறைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்து சுருண்டு விழுகிறாள்.

பிள்ளையின் தலையில் சிறிய காயம். இன்னமும் விழித்துக் கொள்ளாமல் அது படுத்திருந்தது.

சீதாப்பிராட்டியின் அங்கத்தில் தன் விரல் நுனி கூட படாதவாறு கவர்ந்து சென்ற இராவணன் எங்கே, இந்த அரக்கர்கள் எங்கே? காமவெறியர்களின் கட்டுப்பாடற்ற தன்மைக்குப் பலியாகிப்போன சாரதாவின் விழிகள் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளவில்லை. நயினைக்குப் போயிருக்கும் வசந்தி மாயியும் இல்லை. குற்றயிழைத்தவர்கள் தப்பித்துக் கொண்டார்கள். குடும்பப் பெண் இவள் வாழ்ந்து என்ன லாபம்? சாரதா கண்ணீருக்குள்ளே மூழ்கப் போகிறாள். இவளுடைய இராமபிரானுக்கு இவள் வாழ்வது ஒரு கேடு. எதையும் பொறுத்துப் போகும் ஒரு ஆண் தன் மனைவி கற்பிழைத்தவள் என்பதை ஏற்றுக் கொள்வானா?

சீதாப்பிராட்டியின் மேல் உயிரை வைத்த இராமனே அவளை தீக்குளிக்கச் சொல்லவில்லையா?

இராமனை ஒத்த, அவனைப் போலவே, புனிதம் விரும்புகிற இவளுடைய கணவன் சண்முகம்... இவளை என்ன செய்யப் போகிறான்?

“சாரதா... நீர் அப்பாவோடே போயிடும். நாலு சனத்துக்குத் தெரிஞ்சா என்னைப் பற்றி என்ன நினைக்கும். யோசிச்சுப் பாரும்?” என்றால்...

இவள் சிந்திக்கும்போது மூளை கலங்கவெடுத்துக் கதறுகிறது.

ஒடிப்போய் கிணற்றுக்குள்ளே உயிரை மாய்த்துக் கொண்டால் என்னவென்று தோன்றுகிறது. பிள்ளையை நினைத்தபோது அடி வயிறு அனலாய்க் கொதிக்கிறது.

புலர்ந்த காலகூட பிடிக்காத ஒன்றாய்ப் போய்விட்டது. எல்லாம் முடிந்துவிட்டதாக இனி எதுவும் இவளுக்கென்றில்லாமல் இவள் தொடர்ந்து போகிறாள். காலையில் கணவனைக் காணும்போது உடல் தீயாய் எரிகிறது.

சண்முகத்துக்கு வியப்பாய் இருக்கிறது. கோயிலுக்கு விளக்கேற்றாமல், கோலமிடாமல், தலையை விரித்துக் கொண்டு, அவலத்தோடு அமர்ந்திருக்கும் சாரதாவைக் காண சண்முகத்திற்கு மனந்துணியவில்லை.

“என்னம்மா சாரதா... என்ன நடந்தது?”

ஒற்றை வார்த்தையாய் அந்தப் புன்னகை மாறாமல் இவளது முகவாட்டத்தைப் பொறுக்க முடியாத கணவனாய் அவன் கேட்டபோது, இவளுடைய உயிர் இவளை விட்டு விலகிய மாதிரி, அவனுடைய தோளில் சாய்ந்து குழறிக் கொண்டு... எல்லாம் சொல்கிறாள்...

“உங்களுக்கு ஏற்றவளில்லாமல் மாசுபட்டுப் போனான். இப்பவே எதையெண்டாலும் குடிச்சுச் செத்துப் போறான்”

குழந்தையுள்ளமாய்ச் சாரதா குழறிக் கொண்டபோது சண்முகத்தின் முகத்தில் மாற்றம் தெரிந்தது.

கோபம் வராதவனுக்குக் கோபம் வந்தால் எப்படியிருக்கும். அது கோபமாக இவளுக்குத் தெரியவில்லை.

இவளைக் கைத்தாங்கலாக அழைத்துச் செல்லுகிறான். அதே புன்னகை. அதே சாந்தமான முகம்.

இவளுடைய மனம் துடிக்கிறது.

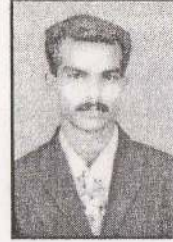
சிதை முட்டித் தீக்குளிக்கவோ? என்று மடைத்தனமான சந்தேகம் மனதுக்கு வருகிறது.

கவாயி அறை விளக்கு ஊடுபத்திக் கிடக்கிறது. திரிச்சீலை திரித்து பளிச்சென்று துடைத்த குத்துவிளக்கை ஏற்றி வைத்துவிட்டு சாரதாவை அதே முகத்தோடு நோக்குகிறான்.

பூணூல் தரித்த அந்த அன்பென்னும் மேனியில் சரிந்திருந்த அவளது முகத்தை நிமிர்ந்தி தட்டத்திலிருந்த திருநீற்றை கை நிறைய அள்ளி நெற்றி நிறையப் பூசிவிடுகிறான். கும்பாவிலிருந்த குங்குமத்தை எடுத்துப் பெரிய திலகமிடுகிறான்.

“தோஷ நிவாரண பவஹ.. நடந்தவற்றை மறந்துவிடு”

அவளை அன்பு மாறாத கண்களோடு ஆழமாக நோக்குகின்றான்.

வடிவேலையா வசந்தகுமார் கலைப்பீட மூன்றாம் வருட மாணவன். 1973ல் அளவெட்டியில் பிறந்த இவர் சிறுவயதிலிருந்தே சிறுகதை, நாடகம், கவிதை போன்றவற்றில் ஈடுபாடு கொண்டவர். இதுவரை பதினைந்துக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார்.

கிளிக்குஞ்சு

வ. வசந்தகுமார்.

தென்னங்கிளி நல்லாப் பேசுமாம்”

“ஓ! அது நல்ல வடிவத்தானே. வளர வளர கழுத்தைச் சுத்தி வட்டமா ஓர் ஆரமும் வளரும். அது ஒரு தனி வடிவு”

“எல்லாம் வடிவுதான். அதை இப்ப என்னெண்டு ஏறிப் பிடிக்கிறதென?”

அவர்களின் உரையாடல் நீண்டு கொண்டே இருந்திற்று. அவ்வுரையாடல் ஒரு பெரிய காரியத்தைச் செய்து முடிப்பதற்கான திட்டமிடலாகவே இருக்கும். அப்பிடி என்னதான் செய்யப் போகிறார்களோ...?

அவளுக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. இல்லை அது சிரிப்பல்ல. சிரிப்பு மாதிரி ஏதோ ஒன்று என்றாலும் மனதுக்குள் குமையாதபடி இருந்த பெருநெருப்பு அணையவில்லை இன்னமும். எப்படி அணைந்து போகும்? ஏதோ சிரித்துவிட்டாள். அபூர்வத்தான். ஏன் அவள் சிரிக்காத பிறவியே? பின்ன ஏன் இப்பிடி?

நிமிர்ந்து அந்தத் தென்னை மரத்தைப் பார்த்தாள். முடியிழந்து போன நிலையில். அது தனித்த பிறவியாகியது. ம... எத்தினை தென்னைகள் நிரையாக நின்றிருந்தன. எல்லாம் எங்கு போயிற்று...? இப்போது ஒன்று மட்டும் தனித்திருப்பது அதிசயத்தான்.

உங்களைப் பெத்த நேரம் நாலு தென்னம்பிள்ளையை வைத்திருந்தாலும் பின்னடிக்கு பிரயோசனமாயிருக்கும். அப்பா அடிக்கடி சொல்வது ஞாபகத்துக்கு வந்தது அவளுக்கு. நான் இருக்கிறேன். ஆனால் அப்பா சொன்ன மாதிரி தென்னை மரங்கள்...? நினைக்க நீண்ட பெருமூச்சுத் தான் வந்தது அவளுக்கு.

முன்வளவில் தனித்திருந்த தென்னை மரத்தைச் சூழ்ந்திருந்தனர். அவர்கள் ஒவ்வொருத்தரும் பதினைந்தைத் தாண்டாத வயதிற்குக்கும். எப்படியும் அத்தென்னையில் ஏறி அதன் உச்சிக் கொம்பிலிருக்கும் கிளிக்குஞ்சைப் பிடித்தே தீரவேண்டும் என்பதுதான் அவர்களின்

பெருந்திட்டம். ஏறிப்பிடிப்பது அவ்வளவு சிரமமில்லை. எல்லோருக்கும் இதில் நன்கு சிறப்புப் பயிற்சி உண்டுதான். ஆனால் அவர்களிடம் இருந்த பீதி பட்ட மரம் ஏற முறிந்துகொண்டால்...? ஏறியவரின் கதி...? நினைத்த போது எவரும் ஏறத் துணியவில்லை. என்றாலும் அவர்களின் சிந்திப்பும் திட்டமும் நீண்டு கொண்டேயிருந்தது.

தாய்க்கிளி பொந்திலிருந்த குஞ்சுக்கு ஏதோ பேசிப்பேசி வாய் நிறைய உணவூட்டிக் கொண்டிருந்தது. அவர்களின் திட்டம் அவைக்கு எப்படி புரியப் போகிறது.

அது தனிக்குஞ்சாகத்தான் இருக்க வேண்டும். தனிக்குஞ்சு என்றால் தாயின் உணவூட்டலிலும் அரவணைப்பிலும் அது அதிகம் தேறியிருக்குமல்லவா?

ஒருவன் மரத்தில் தாலி ஏறினான். பட்டமரம் அசைந்தது.

'டேய் இறங்கடா மரம் கீழே விழுந்து முறியப் போகிறாய்' ஒருவன் தடுத்தான்.

'டேய் விசரா ஏறியவனைத் தடுக்காதே. அது முடியாது. உன்னை அலுவலை நீ பார் உனக்கு...' வேறு சிலர் தடுத்தவனைப் பேசிக் கொண்டு இருக்க மரத்தில் ஏறியவன் அஞ்சவில்லை. எப்பிடையும் கிளிக்குஞ்சைப் பிடித்துச் சாதனை செய்ய வேண்டும். எல்லோருக்குள்ளும் தான்தான் பெரும் வீரன் என்பதை நிரூபிக்க அவன் ஆவலோடு இன்னும் இன்னும் தாலி ஏறினான் யிக வேகமாக. கீழிருந்த பல வாய்கள் உற்சாகமூட்டின. கைகள் தட்டப்பட்டன! உற்சாகம்!

'தாய்க்கிளி கொத்துமடா'

'உனக்கென்ன தெரியும் அது கொத்தாது' அந்த ஆரவாரத்துக்குள்ளும் ஒரு சில வாய்கள் சம்பாசித்து முரண்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

தாய்க்கிளி பொந்தினை விட்டுப் பறந்தெழுந்து கத்திக் கொண்டே எங்கோ தொலைவுக்கு...

'டேய் தாய்க்கிளி பறந்திட்டுது கெதியாய்ப்பிடி' இவள் வாய் ஓய்வதற்குள் ஏறியவன் கையில் குஞ்சோடு இறங்கினான். கீழிருந்த வாய்கள் சப்திக்க ஆனந்தக் கூத்தாடினர். பெரும் மகிழ்ச்சி.

தாய் தன் இதழ் பொருந்த ஊட்டிய உணவு தொண்டைக்குள் இறங்கமுன்னம் அரையும் குறையுமாக அசையுண்ட உணவுச் சுவையறியாத அக்கணத்தில். சில நொடியுள் கதறக் கதறக் கையுள் பிடித்துக் கொண்டு கீழே இறங்கினான் ஏறியவன். தனக்குள்ளே ஒருவித பெருமை மேலிட அவனின் வார்த்தைகள் உதிர்ந்தன. தான் ஒரு நாயகன் தான் எல்லோருக்குள்ளும் தான் செய்தது பெரும் சாதனைதான் அப்போது என அவன் நினைப்பு. எல்லோரும் அவனைச் சூழ்ந்து நிற்க, அவன் கிளிக்குஞ்சும் கையுமாக நின்றிருந்தான். இரு கைகளிலும்

உராய்ந்து இரத்தம் வேசாக வந்தது. அது அவனுக்குப் புரியவில்லை அக்கணத்தில்.

கிளிக்குஞ்சு தனிக்குஞ்சுதான். ஆருக்கு அந்தக் கிளிக்குஞ்சு. இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு ஏறிப்பிடித்தவன் தானே கட்டாயம் அதைக் கொண்டு போக வேண்டும். ஒருவன் தன் பெரியப்பாவின் தென்னை மரத்திலிருந்து பிடித்தது என்பதால் அது தனக்குச் சொந்தம் என்றான்.

சற்று நேரம் அவ்விடம் அமளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. எல்லோரும் அதை வேண்டி மெல்ல வருடிக் கொடுத்தபடி ஏதோவெல்லாம் பேசிக் கொண்டிருக்க தாய்க்கிளி மீளவும் வந்து சுற்றிச் சுழன்று வட்டமிட்டபடி கத்திக் கொண்டே...

அவருக்கு நின்று பார்க்க முடியவில்லை. மனம் அந்தரித்தது. பாவம்தான். ம... என்ன செய்வது தப்பினால் பிறகுதான் மெய். மனம் சொல்லியது. உங்களின்ரை கையில இருந்து அது எப்படித் தப்பிப் போகப் போகுது. எப்படியும் சாக்காட்டிப் போடுவான்கள். இப்பிடி எத்தனை...?

"தம்பியவை கிளிக்குஞ்சைச் சாக்காட்டிப் போடாதையுங்கோ பக்குவமாய் வளவுங்கோ" என்று சொல்லுவம் என்று வாய் திறப்பதற்குள் அவர்கள் எங்கோ தொலைவுக்கு ஓடத் தாய்க்கிளி மட்டும் மரத்தைச் சுற்றிச்சுற்றி இன்னமும் வட்டமடித்துக் கொண்டிருந்தது.

தூரத்திலே மூடிப் போர்த்திய வாகனம் பேரிரைச்சலோடு வந்து கொண்டிருந்தது. அது தனித்து வரச் சாத்தியமில்லை...? சதா அவ்வழியால் போய் வருகின்றவைதானே?

அவள் கேற் வாசலில் நின்று உள்ளே போனாள். கேற் திறந்தே கிடந்தது.

ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் எத்தினை புழுதியைக் கிளப்பிக் கொண்டு... தெருவில் எழுந்த புழுதி வீட்டின் வாசல்வரை வியாபித்துக் கடந்து சென்றது. புழுதியடங்க நீண்ட நேரமாயிற்று.

இப்படித்தான் ஒருநாள் புழுதி கிளம்ப அந்த வீட்டு வாசல்வ திலேரென்று ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் வந்து நிண்டதுகள். அந்தப் புழுதி அடங்கிறதற்கு இடையில் பள்ளிக்கூடத்தால வந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த பிள்ளையை கையும்கழுவாமப் போட்டிருந்த உடுப் போடை இழுத்துக் கொண்டு போனதுகள். இண்டுவரைக்கும் எத்தினை படயேறியாச்சு. எத்தினை பேற்றை காலில விழுந்து எழுந்தாச்சு, எத்தினை லட்சத்தை மண்ணாக்கியாச்சு. எங்கேயிருக்கிறதெண்டு...? ஒரு வார்த்தையாவது ஆரேன் பேசுகினமே. ஒரு வார்த்தை மட்டும் உயிரோட இருக்கிறானாம். அதுவும் வெத்திலச் சாயியார் சொன்னதாம்.

என்னவோ மூன்று வருஷமா எதுவும்...?

அவள் வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள். நெஞ்சம் கணக்க பக்கத்தில் ஆறுதல் தர எவருமற்றுத் தவித்தாள். கட்டின கணவன்...? பெத்த பிள்ளை...?

வீட்டின் முற்றத்தில் மட்டும் மகன் வைத்த ரோஜா பூத்திருந்தது. அதைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவன் தான் கண்ணுக்குள் நிறைவான் அவளுக்கு. வீட்டு முற்றத்தில் நின்ற எத்தனை செடிகள் நீரின்றிக் கருகிப் போக ரோஜா மட்டும் தான் இன்னமும் உயிர் பெற்றிருப்பது அவனின் இடைவிடாத கவனிப்பாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

நெஞ்ச நிறைந்து கடந்த காலங்களில் மூழ்கும் போதெல்லாம் அவன் தன் மனச்சுமை தீர யாரிடமாவது பேச விரும்புவான். ஆனால் என்ன செய்ய அக்கம் பக்கத்திலும் இருந்த பந்தங்களெல்லாம் எங்கோ தொலைந்து போயின. இவளும் போயிருக்கலாம்தான். என்னவோ தெரியாதது அவன் இன்னமும் யாரையோ எதிர்பார்ப்பது போல்...

வாய் திறந்து கதறி அழவேண்டும் போலிருந்தது. அறைக்கதவைப் பூட்டினாள். சுமை தீர அழுது தீர்த்தாள். யாரும் அவளைத் தேற்ற இருக்காத சூழல். அவளுக்கு அது பரிச்சயமாகிப் போனது.

மகனின் சைக்கிள் தூசி படிந்து இன்னும் மூலைக்குள் கிடக்கிறது. அவனது மேசை, புத்தகம், கொப்பி, சப்பாத்து எல்லாம் இன்னமும் அவளால் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றது. அவன் வரக்கூடும் என்று தானோ?.

சிரித்த முகம், வகிடுவீடப்பட்ட தலைமயிர் சுருண்டு நெற்றியில், வெள்ளை நிறச் சேட், ஜீன்ஸ். அது பாடசாலை விழா ஒன்றின்போது எடுக்கப்பட்ட படமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஒருமுறை எடுத்துப் பார்த்துவிட்டு வைத்தாள். மீளவும் பொறுமையிழந்து கையில் எடுத்துக் கொள்ள கண்கள் நிறைந்து வழிந்து முகம் நனைந்தது.

அவளால் இதைத் தவிர என்ன செய்ய முடியும். காத்திருந்து காத்திருந்து கதறியழுவதைத் தவிர வேறென்ன? நான் செத்துப் போகலாம். இனி இருந்து என்னத்துக்கு என்று மனம் அடிக்கடி ஏவும். பிறகு அந்த மனமே நான் செத்த பிறகு தம்பி திரும்பி வந்தால்... சீ வேண்டாம் இன்னும் கொஞ்சக் காலம் இருந்தாலென்ன.... என்று சமாதானமடையும். மனம் குரங்காகத்தான் இருந்தது அவளுக்கு

அறைக்கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தாள். யாரோ முற்றத்தில் நடமாடியிருக்க வேண்டும். அவசரமாகக் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு வெளி முற்றத்துக்கு வந்தாள். கண்கள் அங்குமிங்கும் தேடின.

மாதொன்றுதான் முற்றத்தில் நின்றது. கயிறின்றிக் கட்டலிழ்த்து

வீடப்பட்ட கட்டாக்காலிதான். யாருடையதோ அது முற்றத்தில் நின்ற ரோஜாச் செடியைச் சுப்பித் தொலைத்தபடி...

அவள் ஓடினாள். வேகமாக மாட்டிடம் இருந்து ரோஜாவை மீட்க முனைந்து. அதைத் துரத்தவும், மீளவும் அது அவளைத் துரத்தி மூசவும். அவளின் பெருமுயற்சி வெற்றியின்றிப் போனது. மாடு வேரோடு பிடுங்கித் தன் வாய்க்கிதமாய் உண்டபடி நகர்ந்தது.

"நாசமறுப்பார் மாடுகளைக் கட்டி வளர்க்கிறதில்லை. என்ன மாதிரி என்ற பிள்ளையிளர் கையால நட்டு வளர்த்த ரோஜாவைக் கோதாரியில போன மாடு துலைச்சுப் போட்டுது... ஆர் என்ன செய்யிறது..." அவள் புறுபுறுத்தபடியே வாசல்வரை துரத்திவிட்டு வந்தாள். மாடு தான் போன போக்கில் போனது... அது இனி ஆற்ற வீட்டுக்குள்ள போய் என்னத்தைத் தின்னுதோ...? அவள் மனசு கொதித்தது. நெஞ்சு வெடித்துவிடும் போல்... வாசலில் நின்று எட்டிப் பார்த்தாள். அது மறையும் வரை... கண்ணுக்கு எட்டாத தூரம் வரையில் மாடு போயிருக்கும்.

அவள் கேற்றை இறுகச் சாத்தினாள்.

"மச்சான் இப்ப கொவ்வைப்பழம்தான் ஆளுக்குக் கொடுக்க வேணும்"

"சீ அது வாழைப்பழம் நல்லாச் சாப்பிடும்தானே"

"இல்லாட்டி யிளகாயும் குடுக்கலாம்..."

கிளிக்குஞ்சும் கையுமாக ஓடிப்போன அந்தக் கூட்டம் மீளவும் அதே கிளிக்குஞ்சுடன் வீதி கலங்க வந்து கொண்டிருந்தது.

அவள் நிதானமாக நின்று பார்த்தாள். ஒவ்வொருவரும் தம் மனம் போன போக்கில் ஏதோ கிளிக்குஞ்சின் எதிர்காலம் பற்றிய சிந்திப்பினோடு தான் இருந்தனர்.

"கிளிக்குஞ்சுக்கு என்ன பேர் வைக்கலாம்?"

"டேய் முதல்ல செட்டையை வெட்டுங்கோ இல்லாட்டி பறந்து போயிடும்"

"கூட்டுக்க இருக்கிறவர் எப்படி பறப்பார் அதையும் ஒருக்கா பாப்பம்"

ஒருத்தர் மாறி ஒருத்தராய் எதை எதையோ பேசிக்கொண்டு போயினர்.

கூண்டுக்குள் அடைபட்டுப்போய்... எதுவும் அறியாத தன் சிறையுள் அயிழ்ந்த சிறகினை அடிக்கத் துடிப்பதாய் குஞ்சுக்கிளி தலியாய்த் தவித்தது. தன் தாய் கணக்கக் கதறிக்கொண்டே... அது இனித் தப்பாது - உவங்கள் முடிச்சுப் போடுவான்கள். அவள் மனம் நினைத்தது.

அண்ணாந்து பார்த்தாள். மேலே கிளியொன்று அங்குமிங்குமாய்ப் பறந்தபடி வாய் நிறையக் கத்தியது. அது அந்தத் தாய்க் கிளியாகத்தான் இருக்க வேணும். அது இப்பவும் தன் குஞ்சை தேடி அலையுதோ...?

பிறேமினி சபாரத்தினம் விஞ்ஞான பீடத்தின் மூன்றாம் வருட மாணவி. புனை பெயர் தாட்சாயணி. சாவகச்சேரியில் பிறந்த இவர் முப்பதுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். சஞ்சீவி, தினகரன், வீரகேசரி ஆகிய பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன. மாவட்ட, தேசிய மட்டத்தில் பல பரிசில்களைப் பெற்றுள்ளார்.

ஒரு மரணமும் சில மனிதர்களும்

தாட்சாயணி

அம்மம்மாவிற்கு நிலை கொள்ளாத மகிழ்ச்சியாய் இருந்தது. கண்களுக்கு கரையப் பார்த்த கண்ணீர் வேறு. "இந்தாடியம்மா சாப்பிடு... இதைல்லாம் அப்ப கொம்மா தேடிக் கொண்டந்து நட்டது தெரியுமே... பார் அது இப்ப காய்க்கிற நேரம் அனுபவிக்கக் கொடுப்பினை இல்லை..."

நன்கு முற்றிப் பருத்திருந்த கொய்யாக்காய்களை நடுங்கிய விரல்களால் நயனியிடம் கொடுத்தபடி அவள் கைகளைத் தடவி அங்கலாய்த்தாள்.

"என்ற குஞ்சு எப்படி வளந்திட்டாய்? பாத்து எவ்வளவு காலம்...?" ராசாத்தி ஆவலோடு அக்காவின் மகளைப் பார்த்தாள். நெடுநாளின் பிறகு வந்திருந்த பெறாமகளைப் பார்த்த சந்தோஷத்தைக் காட்டிலும் அவள் கண்களில் கலக்கம் அதிகம் தெரிந்தது. அக்காவின் குடும்பம் வன்னிக்குப் புறப்பட்டதற்கான காரணம் அவளுக்குத் தெரியும். அதற்குப் பிறகும் மகிழ்வதெப்படி?

குமரனும், வேலனும் தம் ஒன்றுவிட்ட அக்காவைக் கண்டுவிட்ட மகிழ்ச்சியில் துள்ளிக் குதிக்க ராசாத்தி 'உஸ்' என்று வாயில் விரலை வைத்து அவர்களை அடக்கினாள்.

நயனிக்கு ஏற்கனவே அம்மம்மாவில் பாசம். 'அம்மம்மா...அம்மம்மா...' என்று பின்னாலேயே திரிந்தாள்.

"இதென்ன, அம்மம்மா காவிலல்லாம் நிகம் பெரிசா வளந்திட்டு. இருங்கோ நான் வெட்டிவிடுறன்..." என்று சொல்லி கச்சிதமாய் நகல்களை வெட்டிவிட்டாள்.

அம்மம்மா மனங்குளிர்ந்து போய் பேத்தியைப் பார்த்தாள்.

"இனி இந்த நிமிஷமெண்டாலும் சாகலாம்"

"இதென்ன கதை அம்மம்மா..."

அவள் சிணுங்கியபடி முகம் சுளித்தாள்.

"சித்தப்பா எங்கை சித்தி?" ஞாயிற்றுக்கிழமையின் நினைவை மனதில் உள்வாங்கியபடி நயனி கேட்டாள்.

"ரவுணுக்குத்தான் போட்டார். இனி வந்திடுவார்..." என்றபடியே ராசாத்தி குமரனைக் கூப்பிட்டாள்.

"டேய், தம்பி ஒருக்கா அந்தச் சந்திக் கடைக்குப் போட்டுவா அப்பு..."

"எனக்கப்படியொண்டும் விசேசமா வேண்டாம். நீங்கள் சாப்பிட்டுக் குடிக்கிறதே எனக்குக் காணும்..."

குமரனை அனுப்பிய சித்தியின் மனவோட்டத்தை உணர்ந்து நயனி சொன்னாள்.

"சும்மா இரு நயனி. வராதனி வந்திருக்கிறாய்...ஒழுங்காய்ச் சாப்பிட்டுக் குடிச்சிருப்பியோ...?"

அம்மாவின் கைப்பிடிக்குள் அடங்கியபடியே கதைத்துக் கொண்டிருந்த நயனி அம்மம்மாவின் கைகளை விலக்கிவிட்டு மெல்ல எழும்பி வந்தாள்.

"சித்தி..."

ராசாத்தி என்ன என்பது போல் ஏறிட்டாள்.

நயனி ஒன்றும் பேசாமலே சித்தியின் கண்களைப் பார்த்தபடி நின்றாள்.

"என்ன நயனி என்ன கஷ்டம் உனக்கு?"

"ஒண்டுமில்லை சித்தி, நான் இஞ்சை வந்து நிக்கிறதாலை, உங்களுக்குக் கரைச்சல் ஒண்டும்..." அவள் முடிக்கும் முன் சட்டென்று வாயை மூடினாள்.

"நீ... எங்கட குடும்பத்துப் பிள்ளை. இதுவே குமரனோ, வேலனோவாய் இருந்தால் எங்களால மறுக்க முடியுமே... ஆனா நீ கவனம் நயனி... இந்த நேரம் உன்னைப் பத்திரமாய் வைச்சிருந்து, உனர் அப்பா, அம்மாட்டைத் திருப்பி அனுப்புவமோ எண்டதுதான்..."

"நீங்கள் என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படாதையுங்கோ சித்தி. ஆனா, நான் உங்களுக்குக் கரைச்சல் தரமாட்டன். இரண்டு மூண்டு நாளிவை நான் போடுவன் சித்தி..."

"இப்ப வேறு கதையள் வேண்டாம். அவள் ஆறுதலாகக் கொஞ்சம் இருக்கட்டும்..."

"எனக்கு எங்கட வீட்டுக் கிணத்தடியில ஆசை தீர முழுகவேணும் போலை கிடக்கு..."

நயனி ஆசையோடு பழைய சனிக்கிழமை முழுக்குகளை மனதில்

அசை போட்டாள்.

சின்ன வயதில் இந்த அம்மம்மா சனிக்கிழுமை தோறும் தலை நிறைய எண்ணெய் அப்பி, ஊறவிட்டு அரைத்து வைத்த வெந்தயமும் சீயக்காயும் தேய்த்துக் கதறக்கதற முழுக வார்ப்பது ஞாபகம் வந்தது.

சித்தி சீயக்காய் அவிப்பதற்காக உள்ளே போக, நயனி அம்மம்மாவின் மடியில் தலை சாய்ந்தாள்.

“அம்மியம்மா...”

“என்ன பிள்ளை...?”

“எனக்கு முந்தி நீங்கள் சீயக்காய் தேய்க்கிற மாதிரி இனி எப்ப தேய்ப்பீங்களே?”

அம்மம்மா நடுங்கும் விரல்களால் அவளது தலை மயிரைக் கோதி விட்டாள்.

“ஏன் எனக்கென்ன நானே இண்டைக்கும் தேய்க்கிறன்...”

“வேண்டாம் அம்மியம்மா உங்களால ஏலா...”

கொஞ்ச நேரம் பேத்தியின் முகத்தைப் பார்த்துத் தடவியபடியிருந்த அம்மம்மா சிறிது நேரத்தின் பின் மெல்லக் கேட்டா.

“நீ ஏன் பிள்ளை என்னை விட்டிட்டுப் போனனி...?”

நயனி தொண்டைக்குள் வலித்த வலியைக் கஷ்டப்பட்டு விழுங்கியவாறே கண்களை மெதுவாக மூடிக்கொண்டாள்.

“ஏனடி இப்பிடிச் செய்தனி. இனியாவது விட்டிட்டுப் போகாதே என்ற செல்லம்...”

அவள் ஒன்றும் பேசாதிருந்தாள்.

“அம்மாவைப் போய்ப் பார்த்தியே அங்கை...”

“ம்...”

“என்ன மாதிரியங்கை...”

“சரியான கஷ்டம்தான்...”

“கொண்ணன் அங்கால வெளியிலை போறதுக்கு போனவெனல்லை போய்ச் சேர்ந்திட்டானே!”

“இல்லை இன்னும் கொழும்பிலைதான் நிச்சிறார்.”

“நீயும் ஓமொண்டிருந்தியெண்டா அவன் தீபன் கலிகக்கு உன்னை எடுப்பிச்சிருப்பான். நீதான் அதுக்கிடையிலை...”

“அம்மியம்மா...”

“என்ன செல்லம்...?”

“நீங்கள் அம்மியம்மா சனமெல்லாம் இடம் பெயர்ந்து சாவகச்சேரிக்குப்

போகேக்கை போகல்லை...?”

“இது நான் பிறந்து வளர்ந்த மண். உன்ர தூத்தாவோடை சேர்ந்து வாழ்ந்த இந்த மண்ணை விட்டு நான் போகன். போறதெண்டாலும் என்ர சாவுக்குப் பிறகுதான்...”

“அது மாதிரித்தான் அம்மியம்மா எனக்கும். நான் பிறந்த இந்த மண்ணை அவலத்தில விட்டிட்டு நான் மட்டும் தப்பிப் போக எனக்குப் பிடிக்கேல்லை”

அம்மம்மா விக்கித்துப் போய் நிச்சிறார்.

இவளோடு வாய் கொடுக்க முடியாது. சரியான வாயாடி. முன்பெல்லாம் உரத்த குரலில் நியாயத்திற்கு வாதாடுவாள். அவள் இப்போது... அவள் குரல் அடங்கிவிட்டிருந்தது. ஆனாலும் உறுதியிருந்தது. அவள் மனதுக்குள் ஓடிய தீவிரம் என்னவென்பதை எளிதில் புரிய முடியாதிருந்தது.

சித்தி அடுக்களை வாயிலில் இருந்து எட்டிப் பார்த்தாள். அவள் பார்வையில் தவிப்புக் கலந்திருந்தது. அடிக்கடி நடத்தப்படுகின்ற சுற்றி வளைப்புகள் குறித்து அஞ்ச வேண்டியிருந்தது.

“உடுப்பை மாத்து நயனி. நான் சீயக்காய் அரைத்து வாறன்...”

என்றபடியே அரைத்த சித்தி கிணற்றடியில் நயனிக்கூச் சீயக்காய் தேய்த்தும் விட்டாள். அந்த வேளையில் கிணற்றடியைச் சுற்றியிருந்த வேலிகள் இன்னும் சற்று உயரமாய் இருந்திருக்கக் கூடாதாவென்று ஏங்கினாள்.

வேலிக் கதியாலிலிருந்த பூவரசு வஞ்சகயில்லாமல் பூத்திருந்தது. அந்தப் பூவரசும் பூவொன்றில் நீலநிற வண்ணாத்துப் பூச்சி... மனதுக்குள் ரசித்தபடியே சுடுநீரும், சீயக்காயும் கலந்து தேய்த்துவிட்ட இதத்தில் முன்பு மாதிரியே கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டாள் நயனி.. கண்களுக்குள் காட்சிகள் விரிந்தன.

குமரன், வேலன், வதனி, உதயா, திவாகர் என்று எல்லோருடனும் அந்த வீட்டில் சொந்தங்களோடு வசித்திருந்தபோது எவ்வளவு குதூகலமாய் இருந்தது.

சந்தோசமாய் சின்னஞ்சிறிக்களாய் ஆர்ப்பரித்து விளையாடி...

இந்தக் கூடு குலைந்தது எப்படி...?

இந்த அம்மம்மாவோடு சித்தி குடும்பம் மட்டும் தானே இப்போது இருக்கிறது. இங்கே இவர்கள்... அங்கே அம்மா, அப்பா, அத்தை, மாமா... என்று எல்லோரும் பிரிந்திருக்க... இன்னும் என்னென்ன கஷ்டம் வருமோ...?

அங்கே கூட கடைசியாய்ப் போன போது அம்மம்மாவைப் போய்ப் பார்க்கச் சொல்லி அம்மா சொன்னது ஞாபகம்....

இமைகளை ஒரு நீர்த்தாரை உடைத்துக் கொண்டு கொப்புளிக்க... நெற்றியில் அணையாக ஒரு கரத்தைச் சித்தி பிடித்துக் கொண்டிருந்த போதிலும் கண்ணக்கரையோரம் வழிந்த சில சீயக்காய்த் துளிகள் திறந்த இமைகளுக்கிடையில் சிக்கிக் கொள்ள... அவளது கட்டுப்பாட்டையும் யீறி தலை இருபுறமும் சிலிர்த்தது.

“என்ன நயனி... கண்ணில பட்டிட்டுதோ...?” சித்தி கவனமாய்ப் பக்கத்தில் வைத்திருந்த தண்ணீரைக் கிண்ணத்தில் மொண்டு, கொடுக்க கண்களில் அடித்துக் கண்ணீரைக் கழவினாள் நயனி.

கண்ணீர் எவ்வளவு காலமாய்க் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருந்த கண்ணீர் ஒரு நிமிடப் பொழுதில் கட்டுப்பாடிழந்து கொட்டுவதென்றால்... சித்திக்கு தெரியாமல் முகத்தைக் கழுவுவது கலபமாய் இருந்தது. நல்லவேளை கண்ணீருக்கும் தண்ணீருக்கும் சுவையைத் தவிர வேறெவற்றிலும் பேதம் காண முடியாதது அவளுக்குத் திருப்தியாயிருந்தது.

தண்ணீர் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் என்பது எவ்வளவு உண்மை. இரண்டு வானி தண்ணீரை தலைக்கு ஊற்றிக் கொண்ட பிறகு மனதை இறுக்கிய உணர்ச்சிகள் இறுகித் தளர்ந்துவிட ஒரு புத்துணர்ச்சி உடலெங்கும் பரவிவிட, மத்திய காலங்களைப் போலவே எந்த முழுக்கையும் ஒரு ரசனைத்தனத்தோடு நீண்ட நேரம் செலவிட்டு முடித்துவிட்டு வந்த போது, சித்தி தலை துவட்டுவதற்குத் தயாராக உலர்த்திய துவாயோடு காத்திருந்தாள். சித்திக்கு வாகாக தலையைக் கொடுக்கையில் அந்தப் பிரிவுக்கு இதமாக யீண்டும் மனம் கனக்கத் துவங்கிற்று. அம்மம்மா அடுப்புத் தண்ணை சாம்பிராணித் தட்டில் வாரிக் கொட்டிக் கொண்டு வர பக்கத்திலேயே சாம்பிராணித்தூள் பையோடு குமரணும் வேலணும் அவளைச் சூழ்ந்தார்கள்.

இறுகத்தட்டி கரத்தைப் போக்கிவிட்டு சித்தி நகரச் சாம்பிராணித் தூளை தணலில் போட்டு பேத்தியின் கூந்தலுக்கருகே புகையை ஊடுருவ விட்டா அம்மம்மா.

“நல்ல வேளை இந்த அருமந்த மயிரை நீ வெட்டேல்லை...” அம்மம்மாவின் வாய் மெல்ல முணுமுணுத்தது.

நயனி ஒன்றும் சொல்லாமலே கூந்தலைச் சீவிக் கொண்டிருந்தாள். வெட்டியிருக்கலாமோ? வெட்டியிருந்தால் இந்தச் சாம்பிராணிப் புகை போட்டிருக்க முடியாது. இப்படிப் பாசத்தைப் பொழிகின்றார்களே என்று உள்ளுக்குள் உருகிவழியவும் தேவையில்லை.

“என்னடா குமரா...” ஒன்றும் பேசாமல் தன் மெலிந்த, உயர்ந்த

தோற்றத்தையும், தலைமயிரையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தம்பியைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“நீங்கள் நல்ல வடிவு, நயனியக்கா... பேசாமல் கவிசுக்குப் போயிருக்கலாம்...”

சட்டென அவளிடத்தில் குறும்பு எட்டிப் பார்த்தது.

“என்ற வடிவு இஞ்சை எடுபடாமல்தான் கவிசுக்குத் தள்ளப் பாக்கிறீயோ...?”

“ஐயய்யோ அப்படியில்லையக்கா, சிம்ரன் மாதிரியக்கா நீங்கள்...”

“சிம்ரன் மாதிரியோ...?” எதிலோ தோற்றுவிட்டது மாதிரி அவளுக்கு ஓர் உணர்ச்சி தோன்றியது.

இந்தச் சின்னவன் முந்திய எல்லாவற்றையும் மறந்து சிம்ரனை அடையாளம் காண்கிற அளவுக்கு அவனைச் சினிமா வியாபித்திருக்கிறதா? அப்படியென்றால் இந்த மண்ணில் இருப்பவர்களுக்கு ஒரு மயக்கத்தைக் காட்டிவிட்டால் போதுமா...? மதுவுண்ட மந்திகளாய்க் கிடப்பவர்களா இவர்கள்? இதிலே பிரிந்து போன பழைய உறவுகளை நினைப்பது எங்ஙனம்?

“படம் பாப்பியோடா...?”

“ம்... ஆனா அப்பா நெடுகப் பார்க்கவிடுவதில்லை...”

கொஞ்சம் பரவாயில்லை போலிருந்தது. ஆனாலும் நெஞ்சு வலித்தது. ஒரு காலம் இருந்தது. இங்கு ஒரு தமிழ்க் கலாசாரம் மணக்க, அவள் யாழ்ப்பாணம் வருகின்ற போது எவ்வளவு ஆவலோடு சொந்தமணம் என்கிற பிடிப்போடு வந்தாள். எல்லாம் பற்றற்றுக் கழன்ற மாதிரி...

சித்தப்பா வந்துவிட்டார். நெற்றி நிறையத் திருநீரை அம்மம்மா பூசிவிட்டுக் கும்பிடு பிள்ளை என்ற போதும் அவளுக்குச் சித்தப்பாவோடு கதைக்க வேண்டும் என்ற அவசரத்தில் இறை நினைப்பில் மனம் ஒன்றவில்லை என்றாலும் ‘சோலையடிக்குப் போகவேணும்...’ அவள் அம்மம்மாவுக்கு கேட்க முணுமுணுத்தாள்.

“சோலையடிக்கோ...? நீயோ...? தயவு செய்து வீட்டால் வெளிக்கிடாதேயம்மா. முருகனுக்குத் தெரியும் உன்னைப் பற்றி நீ வரேல்லெயெண்டு கோவிக்கமாட்டான். வீட்டிலேயே இருந்து கும்பிடு.”

அம்மம்மாவுக்கு அந்த ஊரைப்பற்றித் தெரியும். ஊருக்குள் அரசல் புரசலாய்க் கதை பரவினாலும் தன் பேத்தியைச் சூழவுள்ள அபாயத்திலிருந்து அவளைக் காப்பாற்றியாக வேண்டுமென்ற வேகத்தில் பேசினாள்.

“சரி அம்மம்மா, நான் போகேல்லை...” என்று மனம் இல்லாமலே

உரைத்துவிட்டு சித்தப்பாவை நாடிப் போனான் நயனி.

நரங்காயாமல் விரித்த கூந்தலோடு, தன்னை நோக்கி வந்த மகளைப் பார்த்ததும் பத்திரிகையைக் கீழே போட்டுவிட்டு கண்ணாடியை ஒரு முறை கண்களுக்கு மேலாக உயர்த்திப் பார்த்தபடி...

“வா நயனி எப்ப வந்தனீ...?” என்று வரவேற்றார் சித்தப்பா.

“என்ன சித்தப்பா யாழ்ப்பாணம் இப்பிடி மாறிப் போச்சு...?”

சித்தப்பா ஒரு வேதனைச் சிரிப்பை உதிர்த்தார்.

தமிழாசிரியரான சித்தப்பாவின் தர்க்கரீதியான கதைகள் அவளுக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அதனால் சித்தப்பாவோடு பேசிக் கொண்டே இருக்கலாம் போல் தோன்றுவதுண்டு.

“ஓவ்வொரு நாடும், நகரமும் கூட சில சில குறிப்பிட்ட காலங்களைக் கடந்துதான் நயனி செல்ல வேண்டியிருக்குது. அதிலை யாழ்ப்பாணத்துக்கு இது நல்ல காலமோ கெட்ட காலமோ? எல்லாம் அவரவர் மனதைப் பொறுத்தது நயனி.”

இப்படிச் சொன்னவர் அவளது மனத்தைத் துருவ முடியவில்லை. அவருக்கு விளங்கும் இளம் உள்ளங்களைப் புகிர சக்தி அவருக்குக் கொஞ்சம் கூடுதலாகவே இருக்கிறது. அதனால்தானோ என்னவோ அவரால் பிள்ளைகளுக்கு அதிகம் செல்லம் கொடுக்காமலும் அதிகம் கண்டிப்புக் காட்டாமலும் வளர்க்க முடிகிறது.

“முந்தி இருந்ததைக் காட்டிலும் மெலிஞ்சு போனாயம்மா...”

“நானோ?” அவள் லேசாய்ச் சிரித்தாள்.

அப்படியே சித்தப்பா மேலும் பேசிக்கொண்டே போனார். அவளுக்கு மனதில் இருக்கிற எல்லாவற்றையுமே கொட்டிவிட வேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் அவள் தன் மனதிற்கும் கொஞ்சம் அணை போட வேண்டியிருந்தது.

அன்று சித்தியின் சாப்பாடு மிகவும் சுவையாக இருந்தது. அம்மம்மாதான் சோறு புகட்டிவிட்டாள்.

ஆற அமர்ந்து வீட்டுச் சுகத்தைச் சந்தோஷமாய் அனுபவித்துச் சிரித்தாள் அவள். தம்பிகளோடு வாயடித்தாள். இனிப்புச் செய்யப் போவதாய்ச் சொல்லிக் கொஞ்சநேரம் அடுப்போடு மாரடித்துத் தேங்காய்ப்பூ இனிப்புச் செய்து வந்து எல்லோருக்கும் கொடுத்தாள். தானும் எச்சில் ஊறச் சாப்பிட்டாள். இடையிடையே தீவிரமாய் ஒரு யோசனை. மறுபடி கலகலப்பாகிவிட்டாள்.

இரண்டு நாள் வரை இனிமையாகவே சென்றது. அப்படியும் எல்லோரிடமும் ஒரு கலக்கம்.

அடுத்த நாள் எல்லோரும் நிற்கிற சமயத்தில் புறப்படுவதற்கான ஆயத்தங்களுடன் வந்தாள்.

“நா...ன்... போகப் போ... ற... ன்” மெதுவாய்ச் சொன்னாள்.

எல்லோர் முகத்திலும் அதிர்ச்சி. அந்தக் கலக்கம் விலகியிருந்தாலும் ஒரு கவலை முகத்தில் படர்ந்தது.

“எங்கை போவாய்...?”

“போகவேண்டிய இடத்துக்கு”

“போகப் போறியோ...?” அம்மம்மாவின் குரல் வாய்க்குள்ளேயே எழுந்து அடங்கியது.

“சித்தி நான் போறன்...”

“போறன் எண்டு சொல்லாதே போட்டு வாறன் எண்டு சொல்லு...” சித்தியின் குரலை மீறி அவளிடம் ஒரு வறண்ட சிரிப்பு.

“கவனமாய்ப் படியுங்கோ, படம் பார்க்காமல்...”

அக்காவின் வார்த்தைகளுக்குப் பதில் சொல்லமாட்டாமல் அவர்கள் நின்றிருக்க...

“போட்டு வாம்மா, கவனமா...”

சித்தப்பாவின் மென்மையான குரல் அவளை வழியனுப்பி வைத்தது. அவள் போய்விட்டாள்.

அம்மம்மா வாசல்படியோடு அப்படியே சாய்ந்துவிட்டாள்.

“நான் நம்பன்...” அம்மம்மா தான் கிரீச்சிட்ட குரலில் முதலில் கத்தினாள்.

“அம்மா... கொஞ்சம் மெல்லமா... மெல்லமா... எங்களுக்கு இரண்டு இளம் பெடியன் இருக்கிறான்கள்...”

ராசாத்தி வாய்க்குள்ள விக்கியபடி மெல்லிய குரலில் சொல்லவும் முடியாமல் மெல்லவும் முடியாமல் விழுங்கினாள்.

சித்தப்பாதான் உதயனில் படித்ததை விபரமாகச் சொன்னார்.

குமரன் பத்திரிகையை மெளனமாக வாசித்துவிட்டு வேலனிடம் கொடுத்தான்.

“அப்பா அது எங்கட நயனியக்காதான்...” வேலன் முணுமுணுத்தான்.

“இப்ப பேசாமலிருக்கிறதுதான் நல்லம்... அக்கம் பக்கம் கூட அவள் இஞ்சை வந்து நிண்டது தெரியவேண்டாம்...”

எவ்வளவோ இயல்பாகச் சொல்ல முனைந்தும் சித்தப்பாவின் உதடுகளில் ஓர் இறுக்கம் விரவிப் பாய்ந்தது.

“இஞ்சை இவ்வளவு சொந்தமெண்டு இருக்க அவன் ஆஸ்பத்திரியில் அனாதைப் பிணமா...”

அம்மம்மா முகம் கோணியபடி முலைக்குள் உட்கார்ந்துவிட்டா.

குமரனும் வேலனும் முகத்தைத் தொங்கப் போட்டபடி வெளிக்கிடாமல் இருந்தார்கள். ராசாத்தி அடுக்களைக்குள் அடிக்கடி யோசித்தபடியிருந்தாள். நாலு நாளாய் இறுக்கம் தளரவில்லை. ஐந்தாவது நாள் விடிந்த போது பக்கத்து வீட்டு ஒப்பாரிச் சத்தங்களேடு கிணற்றடியில் தண்ணீர் அள்ளப்போன புலனம், கிறுதி சுற்றி கிணற்றில் விழுந்து இறந்து விட்டாளாம்.

வேலன் போய்விட்டு வந்து சேதி சொன்னான்.

அம்மம்மா விறுவிடுவென்று எழும்பி பக்கத்து வீட்டுக்குப் போனா. முற்றத்தில் குழியிருந்த பெண்களை விலக்கிக் கொண்டு உள்ளே போனாள்.

“ஐயோ என்ற சைலம் விட்டிட்டுப் போட்டியோ... கூடிக்கூடிக் குலாவினதெல்லாம் விட்டிட்டுப் போகத்தானோ... என்ன பாவம் செய்தம் எண்டு இப்படித் தவிக்க விட்டிட்டுப் போனான்...” அம்மம்மா கேவிக் கொண்டிருந்தா.

“பக்கத்தில் ராசாத்தி உன்ற தாய் தேப்பனுக்கு நாங்கள் என்ன பதில் சொல்ல இப்படி விட்டிட்டுப் போட்டியே...”

தூரத்தில் விக்கிய சத்தம். இரண்டு பையன்களும் ஓரமாய் நின்று... மெல்ல உதிர்ந்த கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சித்தப்பா தொண்டைக்குள் விழுந்த முடிச்சை இறுக விழுங்கிக் கொண்டு... மனதுக்குள் ஓலமிட்டார்.

“ஐயோ என்ற மகளே உனக்காக வெளிப்படையாக அழக்கூட ஏலாமல், இதைன்ன கொடுமை...?”

படலையடியில் பறை பலமாய் முழங்கத் தொடங்கிற்று.

அம்மம்மாவுடையதும், ராசாத்தியுடையதும் குரல்கள் உச்சமாய் ஓங்கித் தளம்பின.

ஹோவென்ற இரைச்சல்... ஆரவாரம்... இங்கே

இவையெல்லாம் இல்லாமல்... ஆஸ்பத்திரிச் சுவச்சாலையில் தனித்த அமைதியான இருளுக்குள்... அவளது உடல்.

பிரியா குணராசா கலைப்பீட இறுதியாண்டு புவியியல் சிறப்பு மாணவி. கல்லூரி நாட்களிலேயே சிறுகதைகளை எழுதி பரிசு பெற்றவர். யாழ் இந்து மகளிர் கல்லூரி ஏடுகளான “பரிதி”, “பொன்விழா மலர்” ஆகியவற்றில் இவரது சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன.

முன்முருக்கு

பிரியா குணராசா

வெளித்திண்ணையில் அமர்ந்தபடி தோட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் வேணி. அந்திமாலை வேளையில் இயற்கையின் அற்புதக் காட்சிகளை அவளால் ரசிக்க முடியவில்லை. அவள் மனத்தில் நிம்மதி என்பது எங்கோ தொலைந்துவிட்டது. மனதில் பல்வேறு குழப்பங்கள். தெளிவாக அவளால் ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியாமல் தவிப்பதை அவள் முகத்தில் தெரிகின்ற குழப்பரேகைகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. அவளுடைய கவனம் முழுவதும் தந்தை நட்டு வைத்திருக்கும் இரு வெற்றிலைக் கொடிகளில் மேல் காணப்படுகின்றது.

மாவிட்டபுரம் என்றதும் முதல் மனதில் தோன்றுவது வெற்றிலைக் கொடிதான். ஏனெனில் ஒவ்வொரு வீட்டுத் தோட்டத்திலும் வெற்றிலைக் கொடிகள் முன்பு வளர்க்கப்பட்டன. அதன் ஞாபகமாகவே வேணியின் வீட்டுத் தோட்டத்திலும் இரு வெற்றிலைக் கொடிகள் வளர்க்கப்படுகின்றன. தோட்டத்திலே வேணியின் தந்தை வெற்றிலைக் கொடிகளிற்கு நீர் பாய்ச்சியவாறு அவற்றை உற்றுப் பார்த்தபடி நிற்பது வேணியின் கண்களுக்கு புலனாகின்றது.

செழிப்போடு காணப்படுகின்ற வெற்றிலைக் கொடிகளிலே ஒன்று முன்முருக்கையில் வளைந்தும், நெளிந்தும் பற்றிப் படர்ந்து காணப்படுகின்றது. முட்களுடன் கூடிய கடினத்தன்மை கொண்ட முன்முருக்கை கூட அவ்வெற்றிலைக் கொடிக்கு ஒரு தீங்கும் விளைவிக்காமல் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்கிறது. ஆனால் மற்றைய வெற்றிலைக் கொடியோ சிறிது தூரம் வரை முன்முருக்கையில் படர்ந்து விட்டுப் பின்னர் படர மறுத்துப் பிடிவாதம் செய்து கொண்டு அருகிலுள்ள கிளவ மரத்தில் தாவிப் படர முயற்சிக்கின்றது. இவற்றினை அவதானித்த வேணிக்குப் படர மறுக்கும் வெற்றிலைக்கொடி “தன்னைப் போல” என எண்ணிப் பெருமூச்சு விடுகிறான்.

இவ்விதமாக பலவித மனக்குழப்பங்களுடன் அமர்ந்திருந்த வேணியின்

சிந்தனையை மகிழ்ச்சியுடன் ஆரவாரம் செய்தபடி செல்லும் அவள் தங்கை சுமதியின் குடும்பம் கலைக்கிறது. மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்தைப் பார்த்த வேணியின் முகத்திலே ஆச்சரியக்குறி மேலோங்கி நிற்கிறது.

“என்ன விசித்திரம் இவர்கள் இருவரும் காலையில் பார்த்தால் பிரிந்து விடுவார்கள் போலிருந்தது. இப்ப எப்படி இவர்களால் ஒற்றுமையாகச் செல்லமுடிகிறது. தான் பார்ப்பது கனவா?” என ஒரு முறை தன்னையே கிள்ளிப் பார்த்துக் கொண்டாள் வேணி.

ஆம் அன்று காலையில் அலுவலகத்திற்கு செல்ல ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்த வேணியின் கவனத்தைச் சுமதியின் கணவன் சேகரின் கூச்சல் ஈர்த்தது.

“சுமதி... சுமதி மனுஷன் எவ்வளவு நேரமாய்த் தேத்தண்ணிக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது. குசினிக்குள் அப்படியென்ன பெரிய வேலை” என கத்தினான் சேகர்.

அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த வேணியின் மனது பொருமத் தொடங்கியது. “இவர் என்ன மனுஷர். இப்ப அவர் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார். சாவகாசமாய்ப் பேப்பர் பார்த்துக் கொண்டு கதைப்பதைப் பாரன். பாவம் சுமதி குசினிக்குள் கிடந்து அல்லாடுகிறார். அவளுக்குச் சமயலை விரைவாக முடிக்கவேண்டும் என்ற அவசரம். இவர் குசினிக்குள் போய் எடுத்துக் குடித்தால் என்ன வந்தது.” தனக்குள் முணுமுணுத்தாள் வேணி.

“என்னப்பா ஏன் பக்கத்து வீடுகளிற்கு கேட்கத்தக்கதாக கூச்சல் இடுகிறீர்கள். குசினிக்குள் கொஞ்சம் வேலையாய் இருந்தனான் இந்தாங்கோ அதைக் குடிச்சுப் போட்டு ஒருக்கா பிள்ளையளைக் கவனிக்கிறியளே. அவர்கள் இருவருக்கும் இன்று பள்ளியில் மாதப் பரீட்சை. தேவையான பொருட்களை மறந்து போய்விடுவார்கள்.” என வேண்டு கோள் விடுத்தாள் சுமதி.

“பிள்ளைகளோட மாரடிக்க என்னால் ஏலாது. நீயே கவனித்து அனுப்பு” என்றபடி பத்திரிகையில் முழுகினான் சேகர்.

“ஓம் ஓம் எல்லா வேலைகளையும் நான் ஒருத்தியே பார்க்க வேண்டும். பிள்ளைகளைக் கவனிக்கக்கூட இவரால முடியாது பெரிய வேலைதான் பார்க்கிறார்.” என முணுமுணுத்தபடி உள்ளே சென்றாள் சுமதி.

சுமதிதான் எவ்வளவு பொறுமைசாலி. அவளும் சேகருக்கு நிகராக படித்தவள். வேலைக்குப் போகிறவள் கூட. ஆனால் அவளுக்குத் தான் எவ்வளவு பொறுப்புக்கள். சுமைகள் வீட்டுவேலைகளையும் பார்த்து, இடையிடையே குடும்பத்தவர்களின் தேவைகளையும் கவனித்து,

வேலைக்குப் போவதென்றால் பாவம் எவ்வளவு கஷ்டம். அது பெண்களுக்குத் தான் புரியும் என இரக்கப்பட்டாள் வேணி.

“ஆண்களுக்கென்ன வேலைக்குப் போவதும் வருவதுமாக இருப்பினும். வீட்டில் தன்னால் இயன்ற உதவிகளையும் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருக்கா? அதுதான் இல்லாவிட்டாலும் தங்களை வேலைகளையாவது உபத்திரவம் கொடுக்காமல் செய்யும் எண்ணம் துளியேனும் இருப்பதில்லை. பெண்கள் என்றால் அடிமைகள். வீட்டு வேலைகள் அவர்களிற்கே உரியது. இதில் ஈடுபடுவது ஆண்களிற்கு இழுக்கு என்ற எண்ணம் கொண்டவர்கள்” என மனதினுள் திட்டித் தீர்த்தாள் வேணி.

அலுவலகத்தில் கூட வேலையில் அவளால் கவனம் வெலுத்த முடிய வில்லை. மனதினுள் பல கேள்விகள் எழுந்து அவை பாய்ந்தன. இந்தச் சமூகம் ஏன் இப்படி இருக்கின்றது? பெண்களைப் பல வழிகளிலும் அடக்க முனைகிறது. அடக்கம், பணிவு, அனுசரணை, பொறுமை எனப் பல முத்திரைகளை அவளுள் திணிக்கிறது. ஏன் இவை ஆண்களிற்குப் பொருந்தாதா? பெண்களுக்கும் ஓர் இருதயம் உண்டு என்பதை ஏன் உணர மறுக்கிறது. பெண்களைச் சாதாரண மனுஷியாகக் கூட எண்ணாமல் அவர்களை வெறும் இயந்திரங்களாக? ஊரும்... அது கூடப் பொருந்தாது. இயந்திரங்களுக்குக் கூட ஓரளவு ஓய்வு உண்டு. ஆனால் பெண்களிற்கு...? உம்.. காலத்தான் பதில் சொல்ல வேண்டும்” என எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டாள் வேணி.

கணவன் ஆனந்தனுடன் சண்டை போட்டுவிட்டு தந்தை வீட்டிற்கு வந்திராவிட்டால் அவளும் தான் சுமதியைப் போல பம்பரமாகச் சுழன்று கொண்டிருப்பாள். என்ன வாழ்க்கை அது. எண்ணும் போதே வேணிக்குச் சலிப்புத் தட்டியது.

வேணியின் புகந்த வீடு மாயியார், மாமனார், மச்சாள் எனக் கூட்டுக் குடும்பமாகும். மாமனாருக்குப் பத்திரிகையே உலகம். அனுசரணையற்ற மாயியார். சுயநலத்தின் மறு உருவமான மச்சாள். ஆனந்தனோ தாய் சொல் தட்டாத தனயன். இல்லாவிட்டால் சீதனமாகத் தந்தை கொடுத்த வீட்டில் இருவரும் தனிக்குடித்தனம் போவமா? எனக் கேட்டபோது வர முடியாது என்று கூறுவாரோ. அன்பு, ஆதரவு, அனுசரணையாக இருக்க வேண்டியவரே குடும்பத்தினரின் சொல்லுக்கு தலையாட்டுப் பொம்மையாக இருக்கையில் அவளின் விருப்பு வெறுப்புகளிற்கு இடமேது? சீய்... நரக வாழ்க்கை இது. அன்பு என்பதன் பொருளோ பணத்தான் என எண்ணும் வகையினர். வேணிக்கு வீட்டு வேலைகளில் மாத்திரமல்லாமல் வெளி வேலைகளிலும் கூட ஆனந்தன் துணை வரமாட்டான்.

அன்றொரு நாள் வழமை போல மாதாந்தம் தேவையான

பொருட்களை வாங்கி கையில் சுமக்க முடியாமல் சுமந்தபடி, சென்று கொண்டிருந்த வேணியைப் பழக்கமான ஒரு குரல் நின்று திரும்பிப் பார்க்கத் தூண்டியது.

“ஹலோ வேணி என்னைத் தெரிகிறதா?” எனக் கேட்டபடி, விக்டர் நின்றான்.

“ஹலோ விக்டர். எப்படி இருக்கிறீர்கள்” என மகிழ்ச்சியுடன் கேட்டாள் வேணி.

“சந்தோசமாக இருக்கிறேன் வேணி. இது என் மனைவி எஸ்தர். இது என் மகன் சியாம்.” எனத் தன்னருகில் இருந்த மனைவியையும், தோளில் இருந்த மகனையும் அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

“எஸ்தர் இது வேணி. என்னுடன் ஒன்றாக பல்கலைக்கழகத்தில் படித்தவ” என வேணியை மனைவிக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தான்.

பரஸ்பரம் அறிமுகமாகிய இரு பெண்களும் குடும்ப விவகாரங்கள் பற்றி அவசிக் கொண்டிருந்த வேளையில் “எஸ்தர் அந்தச் சாமான்களை என்னிடம் தந்துவிட்டுக் கதையும் உமக்குப் பாரமாக இருக்கும்” எனக் கூறியபடி மனைவியிடமிருந்து பையை வாங்கிக் கொண்டான் விக்டர். அந்த அன்பும் அனுசரணையும் வேணியின் கண்களில் தப்பவில்லை. சிறிது நேரத்தில் விக்டர் குடும்பம் விடை பெற்றுச் சென்றுவிட்டது. எனினும் வேணியின் மனது அவர்களையே சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. “என்ன அன்பான குடும்பம் எவ்வளவு அனுசரணையான கணவன். ஆனந்தமும் இவ்வாறு இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்.” என விக்டரை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாள் வேணி. “உம்... எஸ்தர் அதிர்ஷ்டசாலி” எனக் கூறியபடி நடந்தாள் வேணி.

கால்கள் பழக்கத்தினால் வீடு வந்து சேர்ந்தாலும் வேணியின் எண்ணங்கள் பல்கலைக்கழக வாழ்வின் இனிமையான நாட்கள் நோக்கி சென்றுவிட்டது. விக்டரும் அவளும் ஒரே வகுப்பில் கல்வி கற்றமையினால் இருவரிடையே நட்பு மலரக் கூடியதாக இருந்தது. அவர்கள் இருவரும் தான் எத்தகைய விடயங்களைப் பற்றி விவாதித்திருப்பார்கள். திருமண வாழ்க்கையில் பெண்களின் நிலமைகள் கூட விவாதிக்காமல் விட்டுவிடவில்லை. விக்டர் எவ்வளவு அனுசரணையானவன். பெண்களின் மென்மையான உணர்வுகளை மதித்து நடப்பவன். பெண் அடக்கு முறை ஒழிய வேண்டுமென வாதிடுபவன். விக்டரை எத்தனை முறை நான் வம்புக்கு இழுத்துப் பேசியுள்ளேன். அந்த உரையாடல் எவ்வளவு இனிமையானவை. ஒரு நாள் பெண்கள் அடக்கு முறை பற்றி விக்டர் காரசாரமாக விவாதித்த போது.

“இப்ப இப்படித்தான் சொல்லுவீர், கலியாணம் கட்டிய பின்னர்

நீரும் சராசரி ஆணாக மாறிவிடுவீர் விக்டர்” என நான் கேலி பேசிய போது.

“இல்லை வேணி என் வருங்கால மனைவியை நான் ராணி போல் வைத்திருப்பேன். அவள் மனம் கஷ்டப்பட விடமாட்டேன். அவள் என்னை நம்பித் தன் வாழ்க்கையைப் பிணைத்துக் கொள்பவள். அந்த நம்பிக்கையைச் சிதறடிக்கமாட்டேன். பரஸ்பரம் அன்போடு இருவரும் செயற்படும் போதுதான் திருமண வாழ்க்கை வெற்றி பெறும்” என ஆணித்தரமாகக் கூறினான் விக்டர். இவ்வாறு பல சந்தர்ப்பங்கள் விக்டரின் நல்ல குணங்களைப் புரிய வைத்தன. இருந்தபோதிலும் “தன் வருங்கால மனைவியாக நீர் தான் வரவேண்டும்” என விக்டர் கேட்ட போது வேணியால் சம்மதம் கூற முடியவில்லை. ஏனெனில் மதம் இருவரையும் தடுத்தது. சமூகத்தையும், தங்கையின் எதிர்காலத்தையும் எண்ணிப் பயந்தாள் வேணி. எனவே விக்டரின் வேண்டுகோளை நிராகரித்தாள். ஆனால் இன்று விக்டர் குடும்பத்தைப் பார்க்கும்போது வேணிக்கு ஏக்கமாக இருந்தது.

விக்டர் குடும்பத்தைச் சந்தித்த பின்னர் வேணிக்குத் தன் வாழ்க்கையின் இழப்புப் பெரிதாகத் தோன்றியது. எனினும் மனதைத் தேற்றிக் கொண்டு பொறுமையாக வாழ முயற்சித்தாள். எனினும் பொறுமைக்கும் ஓர் எல்லையுண்டல்லவா? வேணியின் பொறுமையைச் சோதிக்கும் சம்பவம் அன்று ஏற்பட்டது. அது அவள் வாழ்வின் பாதையையே திசை திருப்பிவிட்டது.

அன்று வேலைக்குச் சென்ற வேணியால் வேலையில் ஈடுபடமுடியாத படி தலையிடையும், காய்ச்சலும் போட்டு வாட்டி, பொறுக்கமுடியாமல் அரை நாள் லீவு போட்டுவிட்டு வீட்டிற்கு வந்தாள். வீட்டிற்கு வந்தவளைப் பார்த்த மாயியார்,

“ஏன் ஒபீஸ் போகவில்லையே?” என கேட்டாள்.

“எனக்கு ஒரே தலையிடையும் காய்ச்சலும். அதுதான் லீவு போட்டுவிட்டு வந்தனான்” என்று வேணி வசனத்தை முடிக்க முன்னமே,

“அரை நாள் லீவோ காசை வெட்டப் போகிறார்கள்” என முணுமுணுத்தபடி உள்ளே சென்றுவிட்டாள் வேணியின் மாயியார். மாயியின் கடு சொற்கள் வேணியின் இதயத்தைத் தாக்கின. ஒரு கப் தேநீர் தரவேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லை. காசு, காசு அதுதான் பெரிசு என எண்ணியவளுக்கு அழுகை வந்தது. அழுதபடி வந்து படுத்தாள். எப்படியோ நேரயின் உபாதையினால் தூங்கிவிட்டாள். வேணியின் ஆழ்ந்த தூக்கத்தை வெளியே கேட்ட பேச்சுக் குரல்கள் எழுப்பிவிட்டன.

“என்ன எல்லோரும் பேசாமல் இருக்கிறீர்கள். வேணி வேலையால் வந்திட்டாவா?” எனக் கேட்டபடி வந்தமர்ந்தான் ஆனந்தன்.

“ஓம்.ஓம். மகாராணியார் மத்தியானமே வந்திட்டா. வந்தவஇன்னும் நித்திரையால் எழும்பவில்லை” என நக்கலாகக் கூறினாள் வேணியின் அருமை மைத்துனி.

இப்பேச்சுக் குரல்கள் வேணியின் மனதில் சுருக்கெனத் தைத்தன.

“நித்திரையோ இந்த நேரத்திலேயோ? நான் போய்ப் பார்க்கிறேன்” என்று கூறியபடி படுக்கை அறையை நோக்கிச் சென்றான் ஆனந்தன்.

“என்னப்பா ஏன் படுத்திருக்கிறீர்? வேலையால் அரை நேரத்தோடு வந்திட்டீர் போல” எனக் கேட்ட ஆனந்தனின் குரலில் அன்பிற்குப் பதில் விசாரிக்கும் தொனியேமேலோங்கிக் காணப்பட்டதை வேணியால் உணர முடிந்தது.

“ஓம். எனக்குச் சரியான தலையிடையும் காய்ச்சலுமாய் இருந்தது அதுதான்...” என வேணி கூறி முடிக்கும் முன்பே

“தலையிடக்கே யினக்கெட்டு வீவு போட்டனீர்? இரண்டு பனடோலை போட்டிருந்தால் சரியாகியிருக்கும். சரிசரி எழும்பி எனக்குத் தேநீர் போட்டுத் தாரும். இன்றைக்கு எனக்குச் சரியான வேலை. அதுதான் களைப்பாய் இருக்கு. கொஞ்சநேரம் படுக்கப் போறன்” என்றபடி கட்டிலில் வந்தமர்ந்தான் ஆனந்தன்.

வேணியால் இங்குள்ளவர்களின் போக்கை எண்ணுகையில் தாங்க முடியவில்லை. அவ்வேளையில் வேணியால் விட்டரை நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. கம்பசில் ஒரு நாள் இப்படித்தான் வேணி தலையிடி தாங்க முடியாது துடித்த போது விட்டர் செய்த உதவி கண் முன் தோன்றியது. இவள் கஷ்டப்படுவதைப் பார்த்துவிட்டு கண்டனக்குச் சென்று பனடோலும் தேநீரும் வாங்கி வந்து உபசரித்ததையும், அன்பாகப் பேசியதையும் எண்ணும் போது மனதிற்கு எவ்வளவு இதமாக இருந்தது என பழைய நினைவுகளுடன் இருந்தவளின் சிந்தனையை ஆனந்தனின் குரல் நிஜத்திற்கு கொண்டு வந்தது.

“என்ன வேணி பகல் களைவே நான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன் நீர் பேசாமல் படுத்திருக்கிறீர். போய் தேநீர் போட்டுக் கொண்டு வாருமன்” எனச் சற்றுக் குரலை உயர்த்தினான் ஆனந்தன்.

“ஏன் அப்பா கத்துகிறீர்கள். என்னால் எழும்பக் கூட முடியவில்லை தலை சரியான பாரமாக கனக்கிறது. உடம்பும் கொதிக்குது. ஒருக்கா ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் வருவமே” என மெல்லிய குரலில் கேட்ட வேணிக்கு...

“மனுஷன் களைச்சுப் போய் வந்திருக்கன். தேநீர் போட்டுத் தருவம்

என்ற நோக்கமில்லை. சின்னத் தலைவலிக்கு ஆஸ்பத்திரிக்கு போகவேணும். எல்லாம் காசுக்குப் பிடித்த கேடு” என ஆனந்தனின் சுடுசொற்களே கிடைத்தன.

“உங்களால் கூட்டிக் கொண்டு போகாவிட்டால் சுமமா கதைக்காதீங்கோ. காசுக்குப் பிடிச்ச கேடாம். நானும் தான் உழைக்கிறேன் என்றதை மறந்து போட்டு கதைக்கிறீங்கள். உங்களுக்கு என்னைவிடத் தேநீர்தான் முக்கியமாய்ப் போய்விட்டது. நீங்களே போட்டுக் குடியுங்கோ? நானும் மத்தியானத்திலிருந்து ஒன்றும் சாப்பிடவில்லை. அது பற்றி விசாரித்தீர்களா? அன்பாக ஒரு சொல்லேனும் கதைக்கிறீர்களா? சரியான கயநலம் பிடிச்ச மனுஷன் நீங்கள்” என பதிலுக்க கூச்சலிட்டாள் வேணி.

“என்ன சொன்னீர். நான் போட்டுக் குடிக்கிறதோ? நான் என்ன வேலைக்காரனோ உமக்கு? வாய் நல்லா நீண்டு போய்விட்டது. எல்லாம் படிச்ச தியிர். உழைக்கிறேன் என்ற ஆணவம். அடக்கம் என்பது துளி கூட இல்லை.” என்று ஆனந்தனின் குதர்க்கமான பேச்சு வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்சியது போல வேணியின் நெஞ்சில் பாய்ந்தது.

“உண்மையைச் சொன்னால் படிச்ச தியிர் என்று அர்த்தமா? அப்ப படிக்காதவளாக வீட்டில் அடங்கி இருக்கும் பெண்ணாகப் பார்த்து கட்டியிருக்கலாமே? உங்களுக்கு அழகான படிச்ச உழைக்கிற பொம்பிளையும் வேணும். அடக்கமாம்... அடக்கம்... பெரிசாக் கதைக்க வந்திட்டார்” என பொருயித் தள்ளினாள் வேணி.

“ஏய் வேணி கனக்கக் கதைக்கிறீர். எனக்கு கோபம் வந்தால் என்ன செய்வேன் என்று எனக்குத் தெரியாது. முதல்வ இங்கிருந்து வெளியில போ...” என பற்களைக் கடித்தபடி வார்த்தைகளை உதிர்த்தான் ஆனந்தன்.

“ஓம் போகத்தான் போறன். இந்த நரகம் பிடிச்ச வாழ்க்கை எனக்கு வேண்டாம். அன்பில்லா உங்களோட வாழ்வதைவிட தனியாக வாழலாம். நான் அப்பா வீட்டிற்கு போறன்.” எனக் கோபத்துடன் கூறியபடி வெளியேறினாள் வேணி.

அங்கிருந்து நேராகத் தந்தை வீட்டிற்கு வந்த அவளது முகத்தைப் பார்த்த சுமதிக்கு கலக்கமாக இருந்தது.

“என்னக்கா ஏன் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறாய்? அத்தான் வரவில்லையா? நீ தனியாகவா வந்தாய்?” எனப் பல கேள்விகளை அடுக்கினாள் சுமதி.

“ஓம் தனியாகத் தான் வந்தனான். அவர் இனி வரமாட்டார்.” என அழுத்தமாகக் கூறிய படி அறைக்குள் சென்று முடங்கினாள் வேணி.

அன்று வந்தவள்தான் மூன்று மாதங்களாகத் தந்தையுடன்

இருக்கிறான். தனது வாழ்க்கையில் கடந்து போன கசப்பான நினைவுகளில் மூழ்கியிருந்தவளின் கவனம் மகிழ்ச்சியுடன் திரும்பி வந்த கமதியின் பால் திரும்பியது. தன் மனதில் எழுந்த போராட்டங்களிற்கு விடை காணும் பொருட்டுக் கமதியிடம் நேரடியாகவே கேட்டுவிட்டாள். அதற்குச் சுமதி,

“வாழ்க்கை என்றால் என்ன ஒரு அட்ஜெஸ்ட்மென்ட் தானே. இதைப் புரிந்து கொண்டு நடந்தால் பிரச்சினையில்லை. நான் கோபமாக இருந்தால் அவர் மெளனமாகி விடுவார். அவர் கோபமாக இருந்தால் நான் மெளனமாகி விடுவேன். இவ்வாறு விட்டுக் கொடுத்து நடந்தால் பிரச்சனை இல்லை. நீ ஒன்றில் அத்தானுடன் இணைந்து அவர் பக்கம் சென்றிருக்க வேண்டும். இல்லை அவரை நாளடைவில் உன் பக்கம் திரும்பியிருக்க வேண்டும். சேகர் முதலில் அப்படித்தான் இருந்தார். நான் இப்ப நல்லா திருத்திவிட்டேன். சில நேரம் கத்துவார்தான், ஆனால் நான் சொன்னால் கேட்டு நடப்பார். ஒன்றை நீ மனதில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். நம் வாழ்க்கை எங்களை மட்டுமல்ல எங்கள் குழந்தைகளின் எதிர்காலத்தையும் பாதிக்கும் என்பதை மறக்கக்கூடாது. மேலும் இது என்ன வெளிநாடா? விரும்பியவுடன் விலத்திக் கொள்ள? சமூகம் ஏற்றுக் கொள்ளுமா? என்னைப் பொறுத்தவரை அட்ஜெஸ்ட்மென்ட் தான் வாழ்க்கை என்பேன்” எனக் கூறியபடி சென்றுவிட்டாள் சுமதி.

சுமதி கூறியவற்றைச் சிந்தித்தபடி திண்ணையிலேயே அமர்ந்திருந்தாள் வேணி. அவள் மனதில் பலவிதமான எண்ண ஓட்டங்கள். சுமதி கூறுவது போல வாழ்க்கை என்பது அட்ஜெஸ்ட்மென்ட் தானே? அப்படியானால் அட்ஜெஸ்ட்மென்ட் என்பது இருவரையும் பொறுத்த விடயமல்லவா? ஒருவர் மட்டும் அப்படியிருந்தால் சரியாகிவிடுமா? இரண்டு கையும் தட்டினால்தானே சத்தம் வரும். வாழ்க்கைக்கு அடிப்படை அன்பு தானே? அன்பில்லாதவருடன் எப்படி வாழ முடியும். நான் தான் குழம்பி இருக்கிறேனா? விக்டருடன் அவரை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தது தவறா? அதனால்தான் சிறு தவறுகள் கூடப் பூதாசுரமாகத் தெரிகிறதா? எனப் பலவிதமான சிந்தனைகளினால் அவைக்கழிந்தாள் வேணி.

“இல்லை இல்லை அவர் என்னிடம் உண்மையாக அன்பு செலுத்தியிருந்தால் ஏன் இந்த நிலைமை ஏற்படப் போகிறது. வேண்டாம். அன்பில்லாதவருடன் இனி வாழ்வதில் அர்த்தமில்லை” என ஒருமுறை தலையைச் சிலுப்பி எண்ணவேண்டாததைத் தடை செய்து கண்களை முற்றத்தின்பால் திரும்பினாள்.

அங்கு வெற்றிலைக் கொடிகளையே உற்றுப் பார்த்தபடி தந்தை நிற்பது தெரிந்தது. சிறிது நேரம் யோசித்துக் கொண்டிருந்தவர் ஒரு ஸ்டூலை எடுத்து வந்து கிளவ மரத்தின் கீழ் போட்டு அதன் மேல்

ஏறினார். ஏறியவர் கிளவ மரத்தில் படர்ந்திருந்த வெற்றிலைக் கொடியின் நார்கள் சிதையாமல் மெதுவாகப் பிரித்தெடுத்து முள்முருக்கையின்மீது படர விட முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தார். அதனையே யோசனையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வேணியின் கண்களில் படலையைத் திறந்து கொண்டு ஆனந்தன் தன்னை நோக்கி வருவது தெரிந்தது. வந்தவன் கண்களில் அன்பும் அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்கும் தன்மையும் தெளிவாகத் தெரிந்தன. வேணியின் மனதில் அவளை அறியாமலே சந்தோசப் பூக்கள் பூத்தன.

மாத்னி சிவபாலசிங்கம் கலைப்பீட இறுதி வருட மாணவி. இவரது புனைபெயர் நர்த்தனம். 1993 இல் எழுதத் தொடங்கிய இவர் இதுவரை பன்னிரண்டு சிறுகதைகளை எழுதியதோடு பல பரிசில்களையும் பெற்றிருக்கிறார்.

அப்பா பெயர்...

நர்த்தனம்

டேய் சுந்து! நேற்றைய சிகரட் பைக்கர் கிடக்குதாடா... வேணுவெண்டா வா, போறவழியில குமாரசாமி கடையில ஊதிட்டுப் போகலாம்” என்றபடி சுந்து என்கிற சுந்தரலிங்கம் ஸ்கூட்டரில் ஏறி ஸ்டார்ட் செய்தான்.

“நில்லடா! இதோ நானும் வந்திட்டன்” கூவியபடி ஓடிவந்த கணேசன் அவசரமாகப் பின் சீட்டில் தொத்திக் கொள்ள ஸ்கூட்டர் காங்கேசன்துறைப் பிரதான வீதி நோக்கிப் பறந்தது.

“எங்கடா இண்டைக்கு டியூட்டி? கம்பஸ் பக்கம் செஸ் விளையாடலா? இல்லை அந்த ரியூட்டரிப் பக்கமா?” கேள்வி கேட்டு அரித்த கணேசனை “கம்மா இருடா” என்று அடக்கிவிட்டுத் திரும்புகையில் ஒரு கிழம்... நல்லவேளை அவசரமாக அவன் போட்ட பிரேக்... சர்ரென்று ரயர் தேய்ந்த சத்தத்தில் வீதியால் போன குழந்தையொன்று திடுக்கிட்டுப் பார்த்தது.

“அப்ப சொல்லடா! இப்ப எங்கடா போறம்?” இவன் கேட்டுக் கொண்டிருந்த போதே வண்டி நல்லூரைத் தாண்டிவிட்டது.

“டேய் கணேஸ்! என்னை நேற்று எப்படிக்கே கேள்வி கேட்டாங்கள் பாத்தியே... தந்த டிக்கர் புத்தகமும் அப்படியே கிடக்கடா. இது எப்ப வித்து... எப்ப காசு சேர்த்து நாங்கள் எப்ப நூல் வெளியிட்டு” அவன் முடிக்க முன்னர் பட்டாசாய் வெடித்தான் கணேஸ்.

“சரிதான் போப்பா... ஏதோ நீர்தான் புத்தகம் வெளியிடுகிற மாதிரி” கேலி செய்தவனை அடக்கியபடி சுந்தர் தொடர்ந்தான்.

“ஆமாண்டா நாங்கள் வெளியிடேல்லை. மன்றத்துக்காரன் தான் வெளியிடுகிறான். அதுக்குப் பிறகு விழா. விழா முடிந்ததும்... நேற்று அடிச்சமே? அந்த மாதிரி ‘ஒரு பெக்’ ஒத்துப் பாடிய கணேஸ் நாக்கைச் சப்புக் கொட்டினான்.

“டேய் சுந்தர் ஒருக்கா பிரேக் அடடா” சந்தியின் திருப்பத்தில்

கத்தினான் நண்பன். அவன் சுட்டிக் காட்டிய இடத்தில் சுந்தரின் பார்வையும் பதிந்தது. புதிதாக ஓட்டப்பட்டிருந்த அந்த சினிமா போஸ்டரில் இளம் நடிகை ஒருத்தி தாராளமாகவே ஆடை குறைப்புச் செய்து... ஆண்களின் இச்சைகளைக் கிளறுவதாய்...

“டேய்...டேய் சுந்தர், ராஜா தியேட்டரில் உதைப் பார்த்தால் எப்படியிருக்கும் தெரியுமே?”

“என்ன சொன்னாய்?” சிகரெட்டைப் பத்த வைத்தபடி சுந்தர் கேட்டான். அவன் கவனம் முழுவதும் இரட்டைப் பின்னலிட்டு, வெள்ளையுனிபோமில் மிரண்டபடி வீதியைக் கடக்கும் பாடசாலை அழகியீது பதிந்திருந்தது.

“உஸ்... நான் படத்தைச் சொன்னேன்டா...”

“ஓ அதுவா, பார்க்கலாமே” ரசனையின்றிச் சொன்னான் சுந்தர்.

“என்னடா உசாரில்லாமல் கதைக்கிறாய்... டேய் மச்சான்! உனக்கென்னடா நடந்தது?”

கேட்ட கணேசை ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்தான் சுந்தர். அவன் முகத்தில் மெல்லியதோர் கலக்கம் தெரிந்தது. “பின்னை என்னடா? கூட்டமும் கூடிப் புத்தகமும் வெளியிடுறதாய் தீர்மானமும் எடுத்தாச்சு. ஆளுக்கொரு டிக்கர் புத்தகம். பத்தாக்குறைக்கு என்ற லட்சணத்தில் என்னடா விளம்பரம் சேகரிக்கிற பொறுப்பு வேற” சொன்னபடி பெருமூச்சு விட்டான். “வாற கிழமை காசு முழுவதும் கட்ட வேணும். இல்லை எண்டால் என்னை ஒருவனும் மனிசனாவே மதிக்க மாட்டான்கள்”

“ஆமா இப்ப மட்டும் எப்படியாய்?”

“என்னடா சொன்னீ?” வண்டியின் இரைச்சலையும் மீறி இவன் கூவிவிட்டான்.

“கோவிக்காதையடா சுந்தர். ஏற்கனவே உன்னை என்னைப் பற்றி வளாகத்தில் என்ன பேசுறாங்கள் தெரியுமே?”

“என்ன சரியான தண்ணிச் சாயி எண்டா? ஏண்டா நாங்கள் எப்பவாவது எங்கடா சிலவில தண்ணி அடிச்சிருக்கிறமாடா? நேற்று வெல்கம் பார்க்கடி வைச்சவங்கள். நல்லாச் செவ்வழிச்சாங்கள். நாங்களும் குடிச்சம்... தலை தெறிக்க ஆடினம். அது தப்பாடா?...”

“அதுவும் சரிதான்டா. ஏன் சுந்தர் இப்ப எங்க பயணம் போறம்?”

“ஏன் ரவுண் வரைக்கும் தான். அங்க முக்கியமான ஒரு புள்ளியிட்ட விளம்பரம் கேட்கப் போறம்”

‘முன்னை... பின்னை தெரியாதவை போய் விளம்பரம் கேட்டா

அவங்கள் சம்மதிப்பாங்களா? எனக்கெண்டா நம்பிக்கையில்லை.

‘ஏண்டா நாங்க என்ன கம்மர தெருவால போறவங்களா? யூனிவேசிட்டி மாணவர்களா...’ என்றான் சுந்தர்.

‘சரிதான் போடா... போன வாரத்தானே வரப்பிரகாஷ் வாரம் கொண்டு டாடினாங்கள் மறந்து போச்சுதா? பேப்பர்காரன் எப்படியெல்லாம் எங்களைக் கிழிச்சு... கூறுபோட்டு எழுதினாங்கள். போதாத குறைக்கு வேலஸ் கொலிஜ் பக்கம் கெல்ந் நடக்க நாங்கள் அங்க போக... சனம் விவரமறிஞ்சு துரத்த மச்சி.. உன்ர ஒரு செருப்பு கூட துலைஞ்சுது... ஞாபகமே’ என்றான் கணேஷ்.

‘எங்களுக்குத் துடைப்பத்தால் தான் பூசையோ... அப்பனே பிள்ளையாரே நீதான் காப்பாத்தணும்’ இரண்டு கைகளையும் தூக்கி அபிநயித்தான்.

ஒரு கணம் சுந்தரும் திடுக்கிட்டான். எனினும் முன் வைத்த காலைப் பின் வைப்பதில்லை. இயல்பில் பிடிவாதக்காரன் அவன்.

‘கம்மர இரடா...’ என்றபடி நண்பனை அடக்கினான்.

குறோட்டன் செடிகளுக்கு மத்தியில் குட்டிப் பங்களாவாய் அந்த வீடு காட்சிதர... மெல்லக் கேற்றறைத் திறந்து அழைப்பு மணியை அழுத்தி விட்டுக் காத்திருந்தனர். திறந்திருந்த ஒற்றை ஜன்னலூடாக ஓர் உருவம் எட்டிப் பார்த்தது. மெல்லக் கதவைத் திறந்து கொண்டு அது வெளியே வரவும் நிமிர்ந்து பார்த்த இருவரும் முகம் வெளிறின. வந்தவர்களுக்குப் பயத்தில் என்ன கேட்பதென்றே புரியவில்லை.

‘ஆர்...ஆர் வேணும் உங்களுக்கு?’

கணேஷ் சுந்தரைப் பார்த்தான். ஏன்டா சொல்லேன் என்றது அவன் பார்வை.

சுந்தர் சமாளித்தபடி ‘யிஸ்டர் திருநாவுக்கரசு...’

‘ஓ... அப்பாட்டையா? உள்ளுக்கு வாங்கோ’ அழைத்தபடி உள்ளே சென்றவள் சிரும்பி வரவில்லை. இருவருக்கும் முன் மேல் இருந்தது போன்ற தவிப்பு. முதல்நாள் சுந்தர் சிகரட் புகையை முகத்துக்கை ஊதி இன்சல் பண்ணியிருந்தான். இண்டைக்கு தகப்பன்காரரிட்டை விளம்பரம் கேட்க வந்தாச்சு.

சில நிமிடங்கள் விழுங்கப்பட்ட நிலையில் அந்தப் பெரியவர் வெளியே வந்தார். ஓர் உபசரிப்புக்காய் இவர்கள் எழுந்து நின்றார்கள்.

‘இருங்கோ... இருங்கோ’ உபசரித்தபடி கதிரையில் அமர்ந்தவர் அந்த இருவரையும் நன்கு அளந்து கொண்டார்.

பிறகு ‘தம்பியவை வந்த விஷயம்?’

‘அது ... அது வந்து சேர்... நாங்கள் ஒவ்வொரு வருஷமும் வணிகமலர்’ என்ற புத்தகம் வெளியிடுகிறம். அதுக்கு நீங்கள் ஒரு விளம்பரம் தந்தால் பெரிய உபகாரம்’

பெரியவர் சுந்தரை இடைமறித்தார். சிறிது யோசித்தார்.

‘‘தம்பி உம்மை எங்கையோ ... பார்த்த மாதிரி... உம்மட பேர்?’’

‘சுந்தரலிங்கம்... அப்பா திருகோணமலையில் மாவட்ட நீதிமன்றத்தில பதிவாளர்... ஏ.ரி. கனகரட்ணம் எண்டால்...’

‘ஓ...சரி சரி நான் நினைச்சது சரிதான். தம்பி அப்பா இப்போ எப்படி இருக்கிறார்.. பார்த்துக் கிட்டத்தட்ட ஏழெட்டு வருஷம் இருக்கும். அருமையான மனுஷர். என்ர பாலிய சிநேகிதரல்லோ... தம்பி இப்ப உம்மைப் பார்க்க அவற்றை ஞாபகம் வருது..’

விசிடத்தபடி அவர்கள் விரைந்து கொண்டிருந்தனர். கணேஷ் பெரிதாய்ச் சிரித்தான். ‘ஏன்டா சிரிச்சே?’ ‘‘சுந்தர் கோபமாய்க் கேட்க, ‘‘இல்லை... அப்பாவின்ரை பெயரை எவ்வளவு பெருமையாய்ச் சொன்னாய்... உன்ர எதிர்காலத்தை நினைச்சன். உன்ர பிள்ளை இத்தனை பெருமையாய் உன்ர பெயரை... நினைச்சன் சிரிப்பு வந்தது.’’

கரவெட்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட துரைராசா அருந்தவசீலன் யாழ். பல்கலைக்கழக மூன்றாம் வருட தமிழ்ச் சிறப்புக் கலை மாணவர். துரைசீலன் என்ற பெயரில் சஞ்சீவி, வீரகேசரி, தினமுரசு ஆகிய பத்திரிகைகளில் கவிதைகள் எழுதி வருகின்றார். சிறுகதைத் துறையில் மிகுந்த ஆர்வம் உள்ளவர். இக்கதை அவரது கன்னி முயற்சி.

சீதனக் கவசங்கள்

அருந்தவசீலன்

6 ம் டும் - எனக் கேட்ட ஷெல் சத்தத்தோடு அதிகாலையிலேயே நித்திரை விட்டு எழுந்தார் ஓவசியர் கந்தசாமி. 'கெதியா முகம் கழுவிவிட்டு வாங்கோ நீ குடிக்க' என்ற மனைவி கமலாவின் குரலைக் கேட்டதும் கந்தசாமி வேகம் இரட்டிப்பாக, வேப்பங்குச்சியால் பல்லைத் துலக்கியபடி முற்றத்தில் புதிதாய்ப் பூத்த பூக்களின் புன்னகையில் தன்னை மறந்து நின்றார்.

அப்பொழுது கேற்றடியில் ஓர் இளம் பெண்ணின் உருவம் தென்பட உற்று நோக்கினார் கந்தசாமி. "ஆருது?" "நான் தான் அப்பா மைதிலி கேற்றைத் திறவுங்கோ."

மைதிலி கந்தசாமியின் கடைக்குட்டி. பதினெட்டு வயது. பனிக்கட்டி மனது. ஓ.எல். பாஸ் பண்ணி ஏ.எல். படிக்கும் பொழுது இடையில் காதல் பாடத்தையும் மயூரனிடம் படித்து விட்டாள்.

ஏ.எல் படிக்க ரியூசனுக்குச் சென்ற வழியில் மயூரனின் காதல் வலையில் சிக்கி சந்தர்ப்ப வசத்தால் தன்னை மறந்து தன் நாமம் மறந்து மூன்று மாதமாக உள்ளத்தையும் மூன்று நாட்களாக உடலையும் மயூரனிடம் இழந்தவள்தான் மைதிலி.

"எந்த முகத்தோடே இஞ்சை வந்தாய். கண்டவனையும் காதலிக்கிறது. கொண்டதே கோலம் எண்டு ஓடுறது. திரும்பி வாறது ஏன் வந்தனீ சொல்லு."

"அப்பா என்னை மன்னியுங்கோ. நடந்ததெல்லாம் நடந்து முடிஞ்சது. இப்ப கேற்றைத் திறவுங்கோ. நோட்டில் சனம் வரப் போகுது."

"கமலம் இஞ்சை யார் வந்து நிற்கிறது எண்டு பார்."

மைதிலியே எடியே உனக்கென்னடி குறை வச்சம். மூன்று

அண்ணன்மார் லண்டனிலே இருந்து களைகளையாய் அனுப்பிறார்கள். உன்னை பெயரிலே எத்தனை வட்சம் பாங்கில கிடக்கு!"

"ஏன் நான் ஓவசியராக இருந்து உழைச்ச காச கொஞ்சமே எவ்வளவை வெட்டி இருப்பன் கொத்தியிருப்பன்."

"உனக்கொரு கலியாணம் செய்ய நாங்கள் எத்தனை கோட்டை கட்டி இருப்பம்."

"நான் வந்திட்டன் தானே இனி என்ன?"

"இப்ப கேற்றைத் திறவுங்கோ அம்மா" என மைதிலி கேட்கும் போது கிழக்கு வானத்தில் சூரியன் மெல்லச் சிரித்தான்.

"என்னப்பா செய்வம் திறப்பமோ விடுவமோ?"

"சரி மைதிலி உள்ளே வரட்டும்."

மைதிலியின் பாதம் மீண்டும் வீட்டுப் படிக்குள் வந்தது. மைதிலியை கண்டதும் வாலை ஆட்டிக் கொண்டு நின்றது பப்பி.

கமலா மைதிலியைக் கட்டி அழுதாள். "அண்ணனைவை அறிஞ்சா வெட்டிப் போடுவாங்கள். என்ன பிள்ளை நடந்தது. ஏன் வந்தனீ?"

"ஐயோ அம்மா நான் நல்லா ஏமாந்து போனேன். முன்பின் தெரியாத பக்கத்து ஊர் மயூரனைக் காதலிச்ச நாள் மாண்டு போனேன். அவனோட நான் இனி வாழ ஏலாது அது தான் நான் வந்திட்டன்."

"மயூரனைக் காதலிக்கும் போது சொன்னவன், தான் கம்பசில படிக்கிறான். அப்பா கடை வைச்சிருக்கிறார் என்று மூன்று நாள் அவனோட இருந்த பொழுது தான் தெரிஞ்சது. அவன் ஓ.எல்.எல். பாஸ் பண்ணவில்லை எண்டு. தகப்பன் சந்தையில் தான் வியாபாரம் செய்யிறார். மயூரன் ஒரு குடிகாரன். இரவில் வந்து என்னோடும் மாளம் போடுவான். மயூரன் நல்லாய்ப் புகையும் பிடிப்பான். அவன் சொன்னான் உன்னைப் போல எத்தனை பேரைக் கண்டிருக்கிறான் என்று ராத்திரி அவனுக்கும் எனக்கும் ஒரே சண்டை அவனைக் கைகழுவிவிட்டு வந்திட்டன்."

"சரி நீ குளிச்சிட்டு கவாயிக்குப் பூ வை" என்று கூறிவிட்டு கந்தசாமியார் கமலாவுடன் ரகசியம் பேசிய போது மதிலில் ஒரு தலை தெரிந்தது. 'மைதிலி வந்திட்டாளே! மைதிலி வந்திட்டாளே பொடியினும் வந்தவனே' எனப் பக்கத்து வீட்டு பரமசிவம் கேட்ட பொழுது கந்தசாமி அகோரப் பார்வை பார்த்ததும் பரமசிவத்தின் முகம் மறைந்தது.

"இஞ்சருங்கோ மைதிலிக்கு உடனடியாக ஒரு கலியாணம் செய்ய வேணும். நல்ல குணமுள்ள, வடிவான உத்தியோக மாப்பிள்ளையாய் பாருங்கோ."

‘அவளுக்கு நல்ல ஒரு வாழ்க்கை அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும்’ எங்களுக்கு இருக்கிற காணி யூயி வீடு வாசல் நகை நட்டு பணம் பொருளுக்கு யார்தான் வரமாட்டான்.’

“காசைக் காட்ட எலும்பைக் கண்ட நாய் யாதிரி எல்லோரும் ஓடி வருவாங்கள். எதுக்கும் முந்திக் குறிப்புக் கொடுத்த தரகரிட்டைப் போட்டு வாங்கே.”

“சரி ரீ யைக் குடித்துவிட்டுப் போறன்” என்ற கந்தசாயி அவசரமாய் முகம் கழுவி வெளிக்கிட்டார்.

ரீ யைக் குடித்ததும் மோட்டார் சைக்கிளில் புறப்பட்டார்.

”முருகா! கலியாணம் நல்லபடியாக மைதிலிக்கு நடக்க வேண்டும். கலியாணத்தைப் பெரிசா நடத்திக் காட்ட வேண்டும்” எனத் தனக்குத் தானே கூறியபோது, “என்னம்மா யோசிக்கிறியள்” எனக் கேட்க “உனக்கு உடனடியாக திருமணம் செய்யப் போறம் நல்ல இடத்தில சம்மதம் தானே?” எனக் கேட்க தலையை ஆட்டினாள் மைதிலி.

அந்த நேரத்தில் கந்தசாயியின் மோட்டார் சைக்கிள் சத்தத்தில் கந்தசாயி வருவதை கமலா உணர்ந்தாள். “மைதிலி நீ உள்ளே போ அப்பா வாரார்!” என்றதும் மைதிலி உள்ளே போனாள்.

“போன காரியம் என்ன?”

”கந்தசாயி வெற்றி வெற்றி டொக்டர் பெடியனை ஒழுங்கு படுத்திப்போட்டு வாறன். சாதகமும் பொருந்திவிட்டது. தரகரும் நானும் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்குச் சென்று மாப்பிள்ளையோடையும் கதைச்சிட்டு வாறம்”.

“மாப்பிள்ளையின்ர தாய்க்கும் தேப்பனுக்கும் பூரண சம்மதம். மாப்பிள்ளைக்கும் இந்தக் கலியாணத்தில் நல்ல விருப்பம்.”

“சீதனம் இருபத்தைஞ்சு லட்சம் கொழும்பில் ஒரு வீடு வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். ஒரு காரும் வாங்கிக் கொடுத்தால் உடனேயே தாலி கட்டுவதாய் மாப்பிள்ளையின் பெற்றோர் கூறிச்சினம். நானும் சம்மதம் தெரிவிச்சுத் திகதியும் எடுத்துவிட்டன். மகன் மாரோடையும் ரெலிபோனில் கதைச்சாச்சு. காசனுப்பவேண்டும் ஹலோ என்றும் கூறியாச்சு.”

“வாற திங்கள் மோதிரம் மாத்திரது. புதன் பொன்னுருக்கல். கன்னிக் கால் நாட்டுறது. வெள்ளிக்கிழமை தான் கலியாணம் கன்னிகாதானம். டும்...டும்...டும்.”

Faint, illegible text at the top of the page, possibly a header or introductory paragraph.

Second block of faint, illegible text.

Third block of faint, illegible text.

Fourth block of faint, illegible text.

Fifth block of faint, illegible text.

Sixth block of faint, illegible text.

Seventh block of faint, illegible text.

Eighth block of faint, illegible text.

Ninth block of faint, illegible text.

Tenth block of faint, illegible text.

Eleventh block of faint, illegible text.

யாழ்ப்பாணப் பக்கைலக்கரக
13 மாணவர்கள் எழுதிய
சீறுகதைகளின் தொகுப்பு

